MARTYN PIG

ultima

săptămâna

cu tata

KEVIN I

BROOKS

Un excelent thriller pentru tineri, pe alocuri chiar cu accente de ** comedie neagră!
- LITERARY REVIEW

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Brooks, Kevin

Martyn Pig / Kevin Brooks; trad.: Anca Vasas. - Bucureşti: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-333-0 I. Vasas, Anca (trad.) 821.111-31=135.1

Editura RAO Grupul Editorial RAO Str. Turda 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com www.rao.ro

Traducere din limba engleză ANCA VASAS

2012

ISBN 978-606-609-333-0

Cuprins

Miercuri

E greu de spus de unde aş putea să încep. Bănuiesc că aş putea să vă spun unde m-am născut, cum erau lucrurile pe vremea când mama mai era, ce s-a întâmplat când eram foarte mic, tot soiul de chestii d-astea, dar care nu sunt relevante. Sau poate că sunt. N-aş şti să spun. De multe nu-mi amintesc oricum. Sunt doar frânturi de amintiri, lucruri care s-ar fi putut întâmpla sau nu - crâmpeie de imagini, senzaţii vagi, fotografii şterse ale unor oameni fără nume şi locuri uitate - felul ăsta de lucruri.

Păi, mai bine să depăşim faza cu numele.

Martyn Pig[1].

Martyn cu y, Pig cu i şi un g.

Martyn Pig.

Da, ştiu. Nu vă faceţi griji. Nu mă mai deranjează. Sigur că a existat o vreme în care nu părea să-mi mai pese de nimic altceva. Numele îmi facea viaţa un chin. De ce? De ce am acceptat aşa ceva? Privirile surprinse, chicotelile şi pufhiturile, seria interminabilă de bancuri cu porci, în fiecare zi, de dimineaţa până seara, iar şi iar. De ce? De ce eu? De ce nu puteam avea şi eu un nume normal? Keith Watson, Darren Jones - ceva de genul ăsta. De ce mi-au pus în cârcă un nume care să atragă

1 Pig înseamnă porc în limba engleză, (n.tr.)

atenţia, un nume care mă scotea în evidenţă? Un nume

ciudat. De ce?

Şi nu trebuia să-mi fac griji doar din cauza poreclelor, totul era anapoda. De fiecare dată când trebuia să spun cum mă cheamă, mă simţeam rău. Rău fizic. îmi transpirau mâinile, mă lua cu tremurici, mă durea burta. Ani la rând am trăit cu spaima constantă că va trebui să mă prezint cuiva.

- Numele?

- Martyn Pig.

- Poftim?

- Martyn Pig.

-Pig?

-Da.

- Martyn Pig?

- Da, Martyn cu y şi Pig cu i şi g.

Dacă n-aveţi şi voi un nume ciudat, nu puteţi înţelege cum mă simţeam. Pur şi simplu nu puteţi. Se zice că doar pietrele aruncate te pot răni, cuvintele - niciodată. Chiar aşa? Păi, cine a zis asta e un idiot. Un idiot cu un nume banal, probabil. Cuvintele dor. Porky, Piggy, Pigman, Oink, Bacon, Stinky, Snorter, Porker, Grunt1...

Dădeam vina pe tata. Era numele lui. L-am întrebat odată cum de nu s-a gândit să-l schimbe.

- Ce să schimb? a mormăit el fară să ridice nasul din ziar.

- Numele nostru. Pig.

Tata s-a întins după bere, dar n-a zis nimic.

-Tată?

' Purceluş, Purcel, Porculete, Guiţ, Şunculiţă, împuţici, Groh... (în lb. engl., în orig., n.tr.)

- Ce-i?

- Nimic. Nu contează.

Mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau seama că metoda cea mai bună de a face faţă poreclelor era să le ignori. Nu e uşor, dar am constatat că, dacă îi laşi pe oameni să se desfaşoare şi să facă ce vor fără să te arăţi prea interesat, atunci, după o vreme, aceştia se plictisesc şi te lasă în ale tale.

în fine, la mine cel puţin a funcţionat. Tot trebuie să mai suport privirile curioase de fiecare dată când mă prezint. Profesori noi, bibliotecari, doctori, dentişti, vânzători, toţi au aceeaşi expresie: îşi mijesc ochii, se încruntă, îşi înclină capul - oare glumeşte? Apoi urmează momentul de jenă în care îşi dau seama că nu glumesc. Dar acum pot să le fac faţă. După cum spuneam, m-am obişnuit. Te poţi obişnui cu aproape orice, dacă ai suficient timp la dispoziţie.

Cel puţin nu mi se mai spune Porcuşor. Mă rog... cel puţin nu prea des.

Asta - adică, ce vă voi povesti - s-a întâmplat acum ceva mai mult de un an. Era săptămâna dinainte de Crăciun1. Sau Xmas, cum îi spunea tata. Exmas. Era săptămâna dinainte de Exmas. O zi de miercuri.

Eram în bucătărie umplând un sac de gunoi din plastic cu sticle goale de bere, iar tata se sprijinea de tocul uşii, fumând o ţigară şi privindu-mă cu ochii injectaţi.

- Să nu te duci iar cu ele la centrul de colectare, mi-a spus.

- Nu, tată.

1 Christmas în limba engleză. De aici prescurtarea cu pronunţie similară Xmas sau Exmas. (n.tr.)

-Al naibii mediu îmconjurător în sus, al naibii mediu îmconjurător în jos... dacă cineva vrea să refoloseas-că sticlele goale va trebui să plătească. Nici eu nu le iau pe gratis, să ştii.

-Nu.

- De ce le-aş da pe gratis? Ce, a făcut mediul înconjurător vreodată ceva pentru mine?

-Mmm.

-Ale naibii centre de colectare...

A făcut o pauză ca să tragă un fum din ţigară. M-am gândit să-i spun că nu există cuvântul îmconjurător, dar pe urmă nu m-am mai deranjat. Am umplut sacul, l-am legat şi am luat altul. Tata îşi privea reflexia din uşa de sticlă, frecându-şi pungile de sub ochi. Ar fi putut fi un bărbat chiar chipeş dacă n-ar fi fost băutura. Chipeş într-un fel aşa mai scund şi mai golănos. 1.70, o gură aspră, bărbie pătrăţoasă, păr negru, lucios. Ar fi putut arăta ca unul din tipii ăia răi din filme - ăia de care se tot îndrăgostesc femeile, chiar dacă ştiu că sunt răi -, dar nu arăta. Arăta exact a ce era - un beţiv. O burtă rotundă, piele roşie, ochii gălbejiţi, obraji căzuţi şi o ceafă mare şi groasă. Bătrân şi uzat de la 40 de ani.

S-a aplecat peste chiuvetă, a tuşit şi a scuipat, a scuturat cenuşa de la ţigară în scurgere.

- Femeia aia afurisită vine vineri.

Femeia aia afurisită era mătuşa Jean. Sora mai mare a lui tata. O femeie teribilă. Gândiţi-vă la cea mai groaznică femeie pe care o ştiţi şi ajungeţi să vă imaginaţi măcar în parte cum e mătuşa Jean. Abia dacă pot s-o descriu, ca să vă spun drept. Primul cuvânt care-mi vine în minte este- furioasă. Nebună, urâtă şi furioasă. O femeie

pătrăţoasă, rece şi dură, cu păr violet şi o faţă care te îngrozeşte. Nu ştiu ce culoare au ochii ei, dar ai impresia că nu se închid niciodată. Emană tot atâta căldură cât două piscine fără fund. Are buzele subţiri şi rujate în roşu aprins, de parcă i le-ar fi desenat cine ştie ce copil trăsnit. Şi merge mai repede decât pot alerga mulţi dintre voi. Se mişcă asemenea unui vânător, rapid şi silenţios, pândindu-şi prada. Pe vremuri aveam coşmaruri cu ea. Şi mai am.

Apărea mereu la noi în săptămâna dinainte de Crăciun. Niciodată n-am ştiut de ce. Nu făcea decât să stea degeaba şi să se plângă de tot şi toate timp de trei ore. Şi, când nu se plângea de de toate, umbla prin casă, ştergând cu degetele praful de pe

mobilă, verificând dulapurile, încruntându-se la vederea ferestrelor, în general ţâţâind din orice.

- Doamne, William, cum poţi să trăieşti aşa?

Toată lumea îi spunea tatei Billy, dar mătuşa Jean îi spunea mereu pe numele întreg, punând accentul pronunţat pe prima silabă - Will-'iam -, iar tata tresărea de fiecare dată când îşi auzea numele. O detesta. O ura. Era speriat de moarte de ea. înaintea fiecărei vizite, tata ascundea toate sticlele de băutură. De cele mai multe ori sus în pod. îi lua o veşnicie. Sus şi în jos pe scări, faţa i se făcea tot mai roşie şi el boscorodea în barbă întruna:

-Afurisita asta de femeie, afurisita asta de femeie, afurisita asta de femeie...

De regulă, nu-i prea păsa ce credea lumea despre faptul că bea, dar lucrurile stăteau altfel cu mătuşa Jean. Vedeţi voi, când mama ne-a părăsit - asta s-a întâmplat

acum mulţi ani - mătuşa Jean a încercat să obţină custodia asupra mea. Voia să locuiesc cu ea, nu cu tata. Dumnezeu ştie de ce, niciodată nu i-a plăcut de mine. Pe de altă parte, de tata îi plăcea şi mai puţin, îl învinovăţea pentru divorţ şi pentru orice altceva ce o adusese pe mama „în pragul disperării" şi spunea că „n-are de gând să-l lase să strice şi un copil nevinovat". Ceea ce era o aiureală. Nu dădea doi bani pe „viaţa mea nevinovată", nu voia decât să-l lovească pe tata unde-l durea mai tare, să-l lase fără nimic. îl dispreţuia tot atât cât o dispreţuia el pe ea. Nu ştiu de ce. O chestie de frate şi soră, presupun. Oricum, planul ei era să-l dea în gât pe tata ca beţiv, îşi făcuse socoteala că autorităţile vor decide în favoarea ei dacă îl prezintă pe tata ca fiind alcoolic. Că nu m-ar fi lăsat să locuiesc mai departe cu un beţiv. Dar îşi făcuse socoteala fară tata. Nevoia lui de mine era mai mare decât a ei. Fără mine nu era decât un beţiv. Dar cu mine el era un beţiv cu responsabilităţi, un beţiv cu ajutor de creştere a copilului, un beţiv care avea pe cineva care să strângă după el când îi era rău.

După ce i s-a notificat că mătuşa Jean depusese cerere de acordare a custodiei, nici că s-a mai uitat la vreo sticlă cu băutură timp de aproape două luni. Nici măcar o picătură. Nimic. A fost remarcabil. Se bărbierea, se spăla, purta costum, ba chiar mai şi zâmbea din când în când. Aproape că începuse să-mi placă de el. Cazul mă-tuşii Jean rămăsese fără substanţă. Nu mai avea nici o şansă. Din punctul de vedere al lumii exterioare, domnul William Pig era părintele ideal.

în ziua în care am fost dat oficial în grija drăgăstoasă a tatei, el s-a dus să bea şi nu s-a mai întors decât după

trei zile. Şi când s-a întors - nebărbierit, cu ochii congestionaţi, împuţit s-a târât în bucătărie unde pusesem de ceai, s-a aplecat spre mine şi, rânjind ca un nebun, s-a răstit la mine:

- Mă mai ţii minte?

Apoi s-a împleticit spre chiuvetă şi a vomitat.

Aşa că de asta ascundea sticlele de băutură. Nu voia să-i ofere mătuşii Jean vreun motiv pentru redeschiderea procesului de custodie. Nu-l preocupa cine ştie ce posibilitatea de a mă pierde, ci gândul că iar va trebui să renunţe la băutură pentru două luni.

-Afurisita asta de femeie, bombăni el din nou în vreme ce eu mă apucam de adunat cutiile de bere goale, tur-tindu-le şi umplând cu ele alt sac de gunoi.

- O să vină pe la ora patru, continuă el, poimâine, aşa că să ai grijă să fie strâns peste tot.

- Mda, am răspuns, ştergându-mi dârele de bere răsuflată de pe mâini şi luând un alt sac de gunoi.

Tata a mai stat să mă mai privească o vreme, apoi s-a întors şi s-a dus în camera din faţă.

Crăciunul nu însemna mare lucru pentru noi. Erau doar câteva săptămâni fără şcoală pentru mine şi o scuză foarte bună pentru tata ca să bea. Nu că ar fi avut nevoie de vreuna. Nu exista nici un pic de spirit festiv, nici bunăvoinţă faţă de aproape, nici vâsc sau colinde - doar zile reci şi ploioase în care nu puteai face mare lucru.

Mi-am petrecut cea mai mare parte din ziua de miercuri în oraş. Tata îmi dăduse nişte bani - patru bancnote murdare de câte cinci lire - şi mi-a spus să cumpăr chestii pentru Crăciun: „Curcan, cartofi, cadouri... varză de

Bruxelles, d-astea". Era prea devreme să cumpăr mâncarea, mai era o săptămână bună până la Crăciun, dar n-aveam de gând să argumentez. Dacă voia să mă duc la cumpărături, mă duceam la cumpărături. Măcar aveam ce să fac.

Nici n-ajunsesem bine la jumătatea străzii, că am auzit cum mă striga:

-Mar'n!

M-am întors şi l-am văzut pe tata la bustul gol, atârnat pe geamul de la dormitor, cu o ţigară între buze.

-Nu uita să cumperi d-alea, cum le zice, răcni el, făcând un semn smucit cu ambele mâini, trăgând parcă de două sfori invizibile.

- Ce? am răcnit şi eu.

Tata îşi scoase ţigara din gură, privi în gol un moment, apoi izbucni:

- Pocnitori! Să cumperi nişte afurisite de pocnitori de Crăciun! D-alea mari, auzi, nu porcăriile alea mici!

în oraş, în faţa magazinului Sainsbury, am văzut cel mai înspăimântător Moş Crăciun din viaţa mea, tolănit pe o sanie din placaj. Era slăbănog şi scund. Atât de slăbănog,

încât cureaua lată şi neagră de Moş Crăciun îi era înfăşurată de două ori în jurul taliei. De sub barba falsă relativ albă şi prost aleasă se iţea barba lui proprie, ne-rasă de multe zile, neagră şi aspră. Ceea ce era cel mai ciudat, în picioare avea o pereche nouă-nouţă de tenişi. Când făcea „Ho, ho, ho!", aveai impresia că e criminal în serie. Şase reni din placaj trăgeau de sania lui de placaj. Erau vopsiţi în maro ciocolatiu, cu ochi roşii strălucitori şi coarne făcute din umeraşe de haine, garnisite cu iederă din plastic.

Ploua.

Am stat şi m-am uitat o vreme la Moşul slăbănog -treizeci de secunde şi o pungă de bomboane ordinare pentru fiecare copil -, apoi am pornit spre capătul celălalt al oraşului. în timp ce mergeam, mă gândeam la toată tărăşenia asta cu Moş Crăciun. încercam să-mi amintesc dacă am crezut vreodată că un bărbat gras, îmbrăcat într-un costum roşu, ar putea să se strecoare într-o singură noapte prin milioane de hornuri. Probabil că am crezut asta o vreme. Mi-aduc vag aminte cum stăteam pe genunchii unui Moş, pe când aveam trei sau patru ani. încă îmi mai amintesc ce senzaţie neplăcută îţi dădeau pantalonii lui roşii din supraelastic, ce lipicioasă îi era barba şi îmi mai amintesc şi de un miros ciudat, fructat. Când l-am întrebat unde locuieşte, mi-a răspuns:

- Polonia... ăăă... Nordul Poloniei... ăăă, într-un iglu subteran cu douăzeci şi doi de pitici şi - hâc - o căprioară pentru sanie.

Tot mai ploua când am ajuns la The Bargain Bin. Acesta este unul dintre magazinele alea ieftine care vând marfă amestecată de proastă calitate: căni, şervete, scaune din plastic, creioane colorate, penare. La etaj au un departament de jucării plin de mingi de fotbal, mitraliere din plastic care fac gălăgie. Poţi să le testezi. Există o săgeată care arată spre trăgaci şi sub ea scrie „Apasă", şi, când apeşi, mitraliera începe să facă kakakakakakaka sau dugga-dugga-dugga-dugga-pac-pac. Tocmai mă uitam înjur la restul jucăriilor - animale din plastic, vaci, oi, crocodili, şerpi din cauciuc, pistoale cu apă. Speram să găsesc poate ceva pentru Alex, un cadou. Nu cine ştie ce, un mărunţiş, aşa, simbolic. Anul trecut îi cumpărasem

o cutie cu furnici din plastic. Nu-mi amintesc ce mi-a luat ea.

Oricum, stăteam şi eu aşa şi mă uitam la jucării, încercând să găsesc ceva care să-i placă şi care să nu coste mult, când mi-am dat seama că, de fapt, nu vedeam nimic. Priveam, dar nu vedeam. Era din pricina zgomotului. Nu mă puteam concentra din cauza zgomotului. O muzică oribilă de Crăciun răsuna din difuzoarele din tavan, zurgălăi sintetizaţi şi piane ciripitoare, cântăreţi cu voci prea aspre încercând să pară fericiţi - era de nesuportat. O masă rotitoare de sunete care îşi croia drum prin creierul meu. Am încercat s-o ignor, dar părea să se facă tot mai tare şi mai tare. Plus că mai era şi mult prea cald înăuntru. Era cuptor. Nu era aer. Nu puteam să respir. Sunetele aproape că te paralizau - mitraliere guralive, animale vorbitoare,

sirene de poliţie ni-na, ni-na, ni-na, părinţi care răcneau la odraslele lor, scuturându-le de braţ, bip-bip-bip-ul constant al caselor, muzica... parcă eram într-un coşmar.

Trebuia să ies de acolo.

Am ieşit şi am stat o vreme în piaţă. Ploaia se oprise, iar aerul era rece şi umed. Transpiraţia care îmi curgea pe ceafă mi se părea lipicioasă şi străină. M-am aşezat pe un zid jos de cărămidă şi m-am uitat la porumbeii care şchiopătau şi ciuguleau resturi de mâncare, în vreme ce dinspre galeriile comerciale se auzea tânguitul enervant al unui cântăreţ bătrân şi cu barbă. Era mereu acolo, cântând mereu aceeaşi melodie enervantă şi depresivă. „Când voi fi bătrân şi chior, la stele m-oi uita mereu..." Doi copii cu bucăţi de pâine în mână fugăreau urlând porumbeii prin piaţă, iar în fundal auzeam miile

de oameni târşâindu-şi picioarele prin străzile aglomerate, vorbind întruna, bombănind, aruncându-şi aiureli unii altora - tărş, târş, tărş, bla bla bla, tărş, tărş, târş. Dinspre străzile mai îndepărtate răzbăteau sunetele discordante ale altor cântăreţi bătrâni şi bărboşi, amestecate cu zdrăngăneala unui banjo, a unui nai peruvian, cu fluieratul strident al unui flaut...

Totul mi se părea o nebunie. Prea mulţi oameni, prea multe clădiri, prea mult zgomot, prea mult din orice.

Acest sunet de prea mult din orice e mereu prezent, dar nimeni nu stă să-l asculte. Pentru că, dacă te apuci odată să-l asculţi, ajungi să înnebuneşti.

Un nebun cu părul vâlvoi molfăind o plăcintă unsuroasă se aşeză lângă mine şi îmi rânji. Bucăţi de cartofi ude i se lipiseră de dinţi. Am decis să o iau din loc. îmi îngheţase fundul şi mai era şi ud de la cât şezusem pe zidul umed, plus că începuse iar să plouă. Am luat-o pe străzile din spate şi prin parcarea supraetajată, peste pod, apoi pe lângă bibliotecă spre talciocul unde bărbaţi dubioşi cu pardesie din nailon stăteau sprijiniţi de câte un perete şi beau cafea din pahare de stiropor. Şi mai multă gălăgie - muzică rock'n roii de proastă calitate, colinde de Crăciun, vânzători care îşi lăudau marfa cât îi ţineau rărunchii: Ia curcanu', neamule! Curcanu' delicios! Avem câţi vreţi!... Hârtie de cadouri! Zece foi o liră! Veniţi să luaţi hârtie de cadouri!!

Am cumpărat primul curcan care mi-a ieşit în cale. O chestie umedă într-o pungă. După o săptămână avea să fie chiar mai rău la gust decât arăta acum, dar nu conta. Tata va fi atât de beat până-n Crăciun, încât va mânca orice. Ar mânca şi pescăruşi dacă i i-aş pune pe masă. Cruzi.

Am mai luat şi cartofi, varză de Bruxelles, o prăjitură cu fructe, chipsuri, o cutie cu pocnitori ieftine şi un pa-chet-chilipir cu decoraţiuni de Crăciun. Apoi m-am târât înapoi spre casă.

Când am ajuns, se lăsase deja întunericul. Braţele mă dureau de la atâta cărat, aveam mâinile şi picioarele îngheţate şi îmi amorţise ceafa. Şi, colac peste pupăză, mă păştea o răceală. Nasul îmi curgea şi trebuia să mă opresc destul de des ca să mi-l şterg.

Alex aştepta în staţia de autobuz. Mi-a făcut semn cu mâna şi am traversat spre ea.

- îţi curge nasul, îmi zise ea.

- Da, ştiu, am replicat şi mi l-am şters cu mâneca de la haină. Unde te duci?

- La Dean.

- Oh!

- Ce-ai în sacoşe?

- Chestii pentru Crăciun.

- Ceva şi pentru mine?

- Poate.

-Alte furnici? rânji ea.

- Nu se ştie niciodată.

Când îmi zâmbea, câteodată aveam senzaţia că mă lua durerea de burtă, de parcă... ei, ştiţi voi cum e. O senzaţie d-aia despre care nu ştii dacă e de bine sau de rău. O chestie d-aia.

Am pus sacoşele pe jos şi m-am uitat la maşinile care treceau în sus şi în jos pe drum. Metal, cauciuc, gaze, oameni, toţi mişcându-se de colo-colo, mergând undeva, făcând ceva. Interiorul adăpostului din staţia de autobuz era deprimant de familiar: un afiş cu orarul autobuzelor, rupt şi zdrenţuit, peste tot mizerie udă, scrijelituri

imbecile pe pereţi de genul: Dec+Lee... DA, OMULE!... Duffy e un idiot... M-am aşezat pe scaunul de lângă Alex.

- Te-ai săturat? m-a întrebat ea.

- Sunt bine.

Ea se apleacă şi se uită în sacoşe, împingând una din ele cu piciorul.

- O găină faină, îmi zise apoi, zâmbind.

- E un curcan.

- E cam mic pentru un curcan.

- E un curcan mic.

- Cred că o să constaţi că e o găină, Martyn.

Ea mă privi rânjind şi i-am răspuns şi eu tot cu un rânjet. Ochii îi străluceau ca stelele, clari, rotunzi şi perfecţi.

- I-ai văzut pe Rolf Harrişi? mă întrebă ea.

-Ce?

- în oraş, la secţie. Erau o sumedenie de oameni îmbrăcaţi în Rolf Harris. Ştii tu, cu ochelari, barbă, păr creţ. Nu i-ai văzut?

-Nu.

-Aveau digeridoo-uri şi de toate.

- De ce erau îmbrăcaţi ca Rolf Harris?

- Habar n-am. Poate pentru Crăciun?

- Ce are Rolf Harris cu Crăciunul?

- Cântau colinde.

M-am uitat la ea.

- Un cor format din Rolf Harrişi?

Ea scutură din cap, râzând.

- Era pentru caritate.

- Oh, sigur, atunci e în ordine.

Ea îşi întoarse privirea şi îi făcu semn cu mâna unei fete de vizavi. Nu o cunoşteam. Doar o fată oarecare.

Mi-am frecat ceafa. Tot mai transpiram, dar nu chiar atât de rău ca înainte. Refugiul din staţia de autobuze puţea îngrozitor. Mâneca hainei mi-era mânjită cu muci îngheţaţi şi picioarele îmi amorţeau tot mai rău cu fiecare secundă care trecea. Dar, cu toate astea, mă simţeam OK. Doar să stau acolo, să vorbesc, să nu fac nimic, privind lumea cum trece...

- Uite autobuzul, zise Alex, săpând în geantă după portofel. Trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

-OK.

Autobuzul trase în staţie, uşile se deschiseră şi Alex urcă.

- Pe la zece? îmi strigă ea peste umăr.

-OK.

Am privit-o cum plătea. M-am uitat cum şoferul de autobuz tasta în aparat şi cum scuipă apoi biletul. M-am uitat cum clipeau încet ochii ei şi la gura ei cum spunea „Mulţumesc!" şi m-am uitat şi la părul ei negru ca tăciunele în timp ce ea luă biletul, îl rulă şi îl puse în colţul gurii. Am văzut şi cum şi-a ridicat gulerul de la jacheta ei de camuflaj şi am zărit şi tricoul ei alb de sub jachetă în vreme ce ea pornea graţioasă spre spatele autobuzului. Şi am rămas să mă uit, sperând zadarnic că îşi va întoarce capul în timp ce autobuzul se urnea din staţie, ieşind din nou pe drum, hurducăindu-se şi dispărând după colţ.

Ea nu aruncă nici măcar o privire înapoi.

Prima oară am întâlnit-o pe Alex acum doi ani, când ea şi mama ei s-au mutat într-o casă închiriată ceva mai jos de noi, pe aceeaşi stradă. îmi amintesc cum priveam

de la fereastra dormitorului meu când îşi descărcau lucrurile dintr-un camion şi îmi amintesc cum mă gândeam că era foarte drăguţă. Drăguţă. Un pic mai neglijentă, cu un păr negru şi lung ieşind de sub o pălărie fără formă. Purta nişte blugi vechi şi un pulover roşu, vechi şi el. îmi plăcea şi felul în care mergea. O unduire uşoară.

Ce-ar fi dacă... m-am gândit ca pentru mine. Ce-ar fi dacă m-aş duce până acolo s-o salut? Bună, eu sunt Martyn, bine ai venit la noi pe stradă! Ceva în genul ăsta. Puteam să fac asta, nu? N-ar fi prea greu. Bună! Numele meu este Martyn, cum merge...

Nu fi ridicol. Nici într-o mie de ani!

Ea avea atunci cinşpe ani. Eu aveam paişpe. Mă rog, aproape paişpe. Bine, bine, aveam treişpe ani. Ea era deja o tânără femeie, iar eu doar un puşti ciudat.

Era o idee ridicolă.

Aşa că am rămas să privesc de la fereastră. Mă uitam cum se urca înapoi în spatele camionului. Mă uitam cum scotea lucrurile de acolo şi i le dădea mamei ei. Mă uitam cum sărea apoi din camion şi îşi scutura praful de pe blugi. Mă uitam cum călca legănat pe alee, cărând o vază mare şi verde cu ambele mâini, mă uitam cum se împiedică de o dală şi cum vaza zbură în aer, aterizând în pragul uşii în mii de bucăţi.

Acum avea să şi-o ia, m-am gândit. Dar, când mama ei a ieşit din casă, s-au uitat o clipă una la alta şi apoi la numeroasele cioburi verzi împrăştiate peste tot şi au început să râdă. Stăteau acolo şi chicoteau, şi hohoteau de râs ca două nebune. Nu-mi venea să cred. Dacă aş fi păţit-o eu, tata ar fi răcnit la mine ca un turbat şi mi-ar fi ars una după ceafă.

După ce au reuşit să se oprească din râs, mama lui Alex a adunat mulţimea de cioburi verzi, ridicând cu grijă fiecare bucăţică şi strângându-le pe toate într-o cutie.

Era destul de înaltă pentru o femeie. Şi mai îndesată, aşa. Dacă eşti de înălţime medie şi îndesată, asta mai înţeleg. Părul îi era negru, ca al lui Alex, dar tuns scurt. Iar faţa ei părea mai cenuşie şi mai obosită, de parcă pielea ei ar fi avut nevoie să se hidrateze. Purta nişte pantaloni jerpeliţi şi un tricou negru, cercei lungi şi brăţări. Când luă în braţe cutia cu cioburi ca să pornească spre casă, aruncă o privire în sus, spre mine. Se întoarse repede dinăuntru cu o mătură şi cu un făraş şi se uită iar la mine, apoi se aplecă şi mătură restul care mai rămăsese din vază. Trebuie să fi spus ceva, pentru că, tocmai când mă pregăteam să dispar de la geam, Alex se întoarse cu un zâmbet mare spre mine, facându-mi cu mâna.

-Hei!

I-am răspuns şi eu, cam fâstâcit.

- Eşti ocupat? strigă ea.

-Ce?

- Eşti ocupat? repetă ea. Vino să ne ajuţi, dacă nu!

Am ridicat degetul mare în sus şi am regretat imediat.

Ce gest stupid!

Nu contează.

M-am schimbat repede şi mi-am pus un tricou curat, apoi am coborât scările în vârful picioarelor, ca să nu-l trezesc pe tata, care îşi facea siesta în camera din faţă, şi am ieşit afară. în vreme ce mă îndreptam spre camionul cu mobilă, îmi simţeam picioarele ca de cauciuc. Uitasem parcă să merg. Mă clătinam ca un idiot.

Alex îmi zâmbi şi picioarele mai că-mi cedară.

- Bună! zise ea.

- Bună!

-Alexandra Freeman, spuse ea. Alex.

- Martyn, am zis şi eu, dând din cap ca un imbecil. Ăăă... Martyn.

- Asta e mama mea.

- Bună, Martyn, spuse şi mama ei. îmi pare bine să te cunosc.

-La fel.

Alex chicoti.

Totul mi se părea perfect.

Acum, după ce Alex plecase cu autobuzul, mi-am târât picioarele peste drum, simţindu-mă chiar mai rău decât înainte. Senzaţia de bine din refugiul din staţia de autobuz se evaporase. Deprimat. Aşa mă simţeam. Mă simţeam deprimat. Deprimat

ca... în fine. întotdeauna mă simţeam deprimat când se vedea cu Dean. Dean era prietenul ei. Dean West. El avea optsprezece ani, lucra la Gadget Shop, în oraş - computere sisteme de sonorizare, chestii electronice. Coadă de cal, unghii lungi, piele ac-neică. Faţa-i era toată de aceeaşi culoare - buzele, obrajii, nasul, ochii - un alb mizerabil. Conducea o motocicletă şi se credea mare motociclist, dar nu era. Nu era decât un idiot cu faţa palidă, albă.

M-am întâlnit odată cu ei în oraş, cu Alex şi Dean. La Boots, la farmacie. Aşteptam să iau reţeta tatei când i-am văzut lângă aparatul Photo-Me. Dean era îmbrăcat în obişnuitul său costum negru de biker, cu faţa albă şi urâtă, poate chiar mai palidă decât de obicei din pricina luminii reci din magazin, şi îşi învârtea coada de cal de

colo-colo, ca o vacă încercând să alunge muştele de pe ea vânturându-şi coada. Alex purta şi ea o geacă de piele, pe care n-o mai văzusem până atunci. Arăta bine în ea. Mai arăta şi cam plictisită. îmi dădeam seama că zâmbetele pe care i le adresa lui Dean erau superficiale. Asta mi-a plăcut. Aşteptau să iasă nişte poze. Probabil, din alea idioate şi caraghioase. Cu strâmbături, hahaha. M-am întors, prefăcându-mă că mă uit la medicamentele de pe tejghea, sperând că reţeta lui tata nu va mai dura mult şi voi putea pleca.

- Martyn! se auzi vocea lui Alex.

M-am întors să salut, prefăcându-mă surprins.

Dean o luase pe Alex pe după umeri.

-Acesta e Dean! spuse Alex.

Am dat din cap.

- Ei bine, mormăi el, studiindu-mă din cap până-n picioare, Pigman, ne întâlnim în sfârşit. Am auzit multe despre tine.

N-am ştiut ce să răspund, aşa că am tăcut.

- Te cacariseşti? mă întrebă el.

-Ce?

Dean făcu un gest din cap spre cutiile de medicamente pe care le studiasem. M-am uitat şi eu şi am văzut că erau medicamente pentru diaree.

Am încercat să zâmbesc.

- Nu... nu, aştept o reţetă. Aştept reţeta lui tata.

- Sigur, făcu Dean rânjind.

M-am uitat la Alex, în căutare de ajutor. Ea îmi evită privirea, ruşinată.

- Hai să mergem, îi zise Dean lui Alex, trăgând-o de umeri.

Sunt sigur că s-a încordat sub atingerea lui, dar tot au plecat.

- Ne mai vedem, Martyn, îmi strigă Alex peste umăr.

Dean îmi făcea cu mâna, ca un idiot.

Nu era ca şi cum aş fi fost gelos. Mă rog, probabil că eram totuşi un pic gelos. Dar nu genul acela de gelos bosumflat, supărăcios, obraznic. în nici un caz. în fine, nu prea. Nu din cauza asta eram deprimat. Bine, bine, era doar în parte din cauza asta. Dar cel mai important -era pur şi simplu greşit. Totul. Alex şi Dean. Puţea. Era greşit din partea ei să petreacă atâta timp cu el. El era un nimic. Era greşit. Greşit. Greşit. Greşit. Ea era prea bună pentru el.

Ploaia se transforma în lapoviţă tocmai când deschideam poarta din spate şi o porneam pe aleea care ducea spre spatele casei noastre, ocolind rahaţi de câine, nenumăratele mucuri de ţigară strivite şi sacii de gunoi plini cu cutii goale de bere.

Ce legătură au astea cu tine? mă gândeam. Ea are voie să se vadă cu cine vrea. Ce treabă au astea cu tine, ce treabă ai cu ele?

Ce?

M-am oprit o clipă, întrebându-mă cu cine naiba mă certam, apoi am ridicat din umeri şi am intrat pe uşa de la bucătărie.

Era şi timpul.

Tata stătea la fereastra din spate îmbrăcat cu vesta lui plină de pete, bând bere şi fumând o ţigară în timp ce punea spumă de ras pe geamul de la bucătărie. M-am uitat la el, n-am zis nimic şi am pus sacoşele pe frigider.

- Restul? facu tata şi întinse mâna.

I-am dat ce mai rămăsese din bani. El îi mirosi, apoi îi puse în buzunar şi se duse să se uite la cumpărături.

-Ai luat de toate?

- Cred că da.

-Ai face bine să fii convins, nu să crezi, mă repezi el, băgând mâna într-una dintre sacoşe.

N-aveam habar ce voia să spună. Nici el, probabil. Mormăi săpând prin sacoşe, verificând una, alta, scăpând scrum de ţigară peste tot, apoi se opri şi se uită la mine.

- Unde sunt pocnitorile?

- în cealaltă sacoşă, i-am răspuns.

-Aha. Dădu din umeri şi se întoarse spre geam. Ce zici?

Spuma albă de ras se scurgea de pe geam şi se aduna în bulgări mari pe marginea ferestrei. La început am crezut că încearcă fără tragere de inimă să cureţe geamul, dar n-avea sens, pentru că tata nu făcea niciodată curăţenie... şi apoi m-am prins. Spuma trebuia să fie zăpadă. Decoraţiuni de Crăciun.

- Foarte frumos, tată. Ce idee bună!

- Mda... bine, făcu el, pierzându-şi interesul pentru decoraţiuni. Mai bine pune chestiile alea în frigider înainte să putrezească.

Il uram? Era un beţiv ordinar care se purta mizerabil cu mine. Ce credeţi? Sigur că-l uram. Şi voi l-aţi fi urât, dacă l-aţi fi întâlnit. Dumnezeu ştie de ce se căsătorise mama cu el. Probabil din acelaşi motiv pentru care Alex era împreună cu Dean. Un fel de scurt-circuit mintal pe undeva. Da, îl uram. Uram fiecare centimetru din el. De

la nasul său borcănat şi roşu de beţiv la picioarele sale murdare şi împuţite. îi uram burta plină de bere.

Dar niciodată n-am intenţionat să-l ucid.

Lucrurile nu se întâmplă pur şi simplu. Există motive. Iar motivele au şi ele motive. Iar motivele motivelor au şi ele motive. Şi apoi lucrurile care se întâmplă declanşează alte lucruri, care devin, la rândul lor, motive. Nimic nu se mişcă în linie dreaptă, nimic nu e simplu. Şi, de aceea, într-un mod foarte ciudat, tata a fost ucis de Ghidul ilustrat complet Sherlock Holmes.

Dacă n-aş fi primit de ziua mea Ghidul ilustrat complet Sherlock Holmes, tata ar mai fi în viaţă. Probabil.

Era ziua când împlineam zece ani. Sau poate unşpe. Cam pe-atunci. Nu-mi amintesc de la cine am primit cartea. Nu avea cum să fie de la mama, ea plecase demult. Şi mai ştiu şi că n-a fost tata, pentru că el uita mereu de ziua mea. Singurele lucruri pe care mi le dădea erau vasele de spălat şi o ceafă îndurerată. în fine, nu contează de la cine am primit-o, fapt e că am primit-o. Ghidul ilustrat complet Sherlock Holmes. Era o măgă-oaie de carte, groasă, plină cu poveştile cu Sherlock Holmes şi ilustrată cu desene originale care-l prezentau pe Sherlock ca pe un tip slăbănog şi cu o figură de nebun, cu ochii adânciţi în orbite şi o gură aspră. Nu citisem până atunci nici o poveste cu mistere şi probabil că nu aş fi început nici atunci, dacă nu mă ţintuia la pat un virus. Vreau să zic, era pe bune o carte groasă, aproape o mie de pagini. Astea sunt chiar multe pagini. Cântărea o tonă. Dar mă plictisisem atât de tare de stat în pat şi privit la pereţi, ascultându-l pe tata cum bocănea beat de

colo-colo, înjurând pentru că trebuia să-şi pregătească singur cina, aşadar, mă plictisisem atât de tare, încât într-o zi am luat măgăoaia şi am început să citesc. Şi a fost grozav. Nu mai puteam s-o las din mână. Mi-a plăcut fiecare poveste în parte. O mie de pagini? Nici pe de parte îndeajuns! Devenisem dependent. Mister după mister, după mister. Am citit toată cartea în două zile. Apoi am luat-o de la început.

Aşa s-a întâmplat să-mi placă poveştile cu mistere. Crime, romane poliţiste, thrillere, poveşti cu detectivi, spuneţi-le cum vreţi, mie îmi plac toate.

După ce am pus cumpărăturile la locul lor, am făcut un pic de ordine, am spălat vasele şi i-am făcut tatei nişte sendvişuri cu brânză, m-am dus în camera mea, m-am întins pe pat şi am încercat să citesc o vreme. The Big Sleep de Raymond Chandler. în caz că nu ştiţi, Raymond Chandler este cel mai bun scriitor de romane poliţiste din toate timpurile. Scrie despre Philip Marlowe, despre tipul ăsta scrie. Marlowe, detectiv particular. Un tip cool, acru şi amuzant. Un bărbat de onoare. Străzi periculoase. Bandiţi periculoşi. Un oraş periculos. Fete rele, fete bune, fete nebune. Poliţişti buni şi poliţişti răi. Dialoguri inteligente. Şantaj, crimă, mister şi suspans. Şi o acţiune cu mai multe răsuciri decât un şarpe cu durere de burtă. Citisem toate celelalte poveşti cu Marlowe de nu ştiu când şi aşteptam de-o veşnicie să citesc The Big Sleep. Se spunea că e cea mai bună. Dar când am deschis cartea şi am început să citesc, parcă nu reuşea să mă prindă. Cuvintele parcă nu se lipeau de mine. Ajungeam la capătul paginii şi nu-mi aminteam ce-am citit. Aşa că o

luam de la început, încet, concentrându-mă, asigurân-du-mă că citesc fiecare rând, pe rând, încet şi sigur şi, când ajungeam la jumătate, iar pierdeam şirul. Nu ştiu. Parcă nu reuşeam să-mi controlez gândurile, îmi fugeau şi alunecau fără să-mi dau seama. Aşa că am dat cartea la o parte şi am rămas întins pe pat, privind fix tavanul.

M-am gândit la Alex. Abia aşteptam s-o văd, ceva mai încolo, diseară. Ea venea aproape în fiecare seară. Câteodată mă duceam eu la ea, dar, de cele mai multe ori, venea ea la mine. Nu făceam nimic, doar stăteam şi vorbeam. îmi amintesc când a venit prima dată la mine, la circa o săptămână după ce ne-am cunoscut. Nu ştiam ce să cred. Eram într-un hal fără de hal. De ce venea? Ce voia? îi plăcea de mine? Ce trebuia să fac? Era vai de capul meu de atâta agitaţie. Dar când a venit, în sfârşit, a fost de parcă ne-am fi cunoscut de-o viaţă. Nu era nici o problemă. Nici o stânjeneală. N-au fost conversaţii ciudate. Nu părea nici prea deranjată de tata.

- E mereu beat? m-a întrebat imediat după ce intrase în dormitorul meu, o măsurase din priviri, îmi făcuse cu ochiul şi plecase împleticit.

- Cam tot timpul.

-Aşa era şi al meu, mi-a zis ea foarte realistă. De aceea mama s-a descotorosit de el.

Mama ei era actriţă. Avusese un rol într-o telenovelă cu vreo cincisprezece ani în urmă. Nu-mi amintesc cum se numea. Era ceva despre un magazin de haine sau o fabrică. Ceva în genul ăsta. în orice caz, jucase în serial cam vreun an.

- A fost destul de renumită o vreme, mi-a spus Alex. Nu chiar faimoasă. Cam semi-faimoasă.

- Ca aia din cum îi zice?

- Cine?

Am zâmbit.

-A, da, facu ea. Cam aşa. Oamenii obişnuiau s-o abordeze pe stradă şi să-i zică: „Tu eşti cea de la televizor, nu? Eşti... nu-mi spune, mi-aduc aminte imediat... nu-mi spune..."

- Şi care era?

-Ce?

-Numele ei.

- Shirley Tucker! râse ea. O blondă tânără şi sexy cu o inimă de aur. Mama trebuia să poarte o perucă uriaşă, ştii, cu tone de machiaj, fuste scurte şi de toate. Arăta grozav. în fine, la doi ani după ce m-am născut, Shirley şi prietenul ei au murit într-un tragic accident de motocicletă... şi de atunci mama a avut mari dificultăţi să-şi găsească un serviciu stabil. Tot mai primeşte oferte de ici şi de colo - un teatru de provincie, reclame, câte un rolişor la televiziune, chestii d-astea, dar nu ajung ca să plătim chiria, aşa că a trebuit să îşi reia meseria de asistentă. Urăşte treaba asta.

- De ce i-au ucis personajul?

- Nu ştiu... a fost ceva... o neînţelegere cu producătorii sau aşa. Mama nu prea vrea să vorbească despre asta.

în următoarele săptămâni, am vorbit despre orice. Alex mi-a spus despre ea, de unde era, care-i erau opiniile, ce voia să facă.

- O să mă fac şi eu actriţă, mi-a spus ea. Mama nici n-a vrut să audă la început, îmi tot spunea să mă fac avocat sau ceva de genul. „Acolo sunt banii, Alex, nu există avocaţi săraci, să ştii." Dar când şi-a dat seama că treaba

cu actoria e serioasă, s-a răzgândit şi acum chiar mă ajută. E nemaipomenită, Martyn, ar trebui s-o vezi. Nu trebuie decât să ridice o sprânceană şi devine cu totul altă persoană. Poate să facă orice, să imite voci, cum merg

oamenii, cum stau, orice. E grozavă!

*

M-am gândit să întreb: dacă e atât de bună, de ce nu poate să-şi găsească de lucru? Dar n-am întrebat. Nu voiam să stric atmosfera. Şi, în orice caz, chiar eram impresionat. Chiar dacă nu mai era semi-faimoasă, cel puţin mama lui Alex avea

ceva. Sigur, îi trecuse vremea. Dar tot era mai bine decât să nu fi avut o vreme a ta, ca tata. Iar Alex era atât de mândră de ea! Pentru mine a fi mândru de cineva era o noţiune străină, aşa că eram de-a dreptul impresionat. Şi ce mă impresiona cel mai tare la Alex era ambiţia ei. Avea ambiţie. Ştia ce voia, voia să devină cineva. Şi chiar era bună. O actriţă bună, vreau să spun. „Spune-mi ce vrei să fiu, şi o să fiu", mi-a zis odată.

- Ce vrei să spui?

- Orice, spuse ea. O situaţie, o emoţie, o persoană... orice. îşi vântură braţele într-un gest dramatic şi abordă vocea ei de actriţă: Voi juca pentru tine.

- Furie, am sugerat eu.

- Nu-ţi vine o idee mai bună de-atât?

-Păi, eu...

Furia ei dispăru şi ea zâmbi.

- Teatru, Martyn, teatru. Jucam teatru. Furie.

- Da, am mormăit eu. Ştiam asta.

-Nu, nu ştiai. Zi-mi altceva. O persoană.

M-am gândit pret de o clipă şi am zâmbit.

- Tata.

- OK. Numai puţin.

Şedea cu picioarele încrucişate pe pat. îşi închise ochii, bombăni în barbă ceva o vreme, apoi se ridică şi se târî prin cameră, ieşind pe uşă. M-am gândit că s-a dus la baie. Chiar atunci, se auzi un bubuit zdravăn în uşă, urmat de o voce profundă şi uşor neclară:

- Mar'n, Mar'n! Coboară şi pune de ceai!

Am răspuns fără să mă gândesc:

- Da, OK tată.

Uşa se deschise şi Alex intră rânjind.

- Şi să nu dureze toată ziua, ai grijă!

Era de-a dreptul ciudat. Sunase chiar ca el.

- Extraordinar, am spus. Incredibil.

Ea îşi linse degetul mic şi îşi aranjă cu el o sprânceană.

- Ei, mai nimic, un mizilic.

Ambiţie şi talent... chestia asta mă depăşea.

- Dar tu, Martyn? mă întrebă ea. Tu ce vrei să faci? Ce vrei să te faci?

Ce voiam să devin? Nu mă gândisem niciodată la asta. Ce voiam să fac? Tot ce voiam era să fie altceva. Ceva care nu era ceea ce făceam acum. Indiferent ce. Nimic deosebit. Ce voiam să devin? Ce fel de întrebare mai era şi asta? Dumnezeu ştie.

Am zis primul lucru care mi-a trecut prin cap:

-Vreau să mă fac scriitor. O să scriu un roman poliţist.

- Serios?

- Da. Şi o să facă după el un serial de televiziune şi o să fac tone de bani.

- Sper că o să-mi rezervi şi mie un rol. Şi mamei la fel.

- Fantoma lui Shirley Tucker?

-Da.

- OK. Şi tu cine vrei să fii?

Ea se gândi o vreme, apoi îmi spuse:

- Frumoasa amantă a asasinului.

- De ce?

Ea ridică din umeri şi zâmbi.

- De ce nu?

Doar despre Dean nu prea vorbeam. La câteva săptămâni după ce începuse să iasă cu el, după ce îl întâlnisem pentru prima dată, am întrebat-o de ce iese cu el.

- Ce vrei să spui?

-Păi...

- Păi, ce?

- Păi, e cam prostovan, nu?

Alex parcă a înnebunit.

- De unde naiba ştii tu cum e el! Abia dacă l-ai văzut o dată! Dumnezeule!

- N-am vrut să...

- N-ai vrut să ce? De fapt, ce se întâmplă cu tine? Cine naiba te crezi?

Mi-am cerut scuze cum am ştiut mai bine, dar ea nici nu voia să audă. A rămas bosumflată câteva zile, m-a evitat, o vreme n-a mai venit pe la mine. Mă gândeam că am încurcat-o. Apoi, dintr-odată, ea păru să dea uitării incidentul. A venit într-o seară pe la mine şi totul a revenit la normal, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dar, chiar şi aşa, de atunci nu prea am mai vorbit despre Dean.

Tata era beat când am coborât la parter, ceea ce nu era cine ştie ce surpriză. Câteodată ieşea în oraş şi câteodată rămânea acasă, dar asta nu conta, pentru că era beat oricum. Bea şi în timpul zilei, ca să-şi menţină constant nivelul de bere, dar nu trecea la chestii grele decât spre seară. Bere dimineaţa, bere la prânz şi bere după-amiaza. Apoi, la ceai, bere şi whisky, iar la cină, whisky. O dietă echilibrată. Bea atât de mult încât era beat şi atunci când nu bea.

Seara, după ce trecea pe whisky, traversa patru etape distincte de beţie. în prima etapă, adică în prima oră de când începea, se dădea cel mai bun prieten al meu - făcea bancuri, îmi ciufulea părul, mă întreba cum mai e viaţa mea, îmi dădea bani.

-Ai ne'oie de ce'a, Marty? Uite, ia nişte bani, du-te şi cumpără-ţi o carte sau ceva.

Urăsc să mi se spună Marty. Şi îl uram când îmi dădea bani. A doua zi mi-i cerea mereu înapoi oricum. Când se purta aşa, încercând să fie amuzant, încercând să fie un tip cumsecade, atunci îl uram cel mai tare. îl preferam când trecea la etapa a doua. Aia cel puţin era cinstită. Etapa a doua era în mare faza când îşi plângea de milă. între prima şi a doua etapă exista o perioadă de linişte, apoi apărea un mormăit ocazional cu privire la o chestie de la televizor sau din ziar, apoi, treptat, se ambala, înjurându-şi soarta, înjurând nedreptatea din lume, înjurând asta şi ailaltă, înjurând-o pe mama pentru că îl părăsise, înjurându-mă pe mine pentru că avea obligaţii, înjurând cam orice nu era el, în principiu. Apoi, brusc, se oprea şi următoarea oră şi ceva şi-o petrecea tolănit în

fotoliu, fumându-şi ţigările şi înghiţind whisky întruna până ajungea la etapa a treia. Etapa a treia era de fapt o incoerenţă amestecată cu o porţie de violenţă greu de estimat. Violenţa nu mă deranja prea mult de când învăţasem cum să trec peste ea. De obicei, începea cu o întrebare. Şmecheria era să dai răspunsul corect, dar asta nu era întotdeauna uşor, pentru că era aproape imposibil să înţelegi ce spunea.

-Ştii... ce c'ezi că nu v'eau ce-i ma'bunpenttine? Facşiocepot! Ce'i uşor?Aşac'ezi?

Dacă îi dădeam răspunsul potrivit, atunci mă fixa cu privirea câteva secunde, după care începea cu altceva. Dar, dacă îi dădeam răspunsul greşit, atunci încerca să mă pocnească. Dar nu conta prea mult, după cum spuneam. De cele mai multe ori era atât de bleg, încât ajungea să fac un pas la stânga sau la dreapta şi îşi rata ţinta... de cele mai multe ori. îmi aduc aminte odată, când stăteam la masă şi mâneam de cină, iar tata avea o ţigară fume-gândă în scrumieră. Fumul era peste tot, împuţind mâncarea, intrându-mi în ochi, fâcându-mă să tuşesc. L-am tot rugat să o mute, dar el nu făcea decât să-şi citească ziarul şi nu mă băga în seamă, aşa că, până la

urmă, am întins mâna, ca s-o mut eu - iar pumnul lui a coborât ca un ciocan. Bum! Mi-a rupt încheietura. Nu-mi venea să cred. Nu-l văzusem niciodată mişcându-se atât de repede! Când şi-a dat seama ce-a făcut şi că trebuia să merg la spital, a început să fie chiar îngrijorat.

-A fost un accident Mar'n. A fost un accident. Tre' să le zici. A fost un accident.

De fapt, era îngrijorat că o să vină iar lucrătorii sociali în control. Vedeţi voi, mai devreme, în acelaşi an, unul

■g

dintre profesorii de la şcoală văzuse o vânătaie destul de urâtă pe braţul meu. A început să-mi pună întrebări stânjenitoare de genul: „Cum s-a întâmplat? E totul în regulă acasă? De ce eşti mereu aşa de obosit?" Chestii d-astea. Am încercat s-o păcălesc, dar ea n-a vrut să renunţe, aşa că, până la urmă, a venit acasă un lucrător social care şi-a băgat nasul peste tot. Tata tremura ca o frunză. Se gândea că n-o să mai primească nici alocaţie, nici ajutor social. Dar, când lucrătorul a vorbit şi cu mine, eu i-am dat impresia că e totul OK, ceea ce, într-un fel chiar era, aşa că a părut mulţumit şi a plecat. Bineînţeles, tata şi-a asumat rolul de părinte ideal în următoarele zile - îmi zâmbea, îmi vorbea, încerca să fie drăguţ -, dar, după ce şi-a dat seama că a scăpat, lucrurile au revenit la normal. Slavă Domnului! Aşa cum vedeam eu problema, lucrurile nu erau perfecte, dar cel puţin ştiam cum stăteau ele în privinţa lui. Mai bine un rău cunoscut decât un rău necunoscut, parcă aşa se zice.

Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă spuneam adevărul. Dar n-am făcut-o. Când m-am dus la spital cu încheietura ruptă, i-am spus doctorului că a fost un accident, că am căzut de pe bicicletă.

In fine, deci aşa era tata în etapa a treia - incoerent şi violent când nu te aşteptai. Etapa a patra - cea finală -era când se prăbuşea într-un soi de comă alcoolică. Nu conta unde. In fotoliu, pe podea, în baie, pe veceu, rămânea acolo unde cădea, sforăind cu sforăituri pline de muci, din gură prelingându-i-se tot soiul de mizerii, înfricoşător era atunci când se oprea din sforăit şi zăcea ca un mort. De netrezit. Odată i-am turnat o oală de apă rece în cap şi tot nu s-a trezit. De aceea m-am înscris la

cursurile de prim ajutor de la şcoală. Ca să pot să-mi dau seama dacă e beat sau dacă a murit.

în seara aceea, fie n-am apreciat bine cât a băut, fie a sărit el de la etapa întâi direct la etapa a treia. Sau poate că s-a întâmplat altceva. Nu ştiu. Sincer să fiu, nici nu mă gândesc prea mult la asta.

Nu încercam decât să mă uit la Inspector Morse la televizor. Ceream prea mult? Eu nu mă uitam mai deloc la televizor. Morse, A Touch of Frost, Wycliffe', chestii d-astea. Câteodată The Bill. Cam atât, la altceva nu mă uit, doar astea-mi plac. Seriale

poliţiste, chestii cu detectivi. Mistere, crime. îmi plac grozav. Mai ales Morse. Nu-mi plac cărţile cine ştie ce, dar serialul de televiziune e nemaipomenit. Câte două ore de episod. Grozav! Ce şi-ar mai putea dori un scriitor aspirant de romane poliţiste? Două ore cu o acţiune plină de neprevăzut, diversiuni, vicari ciudaţi, asasini înspăimântători şi bunul Morse care o nimerea la final de fiecare dată.

Acum, în ceea ce-l priveşte pe Morse, chiar trebuie să te uiţi cu atenţie. De la început până la sfârşit. N-are rost să meargă televizorul pe fundal şi să te uiţi doar din când în când, trebuie să te uiţi şi să fii atent pe tot parcursul episodului. Pentru că, dacă nu înţelegi ce se întâmplă, n-are rost să te mai uiţi.

Aşa că era miercuri seară. Opt şi jumătate. în camera din faţă. Draperiile erau trase. Şemineul electric emana o lumină rece şi portocalie. Mă aşezasem pe jos, cu spatele sprijinit de canapea, iar tata şedea în fotoliul lui şi bea. Nu

1 Seriale poliţiste britanice (n.tr.)

ştiu cât băuse, dar nu credeam că apucase să bea prea mult, pentru că tot făcea glume stupide despre Morse, încercând să fie amuzant. Etapa întâi. Era enervant, dar am rămas aşezat, încercând să-l ignor, în speranţa că se va plictisi şi va tăcea sau se va duce la cârciumă şi mă va lăsa în pace. Dar n-a făcut nici una, nici alta. îi tot dădea înainte. Umplând fiecare secundă cu comentariile lui idioate.

- Uită-te la el! Parcă s-a cam îngrăşat, nu-i aşa?

- Copoii nu conduc Jaguare!

- Nici nu-i de mirare că-i aşa amărât dacă tot ascultă muzica aia infernală tot timpul!

N-avea de gând să se oprească. Vorbea întruna. Nu mă puteam concentra. începeam să nu mai prind acţiunea.

Apoi a început cu chestia cu Lewis.

Probabil că ştiţi cine e Lewis, dar, în caz că nu ştiţi, este asistentul lui Morse. Sergentul Lewis. Cam tolomac, în comparaţie cu geniul neconvenţional al lui Morse. Odată sau de două ori pe episod, Morse îşi strigă asistentul: „Lewis!" Din cine ştie ce motiv, chestia asta l-a distrat grozav pe tata şi de fiecare dată când se întâmpla, începea şi el să strige într-o imitaţie jalnică: „Lewis! Lew-is! Lew-is!" Apoi râdea isteric de cât de amuzant era el. Prima oară când a făcut-o chiar a fost aproape amuzant. Aproape, dar nu de tot. Dar, după ce l-am auzit strigând de o sută de ori acelaşi lucru, începuse să mă doară stomacul. De ce? De ce o făcea? Iar şi iar. De ce?

Aşa că, uite-mă, şezând pe podea, aplecat spre televizor, încercând să pricep ce se întâmpla în serial. Morse era în biroul lui, meditând, analizând încruntat, încercând să-şi dea seama cine era criminalul. Pe fundal se auzea o

muzică visătoare. Dintr-odată se ridică în picioare şi clipi. Tocmai îşi dăduse seama de ceva. De ceva important. Deschise uşa de la birou şi strigă: „Lewis!" Şi atunci izbucni şi tata. Şi nu se mai oprea: „Lew-is! Lew-is! Lew-is!" Şi hohotea întruna, de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru din lume. La televizor Morse vorbea cu Lewis, explicându-i ideea importantă care-i venise, dar eu nu auzeam nimic. Tot ce auzeam erau urletele nebune ale tatei: „Lew-is! Lew-is! Lew-is!"

-TACI ODATĂ!

Mă ridicasem în picioare şi mă uitam la el.

- Pentru Dumnezeu, tată, taci odată! Nu e amuzant, e doar jalnic. Tu eşti jalnic. De ce nu poţi şi tu măcar o dată să-ţi ţii gura şi să mă laşi naibii să mă uit la televizor?

Se holbă la mine, uluit. I-am ţinut privirea. îşi puse cutia de bere pe măsuţă.

- Ce-ai spus?

- Nimic. Nu contează.

M-am întors.

Furia mi se spulberase, renunţasem.

Am simţit mai degrabă decât am auzit o mişcare în spatele meu şi m-am întors exact când tăbăra cu pumnii asupra mea, cu ochii sclipind de nebunia beţiei.

Reacţia mea a fost automată. în vreme ce săream într-o parte, pumnul lui îmi rată scăfârlia la mustaţă. Apoi, în timp ce avântul îl duse pe lângă mine, i-am dat un brânci în spate. Asta a fost tot, un brânci. Doar un brânci. Un gest defensiv, făcut din instinct. Nimic mai mult. Nu l-am lovit sau mai ştiu eu ce. Tot ce am făcut a

fost să-l împing la o parte. Abia dacă l-am atins. Probabil că îşi pierduse echilibrul. Prea beat ca să se poată ţine pe picioare. Fără picioare... Nu ştiu. Tot ce ştiu este că a zburat prin cameră, s-a izbit cu capul de zidul cu şemi-neul, a căzut şi nu s-a mai mişcat. încă mai aud în minte sunetul. Sunetul îngrozitor de os zdrobit de perete.

Am ştiut imediat că e mort. Am ştiut.

*

Acum înţelegeţi ce voiam să spun cu Ghidul ilustrat complet Sherlock Holmes? Dacă n-aş fi primit cartea de ziua mea, dacă n-aş fi citit-o, atunci nu m-aş fi îndrăgostit de romanele poliţiste. Şi, dacă nu m-aş fi îndrăgostit de romanele poliţiste, atunci nu m-aş fi uitat la Inspector Morse la televizor. Şi dacă nu m-aş fi uitat la Inspector Morse la televizor, tata n-ar fi stat în fotoliu, răcnind: „Lew-is! Lew-is! Lew-is!" ca un nebun, iar eu nu m-aş fi enervat şi nu i-aş fi spus să tacă din gură, iar el n-ar fi încercat să-mi spargă capul, eu nu l-aş fi împins şi el nu s-ar fi izbit cu capul de perete şi n-ar fi murit.

Chestia e, totuşi... că, dacă priveşti lucrurile în felul ăsta, dacă judeci aşa, atunci a fost vina lui de la bun început. Dacă el n-ar fi fost taică-meu, ştiţi voi, dacă n-ar fi lăsat-o pe mama însărcinată, atunci eu nu m-aş fi născut. Iar el ar mai fi în viaţă. Era vina lui că existam. El mă făcuse. Eu nu cerusem să mă nasc, nu-i aşa? N-avea nici o legătură cu mine.

Pe de altă parte, nu era nici vina lui că se născuse, nu-i aşa?

Nu ştiu.

Trebuie să existe un motiv pentru orice?

Ştiam că a murit. O puteam simţi. Aerul, nemişcarea, lipsa de viaţă.

Am rămas neclintit un minut. Am rămas acolo privind, cu mintea golită de orice gând, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept. E ciudată lipsa de emoţie, lipsa dramei în realitate. Când lucrurile se întâmplă în realitate, lucrurile extraordinare, nu se aude nici o muzică, nici un ta-daa. Nu există prim-planuri. Nu există unghiuri dramatice ale camerei de filmat. Nu se întâmplă nimic. Nu se opreşte nimic, restul lumii continuă nestingherit. Şi, cum stăteam în camera din faţă şi mă uitam la cât de ciudat stătea corpul fără viaţă al tatei pe cărămizile de la şemineu, televizorul continua să vorbească pe fundal. Reclame. Familii fericite, dansând în jurul mesei din bucătărie: Astăzi mâncăm pui, astăzi mâncăm pui... M-am aplecat şi am închis televizorul. Tăcerea era rece şi mortală.

- Dumnezeule! am şoptit.

Trebuia să verific. Chiar dacă ştiam că a murit, trebuia să verific. Am trecut de şemineu şi m-am aşezat pe vine lângă el. O rană urâtă îi apăruse despicată până la os, chiar deasupra ochiului. Nu era mult sânge. O dâră purpurie pe peretele cu şemineul, o pată pe cărămidă, care se usca deja. M-am uitat mai atent. O panglică subţire roşie de sânge pornea din colţul gurii şi se pierdea în barba lui nerasă. I-am privit chipul fără viaţă. îţi poţi da seama. Chiar dacă n-ai mai văzut un corp lipsit de viaţă, îţi poţi da seama.

Moartea nu poate fi confundată cu altceva. Paloarea aceea pământie. Nemişcarea şi lipsa esenţei. Pielea e lipsită de strălucire şi parcă retrasă, ca şi cum orice ar fi viaţa - sufletul - ar fi fost scos din ea şi ar fi rămas în

urmă un înveliş gol. M-am uitat în ochii lui sticloşi care

mă priveau fără să mă vadă.

- Ticălos prost! am zis încet.

I-am pus un deget pe gât. Nimic. Nu avea puls. Apoi i-am desfăcut nasturii de la cămaşă, ascultând, fară mari speranţe, dacă îi bate inima.

Nu se auzea nimic.

*

Ştiu la ce vă gândiţi. De ce n-am sunat la urgenţe? Ei ar fi putut să-l resusciteze. Doar pentru că cineva nu mai respiră nu înseamnă neapărat că a murit, nu? De ce nu i-am făcut respiraţie artificială? Doar am studiat primul ajutor, nu? De ce n-am încercat să-i salvez viaţa?

Nu ştiu.

De ce nu am încercat să-i salvez viaţa?

Nu ştiu. Pur şi simplu n-am încercat.

E bine?

în fine, asta s-a întâmplat. Credeţi ce vreţi. Nu-mi prea pasă. Eu am fost acolo. S-a întâmplat. Ştiu asta.

După ce m-am asigurat că murise, m-am dus şi m-am aşezat pe fotoliul lui. Ceea ce e un lucru destul de straniu, deoarece nu mai făcusem asta niciodată. Niciodată.

Am stat acolo multă vreme.

Multă vreme.

Probabil că mă gândeam. Sau poate că nu. Nu ştiu. Nu-mi amintesc decât că şedeam acolo, singur în liniştea serii, ascuns în spatele draperiilor trase, singur cu ticăitul nesimţitor al ceasului de pe şemineu. Cred că îl auzeam pentru prima dată.

Răpăitul aspru al ploii m-a smuls din transă. Era ora zece. M-am ridicat, m-am frecat la ochi şi m-am dus la geam, unde am dat draperiile la o parte. Turna cu găleata. Cortine întregi de ploaie se revărsau pe stradă. Am tras la loc draperiile şi m-am întors. Era tot acolo. Tatăl meu cel mort. Tot mort era. Tot răşchirat pe gresia de la şemineu, ca o păpuşă stricată. Nasturii de la cămaşă erau tot desfăcuţi acolo unde ascultasem dacă îi mai bate inima. M-am aplecat şi i-am încheiat la loc.

Dintr-odată mi-a trecut o imagine prin cap - un contur făcut cu creta pe jos de detectivi în jurul unei victime. Din cine ştie ce motiv, imaginea m-a amuzat şi am slobozit un râs scurt, strangulat. Parcă râsese altcineva, ecoul unui râs dintr-un oraş-fantomă.

M-am aşezat din nou.

Ce vei face? m-am întrebat.

Telefonul de pe măsuţa de lângă uşă stătea acolo negru şi tăcut, aşteptând. Ştiam ce ar trebui să fac.

Ploaia răpăia de zor în fereastră. în cameră era rece. Mi-am îndesat mâinile adânc în buzunare.

Era o încurcătură dată naibii.

Apoi s-a auzit soneria.

Era Alex, desigur. în afară de ea, la noi nu mai venea nimeni, doar portăreii şi mormonii. Şi mătuşa Jean, o dată pe an.

I-am deschis lui Alex, am închis uşa şi am condus-o în bucătărie. Arăta minunat. Părul îi era strâns în vârful capului, legat cu o panglică albastră, una sau două şuviţe ude îi atârnau în curbura elegantă a cefei. Faţa ei... faţa lui Alex. Era aşa de drăguţă! Fină. Perfectă. O faţă a unei fete drăguţe. Dinţii ei erau albi ca bomboanele de

mentă. Purta aceleaşi haine ca după-amiază în staţia de autobuz - jachetă de camuflaj, tricou alb şi blugi vechi. Toate ude, însă.

Ea îşi puse geanta pe masă şi îşi şterse picăturile de ploaie de pe frunte.

- Unde e taică-tu?

- în camera din faţă, am spus. Vrei nişte ceai?

Am pus ibricul pe foc şi am scos două căni şi ceaiul, în vreme ce Alex se aşeză la masa din bucătărie, frecân-du-şi braţele.

- E cam rece aici, ce crezi?

Apa din ibric a dat în fiert şi am umplut două căni.

- Te-ai distrat? am întrebat-o.

Ea dădu din umeri.

-A fost OK.

- Unde v-aţi dus?

-Nicăieri. Dean meşterea ceva la nişte chestii din magazin, casetofoane, computere, nu prea ştiu.

Am scos plicurile de ceai din căni şi le-am aruncat la gunoi, dar am ratat şi s-au lipit de linoleu. Am turnat lapte în ceai.

-Alex?

-Ce?

Am pus ceaiurile pe masa din bucătărie şi m-am aşezat.

- Am o problemă, am spus.

- Nu eşti însărcinat, nu? glumi ea.

-Nu.

- Scuze. Ea deveni serioasă. Ce s-a întâmplat? E grav?

- E grav.

- Cât de grav?

- Grav, grav.

-O!

- E tata.

- Ce-i cu el?

- E mort.

Şi apoi i-am povestit ce s-a întâmplat.

-Arată-mi, îmi zise ea.

Am dus-o în camera din faţă. Ea se scutură un pic şi se şterse la gură cu un gest nervos.

- Acoperă-l cu ceva, Martyn!

Am găsit în dulap un cearşaf şi l-am întins peste el.

-Vino încoace! îmi spuse ea blând.

M-am apropiat de ea şi ea m-a îmbrăţişat. Pielea ei mirosea a ploaie.

Momentul acela, când m-a ţinut... era de parcă nu mai conta nimic altceva. Nimic. Totul avea să fie bine. Mâna ei moale pe capul meu, senzaţia plăcută a corpului ei aproape de al meu... restul s-a topit, a dispărut. Nu voiam să fiu în altă parte.

Dar nimic nu durează o veşnicie.

Ne-am întors în bucătărie şi ea se uită la mine. Ochii ei aveau străluciri verzi şi căprui, ca nişte mici frunze. Trebuia să-mi întorc privirea. Ceaiul se răcise. Totul se răcise.

- Trebuie să spui cuiva, zise ea încet.

Neonul din tavan zbârnâia şi clipocea. La picioarele lui Alex se formase o băltoacă cu apă de ploaie, care picura de pe mânecile jachetei. Lumina aspră şi intermitentă se reflecta în suprafaţa băltoacei. Mă deranja. Voiam s-o sting. Să stau pe întuneric. Să nu fac nimic.

- Martyn, trebuie să spui cuiva ce s-a întâmplat. Nu poţi să rămâi aici fără să faci nimic. Trebuie să suni la poliţie!

- Nu pot.

- De ce nu?

- E prea târziu.

Ea se încruntă.

- Nu înţeleg. E prea târziu pentru ce?

- Ei o să-şi dea seama.

- Cine?

- Cei de la poliţie. O să ştie că a murit deja de o oră. Ştiu cum să afle chestii d-astea. Or să vrea să ştie de ce nu i-am sunat imediat.

- Păi, spune-le!

-Nu pot!

- De ce?

- Pentru că nu ştiu.

-O!

Ea îşi aplecă privirea un pic stânjenită de parcă tocmai şi-ar fi dat seama că era ceva în neregulă cu mine. Afişase expresia aia de „nu ştiu ce să fac"; expresia care-ţi apare pe faţă dacă se aşază vreun nebun lângă tine în autobuz. Dar dispăru repede. După un moment de gândire, ea-şi suflă nasul şi zise:

- Păi, bine, dar n-au să te aresteze doar pentru că nu ştii de ce ai făcut ceva, nu?

- Nu, probabil că mă bagă doar la balamuc.

-Nu fi tâmpit!

- Sau în vreun cămin, undeva...

-Martyn...

- Doar nu-ţi închipui că o să mă lase să stau aici, ce crezi? Şi când am spus asta mi-am dat seama de ceva. O, Doamne, mătuşa Jean! O să mă oblige să locuiesc cu mătuşa Jean.

- Ba nu.

- Ba sigur că asta o să facă. Ce ar putea face altceva? Doamne! Nu pot să locuiesc cu ea, n-o suport! E mai rea decât tata!

- Sunt sigură că nu-i chiar aşa de rea.

- Da' tu de unde ştii? m-am răstit la ea.

Părea jignită.

- încerc doar să te ajut.

- Da, ştiu... ştiu. Doar că... nu ştiu.

Afară tot mai turna cu găleata. Ploaia se scurgea pe geamul de la bucătărie. Zăpada din spumă de ras se topise. Nu mai rămăsese decât o dâră pe geam şi nişte urme albe pe pervaz. Alex zgâria pierdută în gânduri masa cu o linguriţă, muşcându-şi buzele, în vreme ce eu stăteam şi mă gândeam. Era o situaţie de genul „doar dacă..." Doar dacă n-ar afla nimeni despre asta. Doar dacă aş avea timp de gândire. Doar dacă aş putea să fac lucrurile să dispară. Doar dacă...

- Uite, zise Alex calmă, de ce nu mă laşi pe mine să sun la poliţie? O să le explic ce s-a întâmplat. Sunt sigură că va fi în ordine. Vreau să spun, nu-i ca şi cum ar fi zăcut aici de săptămâni. A trecut doar vreo oră sau aşa. O să înţeleagă, că doar nu sunt monştri.

Am refuzat din cap.

- De ce nu?

-Ţi-am explicat deja. Or să vrea să ştie de ce nu i-am chemat imediat şi n-o să le pot răspunde. Asta le va trezi suspiciuni. Or să creadă că am ceva de ascuns.

- Da, dar n-ai nimic de ascuns. A fost un accident.

- Dar ei nu ştiu asta.

- Dar nu poţi pur şi simplu lăsa totul aşa, Martyn! Trebuie să faci ceva. Trebuie să spui cuiva!

Am stat şi m-am gândit. Am încercat să analizez lucrurile - ce-ar fi dacă, cum ar fi aia? -, dar nu îmi venea nici o idee. Nu vedeam decât o gaură neagră.

- Oricum, am zis, orice aş face, tot la mătuşa Jean o să ajung.

- Dar nu va trebui să stai acolo pentru totdeauna. O să faci şaisprezece ani în curând şi atunci poţi să-ţi cauţi locuinţă singur.

- O să fiu în cămaşă de forţă până atunci.

- Şi ce crezi c-o să se întâmple dacă laşi trupul lui taică-tu în sufragerie?

M-am uitat la ea.

- Nu ştiu.

Alex trase adânc aer în piept şi oftă.

Şi uite aşa am dus-o tot restul serii. Alex zicând de ce nu şi eu zicând că nu pot. De ce nu? Pentru că. Da, dar. Nu. De ce nu? Pentru că. Da, dar. Nu... Ne-am tot învârtit

în cerc. Nu ajungeam la nici o concluzie. S-a făcut miezul nopţii şi deja obosiserăm prea tare ca să mai putem continua.

- Hai să discutăm mâine! am zis în cele din urmă.

- E deja mâine. Şi cu cât amâni...

- Ştiu. Lasă-mă să mă gândesc, bine? O să rezolv lucrurile dimineaţă.

Ea oftă din nou şi se îndreptă spre uşa din spate. Afară, pe alee, se înşirau tomberoanele negre şi ude. Unul fusese răscolit de pisici şi pe jos se înşirau şerveţele murdare şi oase de pui.

- Dar astă-seară, zise Alex, nu poţi sta aici.

- O să fie în regulă.

- Poţi să vii să stai la noi. O s-o rog pe mama să facă patul din camera mică.

- Mulţumesc, am zis, încuind uşa. Voi fi în regulă aici.

Stăteam amândoi în prag. Ploaia se oprise. O semilună atârna umedă şi albă sus, pe cerul negru. Strada era pustie, asfaltul - ud şi negru în lumina galbenă a felinarelor. Alex îşi încheie haina.

- Sigur o să fii în regulă? întrebă ea din nou.

Am dat din cap.

Ea îşi îndesă mâinile în buzunare.

- Trebuie să plec. O să trec mâine-dimineaţă. OK?

Am urmărit-o traversând strada spre casa ei. Se întorcea la casa ei, la mama ei şi la patul ei cald.

Am închis uşa.

în casă era frig. Şi linişte.

M-am dus sus şi m-am băgat în pat.

Joi

O încăpere mică luminată doar de un bec simplu. Pe pereţii de ciment sclipeşte condensul. Pe un raft se află un casetofon dublu în care se învârt de zor nişte casete, lumina roşie clipeşte automat.

E frig, dar am palmele transpirate.

De partea cealaltă a mesei la care stau, inspectorul Morse îşi scutură capul nerăbdător.

- N-am timp de d-astea, Pig. Ce ai făcut cu arma?

în spatele lui, în picioare, îmbrăcat într-un palton

lung şi cu pălărie vânătorească pe cap, se află Sherlock Holmes, care mă fixează cu ochii săi negri. îmi dezlipesc privirea de la el şi mă întorc la Morse.

- Despre ce vorbeşti? îl întreb. Ce armă?

- Ei hai, Pig, îmi zice el exasperat. Eu ştiu că tu l-ai împuşcat. Holmes ştie că tu l-ai împuşcat. Toată lumea ştie că tu l-ai împuşcat.

- Pe cine am împuşcat? Despre ce vorbeşti?

El mă priveşte cu buzele strânse şi se ridică de pe scaun. Sherlock se apleacă spre el şi îi şopteşte ceva la ureche. Morse rânjeşte şi se aşază din nou.

- Unde erai la opt şi jumătate astă-seară?

-Acasă. Mă uitam la televizor.

- La ce te uitai?

- La tine.

- De ce ţi-ai împuşcat tatăl?

- Nu l-am împuşcat. A fost un accident... -Alex nu zice acelaşi lucru.

-Ce?

-Alex zice că l-ai împuşcat.

- Ea nu era aici. -Asta spui tu.

- Este adevărat.

- Ce făceai în seara asta la opt şi jumătate?

- Mă uitam la televizor.

- La ce?

- La tine. Lew-is.

Chipul lui Morse se transformă ciudat când strigă, se schimbă în altceva. Lew-is! Lew-is!

Părul său gri-argintiu se închide la culoare şi luceşte de briantină.

Lew-is! Lew-is!

Pe frunte îi apare o rană întunecată. Nu se opreşte din urlat. Lew-is! Lew-is!

Din colţul gurii i se scurge sânge. Lew-is! Lew-is! Lew-is! Lew-is! „Taci odată!"

M-am trezit urlând în întuneric. Era ora patru dimineaţa.

Chestia cu visele e că vin tot din tine. Nu e ca şi cum un demon malefic ar sta undeva ascuns, aşteptând să

adormi pentru ca să-ţi pătrundă în minte şi să-ţi arate tot soiul de chestii nebuneşti. Tu faci toate astea. E mintea ta. Orice demoni sunt în ea, tu i-ai chemat. Sunt demonii tăi. Ai nimănui altcuiva.

Nu ştiu ce înseamnă asta.

Nu mai puteam să adorm la loc, aşa că m-am hotărât să fac o baie. Mă simţeam murdar. Pielea mă mânca, era lipicioasă de la transpiraţie. Picioarele mă dureau şi ele.

Picioarele mă dor mereu dimineaţa. Dureri de creştere.

Am închis uşa de la baie şi am dat drumul la robinet. Apa a bolborosit şi a scuipat o vreme, s-a oprit, apoi s-a trezit la viaţă. M-am aşezat pe toaletă şi am aşteptat să se umple cada. Reflexia mea mă privea din oglinda de pe perete.

- Ce? am spus.

Capul din oglindă era nemişcat.

Am văzut un băiat care nu se potrivea cu corpul lui. Subţire. Stângaci. Stingher. O claie de păr negru, tuns într-un stil cât de cât recognoscibil, ochi albaştri, obosiţi, un nas prea mic şi o gură strâmbă cu dinţi uşor diformi. Nu eram o frumuseţe. Pe de altă parte, nici cocoşat nu eram. Arătam ciudat? Poate. Dar ce-i rău în asta?

Cada aproape se umpluse. Am deschis o sticlă de şampon şi am turnat o cantitate zdravănă, privind cum se formează bulele la suprafaţa apei, ca un munte parfumat. Apoi am închis robinetul şi m-am băgat în cadă. Am rămas acolo transpirând şi înmuindu-mă în linştea fierbinte a apei.

Am rămas în cadă până au dispărut bulele şi s-a răcit apa. Apoi am mai stat o tură.

Mă gândeam.

Ce puteam să fac? Ce poţi să faci când nu ştii ce să faci? Să plângi? Să ţipi? Să fugi? Să-ţi plângi de milă?

Ce importanţă are? întotdeauna se găseşte un răspuns undeva. Trebuie doar să-l găseşti.

M-am spălat pe dinţi. M-am îmbrăcat în haine curate şi mi-am uscat părul cu prosopul. Am curăţat chiuveta, am şters rafturile, am deschis geamul să se aerisească un pic. Era încă întuneric afară. De undeva se auzea fluieratul unei păsări solitare, ascunse cine ştie unde.

- Ei, la naiba! am zis şi am coborât la parter.

Am mâncat pâine prăjită şi mi-am sorbit ceaiul privind pe geam cum răsărea alene soarele, îndepărtând întunericul amorţit şi rece al nopţii. Nu era cine ştie ce de văzut la naşterea unei noi zile cenuşii; cu toate astea am continuat să privesc. Când spectacolul s-a încheiat, m-am uitat la ceas şi am văzut că era încă devreme.

Mi-am mai făcut nişte ceai.

Mă simţeam de parcă aş fi aşteptat ceva; dar nu ştiam ce.

Aţi putea spune că tot ce s-a întâmplat în continuare a fost mâna destinului. Orice ar fi el. îmi amintesc că, odată, la şcoală, un profesor s-a apucat să ne vorbească despre destin - soartă, determinism, liberul-arbitru - chestii d-astea. Era domnul Smith, profesorul de engleză.

- Spuneţi-mi Brian, obişnuia el să ne recomande, dar nici unul dintre noi nu-i spunea aşa.

Vorbea despre chestii destul de ciudate, dar era şi interesant. Am petrecut vreo două zile studiind subiectul,

am împrumutat nişte cărţi de la bibliotecă, am citit una, alta, dar nu am aflat prea multe, pentru că era vorba despre chestiuni fără finalitate, pentru că nimeni nu ştie care sunt răspunsurile. Nu există răspunsuri. Cu cât studiezi problema mai mult, cu atât devine mai greu de înţeles. Aşa că m-am oprit.

Dar un lucru mi-a rămas în minte, ceva spus de Albert Einstein. îmi place de el, de Einstein. E tipul acela cu părul vâlvoi care a formulat teoria relativităţii. Totul este determinat, spunea el, atât începutul, cât şi sfârşitul, de forţe asupra cărora nu avem nici un control. Este determinat pentru insectă, la fel ca pentru stea. Fiinţe umane, legume sau praf cosmic, toate dansează urmând o melodie misterioasă, intonată de la distanţă de un muzician invizibil.

Mi s-a părut destul de interesant.

De data asta, muzicianul invizbil a fost poştaşul.

Pe la ora opt s-au auzit scrisorile căzând prin fanta de la uşă. Facturi, reclame, cataloage. Tatei îi plăcea să comande din cataloage. Echipament de grădinărit, unelte, stilouri, radiouri, ceasuri cu Elvis Presley, cămăşi, pălării, orice. Iar când îi erau livrate, tata se ascundea sus, pentru ca omul de la firma de curierat să lase pachetul la uşa din spate, iar el să nu fie nevoit să semneze că le-a primit. Apoi susţinea că nu au ajuns şi vindea lucrurile la cârciumă. Odată a vândut chiar un computer. De fapt, dacă stau să mă gândesc, chiar două computere. Au mai trimis unul pentru cel care, chipurile, nu ajunsese şi l-a vândut şi pe ăla.

Printre toate plicurile cu reclame era şi un plic adresat lui William Pig Esq. care mi-a atras atenţia. Părea oficial. Scris de mână, scrisul acela demodat, uşor înclinat, cu stiloul.

Am aruncat restul corespondenţei la gunoi şi m-am întors în bucătărie, m-am aşezat la masă şi am deschis plicul.

Stimate domnule Pig, se spunea în scrisoare. In urma întâlnirii noastre de pe data de 1 decembrie vă scriu să vă confirm că v-a fost virată în cont suma de 30 000 de lire sterline, reprezentând plata integrală a moştenirii lăsate dumneavoastră conform testamentului domnişoarei Eileen Pig...

Am pus scrisoarea jos, am clipit, apoi am luat-o din nou în mână.

Un trei, urmat de patru zerouri. Treizeci de mii. Treizeci de mii de lire. Am continuat să citesc.

...bla, bla,bla, nu ezitaţi să ne contactaţi... bla, bla, bla, Cu stimă, semnat M. Squiggle, Malcom G. Elliot LL. B avocaţi.

30 000 de lire sterline.

Un trei şi patru zerouri.

Nu-mi venea să cred.

Cine naiba era Eileen Pig?

Treizeci de mii de lire? Tata nu amintise niciodată nimic de aşa ceva. Trebuia să ştie de nu ştiu când de asta. Nu avea de gând să-mi spună.

Nu avea de gând să-mi spună.

M-am holbat iar la scrisoare. Era datată miercuri, 18 decembrie. Ieri. Treizeci de mii de lire. Viraţi în contul

lui. Şi el nu avea de gând să-mi spună nimic. Nu-mi venea să cred. Cineva, o rudă, îi lasă moştenire treizeci de mii de lire prin testament - şi avea de gând să-i păstreze pentru el. Era o chestie atât de rea încât te pufnea râsul.

M-am dus în camera din faţă.

-Tată?

El nu răspunse.

Am ridicat scrisoarea.

- Ce voiai să faci cu asta? Să mă părăseşti? Să te cari undeva de unul singur, să bei până crăpi undeva pe o plajă din Bahamas şi să mă laşi cu mătuşa Jean?

El tot nu răspunse.

- De ce nu mi-ai spus? am răcnit.

Sunetul vocii mele tremurătoare, cu lacrimile în gât, răsună sec şi surd în aerul stătut. M-am aşezat în fotoliu şi am oftat. Tăcerea era adevărată. Tata nu mai avea

cum să-mi spună vreodată ceva. Era doar o formă care se contura sub un cearşaf alb.

Mi-am pus scrisoarea în buzunar şi m-am dus sus.

Camera tatei era varză. De pe pereţi se desprindeau bucăţi de tapet, dezvăluind straturi mai vechi de vopsea galbenă. Pe jos era plin de reviste, cu femei cele mai multe şi exemplare de cataloage auto Exchange & Mart. Câteva cărţi în format de buzunar - westernuri, roman-ce-uri idioate. Le-am adunat pe toate grămadă cu piciorul. Patul, o chestie înaltă, mare, cu o tăblie mare din lemn, era nefacut şi mirosea a nespălat. Sub cuvertură era plin de firimituri de biscuiţi, iar trei perne relativ albe erau înghesuite în capul patului, fiecare dintre ele mânjită de briantina cu care se dădea tata.

M-am aşezat pe marginea patului şi am privit înjur. Nu mai intrasem de multă vreme aici; de fapt, de când plecase mama. Obişnuiam să intru în dimineaţa de Crăciun ca să-mi primesc cadourile. Tata mai dormea, cu capul sub plapumă, sforăind după băuturile din seara de Crăciun, dar mama era trează, zâmbea şi se freca la ochi. Eu mă aşezam la capătul patului, abia în stare să-mi stăpânesc nerăbdarea, iar ea se apleca şi scotea de sub pat cadouri împachetate în hârtie aurie şi argintie, legate cu panglică. Cutii, pachete, pacheţele, toate formele şi mărimile. Toate numai pentru mine. Lego, Meccano, o minge de fotbal, Scalextric...

Oare toate astea chiar s-au întâmplat vreodată?

Azi îmi venea greu să cred că da.

Pe noptieră erau o veioză, un pachet de ţigări, o scrumieră şi o halbă umplută la jumătate cu apă tulbure. Scrumiera puţea. într-o parte a camerei se afla un birou şi lângă geam era un dulap. De la dulap la pat ducea o dâră de haine aruncate pe jos - izmene, şosete, o vestă, pantaloni mototoliţi şi cămăşi. O cutie de polistiren pentru hamburgeri zăcea ascunsă pe jumătate sub o vestă jegoasă. în ea se aflau două jumătăţi ale unei chifle de hamburger, tari, uscate şi fără burger, uitate.

M-am ridicat şi m-am dus la birou. Pe el se afla o farfurie cu furculiţă şi cuţit, cu resturi de mâncare uscate pe ele. Dârele galben-maronii îmi indicau că fusese vorba de mâncare de fasole adunată cu un rest de pâine. Biroul era încuiat. Am luat cuţitul, l-am înfipt în şpaltul uşii de la birou şi am apăsat. Uşa se deschise. înăuntru era dezastru: hârtii răspândite peste tot, câteva scrisori, pixuri

care curgeau, un carnet de cecuri îndoit şi un card de cash, o scrumieră vărsată şi mai multe firimituri de biscuiţi, un pahar pentru whisky, o cutie veche de tablă...

M-am aşezat şi am parcurs scrisorile. N-a durat mult, nu erau cine ştie ce - facturi neplătite, poliţe vechi de asigurări şi certificatul de căsătorie, un card medical. Le-am adunat pe toate într-un teanc şi mi-am îndreptat atenţia spre scrisori. Era una de la o femeie pe nume Maeve. Capsată de ea, un anunţ dintr-o revistă pentru inimi însingurate:

Femeie relaxată, circa 50 de ani, subţire, atrăgătoare, caută bărbat mai tânăr în jur de 35 - 40pentru dans şi cocteiluri. O poză ar fi recomandabilă. în scrisoare, Maeve îi spunea tatei mulţumesc pentru ofertă, dar nu.

Restul scrisorilor erau de la Malcom G. Elliot, avocat, şi dezvăluiau povestea lui Eileen Pig, decedată. Se pare că fusese mătuşa tatei. Emigrase în Australia cu circa 40 de ani în urmă şi nimeni nu mai auzise nimic de ea de atunci. Murise într-un fel de azil. Cam nebună, aşa părea din descriere, de aia probabil că îi şi lăsase bani tatei. Şi cam asta era toată povestea. Nici măcar nu ştiu de ce m-am deranjat. Serios. Am legat scrisorile cu un elastic şi le-am pus bine, apoi am cercetat şi restul lucrurilor. Carnetul de cecuri era pe jumătate plin. Am studiat cotorul, curios să aflu pentru ce scrisese cecurile, dar scrisul tatei era ilizibil. Singura chestie pe care am descifrat-o a fost Cortul de Bere - 7,50 lire.

Cârdul de cash nu era expirat. Pinul era scris pe dos cu markerul. Bine te-ai gândit, tată!

Cutia de tablă era plină de fotografii. Cele mai multe erau cu tata când era tânăr, la cârciumă cu prietenii, cu

ochii roşii, ridicând paharul, la plajă cu o prietenă cam proastă, râzând, îndesându-şi o ţigară în nas. Nici o fotografie cu mine. Şi doar una cu mama, o fotografie decolorată de la nuntă, îndoită pe fundul cutiei. Mama şi tata tăind tortul. Am scos-o să mă uit mai bine. Mama părea cam agitată. Era foarte tânără. Avea probabil 18 ani, presupun. Rochia de mireasă nu i se potrivea prea bine, iar vălul era strâmb, dar tot era drăguţă. Păr negru, strălucitor, faţa albă, ochii negri, zâmbetul puţin strâmb... era frumoasă. Tata era îmbrăcat într-un costum prea strâmt, faţa i se vedea doar pe jumătate, iar părul îi era pieptănat pe spate şi uns cu suficientă briantină cât să umpli un butoi. Arăta ca un gangster din East End. în jurul lui era gol, de parcă nimeni nu ar fi vrut să se apropie de el. Chiar şi mama se dăduse un pic înapoi, în vreme ce el împungea tortul cu un cuţit lung, pe faţă cu o expresie de om beat.

Mi se părea ciudat să ţin în mână fotografia asta, să simt strălucirea dispărută a hârtiei şi să studiez străfundurile imaginii. Ăsta e el, m-am gândit. Ăsta e tata. Cel de atunci, cu atâţia ani în urmă. Să fie oare aceeaşi persoană? Era aceeaşi persoană? Şi unde eram eu în vremurile în care încă nu existam? Unde eram atunci? Ce eram? Eram nimic, absolut nimic? Un lucru inexistent? Cum se putea aşa ceva?

Am pus fotografia la loc în cutie şi am închis biroul.

Ceva mai târziu, pe la ora zece a apărut Alex. Până atunci apucasem să termin de spălat vasele, de spălat pe jos în bucătărie, de aruncat cutiile de bere ale tatei, de

golit scrumierele, de dat cu aspiratorul şi de sortat rufele pentru spălat. Când a sunat soneria, eram aşezat la masa din bucătărie. Pusesem radioul pe Radio 4. Nu

ascultam cu adevărat, dar era plăcut să auzi sunetul unor voci în locul gălăgiei obişnuite de la radio pe care trebuia s-o suport când trăia tata.

Pe când treceam pe lângă camera din faţă, ea privi înăuntru, dar îşi întoarse repede privirea. Am închis radioul. Ea îşi puse geanta pe masă şi se aşeză cu un oftat.

- Situaţia e ridicolă, Martyn, toată situaţia. E ridicolă. Nu poţi continua aşa. Trebuie să suni la poliţie. Nu poţi să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic.

- Nu e uşor.

- Ei haide, zise ea. Nimeni n-o să dea vina pe tine pentru moartea tatălui tău. A fost un accident. N-ai vrut. Poliţia va înţelege. Trebuie doar să le spui ce s-a întâmplat.

Ajunsesem iar la aceeaşi discuţie. I-am zis:

- Şi cum o să le explic că mi-a luat atâta timp ca să anunţ ce s-a întâmplat?

Ea se încruntă.

- Nu ştiu... ai intrat în panică, nu ştiai ce să faci, erai înspăimântat...

- Traumatizat?

- Da, ai fost traumatizat. Oamenii fac chestii ciudate când sunt în stare de şoc. A fost o întâmplare îngrozitoare. Ai fost prea şocat şi nu ai putut să te aduni.

- Timp de douăsprezece ore?

- De ce nu?

M-am uitat la ea.

-Şi tu?

- Ce-i cu mine?

- Ce o să le spui tu?

- Cum adică?

- Dacă sun la poliţie, or să vrea să discute şi cu tine. Or să vrea să ştie de ce nu i-ai anunţat tu. Le va fi destul de greu să creadă că am fost amândoi şocaţi.

Ochii ei să măriră.

-Asta nu-i cinstit!

Am dat din umeri.

- Dar e adevărat, nu? Pune-te în locul lor! Va avea loc o autopsie. Vor şti că tata a murit între opt şi jumătate şi nouă seara trecută, ieri, şi vor şti că ai fost aici...

- Cum o să afle asta?

- O să te întrebe.

Ea îşi linse buzele.

- Aş putea să mint.

-Atunci va trebui să mint şi eu.

Ea se holbă la mine cu ochii ei mari şi căprui. Era imposibil să-ţi dai seama ce gândea. Mi-am întors privirea şi m-am uitat pe geamul de la bucătărie. Cerul era mohorât şi cenuşiu-argintiu. Culoarea părului inspectorului Morse. Am rânjit în sinea mea, amintindu-mi visul. Unde erai astă-seară la opt şi jumătate? Mă uitam la televizor. La ce te uitai? La tine.

- Ce ai de gând să faci, Martyn?

M-am întors s-o privesc pe Alex. Preţ de o clipă n-am recunoscut-o, era o străină. Dar, aproape instantaneu, iluzia a dispărut. Probabil că lumina fusese de vină sau cine ştie ce altceva. Ea îşi răsucea agitată o şuviţă de păr între degete.

- Ce ai de gând să faci? repetă ea. Nu poţi, pur şi simplu să... Ce ai de gând să faci cu tatăl tău? Nu poţi să-l laşi acolo... Martyn?

M-am dus la masă şi m-am aşezat.

- Mă gândeam, i-am spus. Poate putem să-l punem undeva.

- Ce vrei să spui?

- Să-l punem undeva, am dat eu din umeri. Undeva unde să nu fie găsit.

Ea mă privi, nevenindu-i să creadă.

- Să-l punem undeva? Cum adică? Unde să-l punem?

- Nu ştiu. Oriunde. într-un râu, un lac sau în pădure. O groapă de la o carieră de piatră.

Ea se lăsă pe spate în scaun. O vreme n-am mai spus nimic, se holba doar la masă. în cele din urmă zise:

- Sper că glumeşti, nu? Chiar dacă l-ai pune undeva, cineva tot îl va găsi mai devreme sau mai târziu.

- Probabil.

- Atunci care-i ideea?

Am zâmbit.

- E un beţiv, Alex. Era un beţiv. Nu era un lucru neobişnuit ca el să dispară zile la rând.

-Şi?

- Şi tot ce trebuie să facem e să scăpăm de cadavru cumva, apoi într-o zi sau două sun la poliţie şi spun că tata a dispărut de miercuri. Chiar dacă-l vor găsi, nu mă vor bănui pe mine, nu? Sunt doar un copil, nu?

Alex zâmbi neîncrezătoare.

- Deci, tot ce trebuie să facem e să scăpăm de cadavru? Asta-i tot? E aşa de simplu? Să scăpăm de cadavru?

- De ce nu?

- Tu îţi dai seama ce spui?

-Ai o idee mai bună?

Ea se aplecă peste masă şi mă privi în ochi.

- Sună la poliţie, Martyn. Spune-le ce s-a întâmplat. Spune-le adevărul!

îi simţeam răsuflarea pe piele cu un iz îndepărtat de ceva dulce. M-am uitat la ea.

- Dacă le spun adevărul, am zis, va trebui să le spun tot. Ceea ce înseamnă că va trebui să te implic. Asta vrei?

-Nu, dar... nu ştiu.

Mi-am scuturat capul.

- Nu pot să sun la poliţie. Nu acum. E prea târziu. Prea târziu pentru amândoi. Şi, oricum...

-Ce?

Am scos din buzunar scrisoarea de la avocat şi am pus-o pe masă. Alex se uită la ea, apoi se uită la mine. M-am ridicat şi m-am dus la geam. Pe cer apăruseră petice galbene de nori. Totul arăta ca o batistă murdară. Am şters chiuveta cu o cârpă uscată şi m-am uitat pe geam. Casa asta, locul ăsta unde trăiam, strada, oraşul. Le uram. Gri-cenuşiu.

întunecat şi rece, totul mult prea aproape. Toţi oamenii trăind într-o resemnare mohorâtă, într-un mediu deprimant. Uram asta.

- Treizeci de mii de lire, zise Alex încetişor.

M-am întors spre ea şi am zâmbit.

Uite ce-i, el era oricum mort. N-aveam cum să schimb asta. Nu am vrut să se întâmple aşa ceva. Dar s-a întâmplat. Acum încercam să scot un profit dintr-o situaţie

neplăcută. Nu făceam rău nimănui. Nu ai cum să le faci

rău morţilor, nu? Nu făceam decât să-mi văd şi interesul

meu, asta-i tot. Ce-i rău în asta?

*

în partea cealaltă a oraşului, într-o veche carieră de piatră, se află o groapă de pietriş plină cu apă, ascunsă la capătul unei alei. Locul e părăsit. Nimeni nu se duce acolo niciodată. La vreo jumătate de kilometru mai jos, se află o cârciumă. Aşa am aflat de carieră. Tata şi-a uitat într-o seară portofelul în cârciuma aia şi a doua zi m-a trimis să-l recuperez. A trebuit să merg cu autobuzul. Dar, la întoarcere, autobuzul nu venea decât peste o oră, aşa că am decis s-o pornesc pe jos. La vreo jumătate de kilometru distanţă, am dat de o alee îngustă. Crezând că e o scurtătură, am sărit poarta şi am urmat drumul, dar, după câteva minute, mi-am dat seama că nu ducea nicăieri, se termina într-o groapă de pietriş plină cu apă stătută şi neagră.

- Vezi, i-am explicat lui Alex, chiar dacă-l găsesc, vor crede că a fost la cârciumă, s-a îmbătat, s-a rătăcit în drum spre casă şi a căzut în groapă... s-a lovit la cap în cădere.

Eram în camera mea şi mâneam sendvişuri cu brânză. De afară răzbătea o lumină ca dinaintea unei furtuni, scoţând în evidenţă norişori de particule de praf care dănţuiau în aer.

- O să avem nevoie de o maşină, am zis. Sau o camionetă.

Alex tăcea îngândurată.

- Ce părere ai de maşina mamei tale? am sugerat.

Alex n-avea încă vârsta pentru carnet, dar câteodată mai împrumuta maşina mamei ei. Era o camionetă veche Morris Traveller, maronie, ţinută laolaltă doar de jeg şi rugină.

- Nu ştiu, zise ea. Poate.

Şedea pe pat şi se dădea cu nu ştiu ce cremă pe buze. Puse tubul înapoi în geantă şi se întinse după un sendviş.

- Maşina e în service până mâine, îmi explică ea şi muşcă din el.

-Atunci mâine-seară, am zis.

- S-ar putea să nu fie gata până atunci. Sunt o sumedenie de chestii de reparat la ea... Nu ştiu dacă mama îşi poate permite.

- Uiţi ceva, am spus.

-Ce?

-Am treizeci de mii de lire. Sunt bogat. O să-ţi cumpăr o maşină nouă.

Alex oftă.

- Dar banii sunt în bancă, în contul tatălui tău.

Am ridicat din umeri.

-Am carnetul lui de cecuri şi cârdul de cash... Sunt sigur că putem rezolva cumva.

Ea dădu din cap.

- Sper că ştii ce faci.

-Nu-ţi fie teamă! M-am întins după un sendviş. Aşadar, ce zici de maşină?

- Nu ştiu. Trebuie să aflu ce planuri are mama. Vineri, poate sâmbătă. O să-ţi dau de ştire.

Am continuat să mâncăm în linişte. îmi plăcea să mă uit la ea când mânca. Lua muşcături mici şi mesteca bine de vreo o sută de ori înainte să înghită.

- Ce-i? făcu ea, observând că mă holbam la ea.

- Nimic.

M-am dus la baie. Când m-am întors, Alex tot mai mânca din acelaşi sendviş. M-am dus la geam. în depărtare se adunau nori grei şi întunecaţi, înaintând încet pe cer ca nişte morse care se târâsc pe nisip. De partea cealaltă a drumului, femeia de la numărul şapte se întorcea de la magazin târând în fiecare mână câte o sacoşă. Avea înjur de 60 de ani. Se dădea mereu cu un ruj roz-deschis care-i mânjea dinţii, iar ochii ei mici erau tot timpul fardaţi cu straturi groase de mov. Tata a adus-o o dată acasă când s-au întâlnit la cârciumă. Era beată, râdea ca o hienă la tot ce zicea tata. La un moment dat, a început să danseze cancan, ridicându-şi fusta şi dezvelindu-şi pantalonaşii cenuşii de tipul moartea pasiunii...

- La naiba! am spus.

-Ce-i?

- Mătuşa Jean.

-Ce?

-Mătuşa Jean vine mâine pe-aici. Acum mi-am amintit.

- Când?

- La ora patru.

- Nu poţi s-o amâni? Să-i spui că eşti bolnav sau ceva?

- Nu are telefon - mă rog, are, dar nu răspunde niciodată. îl foloseşte doar ca să sune. Soneria e mereu oprită.

- De ce?

-Nu ştiu... e una din ţăcănelile ei. Cred că îi e frică să vorbească cu oameni străini.

- Dar tu nu eşti străin.

- Dar nu o să ştie că sun eu, nu? Ar putea fi oricine.

-Ai putea s-o suni ca s-o avertizezi.

Era greu să-mi dau seama dacă glumeşte sau nu. Faţa îi era serioasă, dar ar fi putut să joace teatru, să facă pe proasta doar ca să mă prindă când o corectez. Mai făcea asta câteodată. Apoi, când o corectam, zâmbea ca să-mi arate că mă lua peste picior, iar eu mă simţeam aiurea pentru că îi căzusem în plasă şi crezusem că ar putea fi aşa de proastă...

N-aveam chef de aşa ceva.

- Nu răspunde la telefon, am zis simplu. Asta-i tot.

- Păi, trebuie să faci ceva, nu poate să vină aici când taică-tu zace în camera din faţă.

-Nu.

Lucrurile nu se întâmplă pur şi simplu, nu-i aşa? Ele au consecinţe. Iar consecinţele au consecinţe. Iar consecinţele consecinţelor au consecinţe. Apoi consecinţele lucrurilor care se întâmplă declanşează alte întâmplări, prin urmare, consecinţele consecinţelor devin motive. Nimic nu înaintează în linie dreaptă, nimic nu e simplu.

Gândul la mătuşa Jean îmi răscolea stomacul. Doamne, mă gândeam, imaginează-ţi! Imaginează-ţi doar cum ar fi să locuieşti cu ea! Nu te-ar lăsa în pace nici o secundă. Nu va accepta niciodată micile tale ciudăţenii. Ce fel de ciudăţenii? Ştii la ce mă refer. Şi poţi să uiţi şi de Alex. O fată, Martyn? O fată? Câţi ani are? Nu la mine în casă?

- Nu mă duc acolo, am zis.

- Ce? Unde?

- La mătuşa Jean. Nu mă duc acolo.

Alex părea nedumerită.

-Am crezut că vine ea aici.

M-am uitat pe geam la un autobuz care se îndepărta. Pentru o secundă mi s-a părut că o văd pe Alex aşezată pe scaunul din spate. Mi s-a părut că o văd cum se întoarce şi îmi face cu mâna, zâmbindu-mi. Apoi autobuzul o coti după colţ, dispăru, eu am clipit şi mi-am dat seama unde sunt. în casa asta. în afurisita asta de casă. Nu eram obligat să rămân aici, nu-i aşa? Trebuia să iau banii şi să scap de aici. Am putea pleca undeva împreună, eu şi Alex. împreună. Am putea...

- Trebuie să plec, zise Alex. Mă văd cu Dean la două.

Dean, Dean, Dean. Mereu afurisitul ăsta de Dean.

- OK, am spus.

- O să încerc să mă gândesc la ceva.

-Da.

- O să vin mai târziu. Ca să mai vorbim. în seara asta. Bine?

-OK.

După ce a plecat, am rămas o vreme mai bosumflat. Tata cam începea să miroasă. Un miros ca de mucegai. Genul de miros care nu-ţi place, dar nu te poţi abţine să nu-l adulmeci. Acum, ca să fim cinstiţi, el nu mirosea prea frumos nici când era în viaţă, aşa că nu eram foarte sigur dacă mirosul de mucegai era mirosul de persoană-be-ţivă-nespălată-care-a-zăcut-toată-noaptea-în-şemineu

sau era începutul a ceva mult mai rău. Pur şi simplu nu ştiam. Nu că aş fi putut face ceva pentru a remedia situaţia. Am umblat prin toată camera şi am dat bine cu odorizante, dar asta n-a făcut decât să înrăutăţească situaţia. Acum toată casa mirosea a flori mucegăite. Nu voiam să deschid fereastra ca nu cumva mirosul să răzbească în stradă. Cineva l-ar fi putut simţi, cineva care ar putea recunoaşte mirosul unui cadavru. Cine ştie, poate trecea unul de la pompe funebre prin zonă.

M-am dus sus şi am pus scrisoarea din dimineaţa asta laolaltă cu celelalte în birou. Dacă tot eram acolo, am luat cârdul de cash al tatei şi l-am studiat cu atenţie. Era o hologramă în colţ, un pătrat argintiu cu o poză 3D de-a lui Shakespeare. Sau cel puţin aşa credeam că e Shakespeare. Un tip mai chelios cu barbă şi un guler mare alb. Capul i se mişca atunci când mişcăm şi eu cârdul. Era ciudat. La cea mai mică înclinaţie, expresia i se schimba. De la un bătrân bonom cu un zâmbet ghiduş - la un nebun cu privire de ucigaş. Bonom - ucigaş. Bonom -ucigaş. Bonom - ucigaş...

După o vreme m-am plictisit şi am întors cârdul. Pinul tatei era 4514.

Probabil că Morse ar fi interpretat asta cumva.

Apoi a început din nou să plouă. Nu mă deranjează ploaia. De fapt, chiar îmi place. îmi place felul în care se revarsă din ceruri, îi udă şi îi panichează pe toţi. Mi se pare amuzant. De fapt, chiar îmi place. Dar acum era altceva. Asta era o ploaie zdravănă. Turna cu găleata. Apa lovea geamurile, mai tare şi tot mai tare. Nu voia să se oprească. Nu mi-o puteam scoate din cap. Era aşa de

tare. Aşa de insistentă. Răpăia de zor. Mai tare şi mai tare, ca o mie de degete furioase bătând darabana pe pervaz şi pe geam.

Nu mai puteam suporta.

Am pus cârdul de cash la loc în birou, m-am dus la mine în cameră şi am tras draperiile. Apoi m-am băgat în pat şi mi-am tras plapuma peste cap, aşteptând ca ploaia să se oprească.

Nu mă aşteptam ca Alex să apară prea devreme, aşa că a fost o surpriză plăcută să aud soneria chiar după ora şase seara. Chiar şi prin geamul jivrat al uşii, chipul ei era frumos. Distorsionat, dar frumos, ca al unui înger în sala oglinzilor. Zâmbeam în sinea mea când am deschis uşa, dar, când a apărut Dean din spatele zidului, zâmbetul mi-a dispărut.

-Hei, Pigman!

M-am holbat la pielea lui albicioasă, nesănătoasă, la ochii lui încercănaţi, la coada ridicolă de cal în care-i era strâns părul şi cum atârna pe capul lui mare de dovleac. M-am holbat la jacheta lui de motociclist, piele neagră lucioasă, prea curată, prea nouă, şi la pantalonii lui de piele, lăsaţi la genunchi. M-am holbat la casca mare de motociclist care-i atârna în mână, legănându-se uşor, cu luminile de pe stradă reflectate în ea.

M-am holbat la Alex. îmbrăcată la fel ca Dean, în piele neagră, cu o cască de protecţie în mână. Cum ai putut? m-am gândit. Cum ai putut?

Ea îşi coborî privirea.

- îmi pare rău, Martyn.

Ce? Cee? îţi pare rău? Ce vrei să spui cu îţi pare rău? Rău? Rău?

Dean se apropie de uşă şi eu am dat s-o închid.

- N-aş face asta în locul tău, zise el.

Vocea lui îmi făcea greaţă.

- Ştie, zise Alex.

-CE?

- Ştie, Marty, despre tatăl tău.

Din străfundurile mele se aduna ceva aproape incon-trolabil. Ca un fel de uragan. O tornadă de emoţii nedorite. Ea mă trădase. Ea, Alex. Ea mă trădase. Pe mine. Vă puteţi imagina aşa ceva? Puteţi simţi aşa ceva?

Dean fluiera uşor, îşi clătină capul şi afişă un rânjet încrezător.

- Incredibil! zise el. Copiii din ziua de azi nu-şi mai respectă deloc părinţii.

Acum Alex se holba la mine, rugându-mă din priviri să înţeleg. Şi, în mod straniu, am înţeles. într-o clipă. Am înţeles. îi era frică. Dar nu de mine. De el. îi era frică de Dean. Noi încă mai eram de aceeaşi parte. Eu şi Alex.

Am simţit ca un declic în mine, iar tornada s-a retras.

M-am dat la o parte din uşă şi am zis:

- Cred că ar fi bine să intraţi.

*

Situaţia e ridicolă, Martyn, toată situaţia. E ridicolă...

Minicasetofonul huruia încetişor pe masa din bucătărie. Ascultam şocat vocea lui Alex:

Nu poţi continua aşa. Trebuie să suni la poliţie. Nu poţi să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic.

Apoi sunetul vocii mele, ciudat de nefamiliar.

Nu e uşor.

Ei haide! Nimeni n-o să dea vina pe tine pentru moartea tatălui tău. A fost un accident. N-ai vrut. Poliţia va înţelege. Trebuie doar să le spui ce s-a întâmplat.

Dean zâmbi şi apăsă pe înainte. Mă holbam siderat la rotiţele casetofonului. Am auzit sunetul unui chibrit şi l-am văzut pe Dean cum îşi aprinde o ţigară.

- Vrei şi tu una? se interesă el.

N-am răspuns. Mirosul fumului de ţigară îmi amintea de tata. Caseta reda în continuare:

Poate putem să-l punem undeva.

Ce vrei să spui?

Să-l punem undeva. Undeva unde să nu fie găsit.

Să-l punem undeva? Cum adică? Unde să-l punem?

Nu ştiu. Oriunde. Intr-un râu, un lac sau în pădure. O groapă de la o carieră de piatră.

A urmat o pauză lungă.

Apoi:

Sper că glumeşti, nu? Chiar dacă l-ai pune undeva, cineva tot îl va găsi mai devreme sau mai târziu.

Probabil.

Atunci care-i ideea?

E un beţiv, Alex. Era un beţiv. Nu era un lucru neobişnuit ca el să dispară zile la rând.

Şi?

Şi tot ce trebuie să facem e să scăpăm de cadavru cumva, apoi într-o zi sau două sun la poliţie şi spun că tata a dispărut de miercuri. Chiar dacă-l vor găsi, nu mă vor bănui pe mine, nu? Sunt doar un copil, nu?

M-am întins peste masă şi am apăsat butonul de stop.

- Mai e destul, zise Dean.

Din nările lătăreţe i se prelingea fum de ţigară.

M-am uitat la Alex, care stătea la fereastră cu capul aplecat.

-Alex?

Ea îşi ridică privirea, iar ochii îi sclipeau trişti.

- Mi-a pus un microfon în geantă.

-Ce?

- Un instrument de ascultare de la Gadget Shop. Mi l-a pus ieri în geantă. Ne-a înregistrat când am vorbit despre... tot.

Ea mai avea puţin şi plângea.

-Tot?

Ea dădu din cap.

Dean scoase din buzunare o chestie mică electronică, pe care o puse pe masă - o chestie din plastic negru, de dimensiunile unei fise de cinci pence, cu un grilaj metalic pe o parte.

-Are o rază de transmisie de doi kilometri, zise el. Am conectat receptorul la casetofon. Ridică microfonul şi îl studie cu un zâmbet satisfăcut. Grozav, nu?

- De ce? l-am întrebat.

El se holbă la mine peste masă. Avea ceva neliniştitor în privire. Ceva deranjant.

- De ce? repetă el. Eram curios, de-aia. Tu şi Alex, şi discuţiile voastre drăgălaşe de noapte. Mă întrebam ce se petrece, asta-i tot. înţelegi ce vreau să spun?

El se întoarse spre Alex.

- Nu ai vrut să vorbeşti despre micul Pigman, nu, Al?

- Nu era treaba ta, Dean, nu eşti stăpânul meu.

El bătu cu degetul în casetofon şi râse:

- Acum sunt.

- Ce vrei? l-am întrebat.

El îşi băgă casetofonul la loc în buzunar, se ridică şi trase din ţigară.

- Toate la timpul lor, purceluş!

Era înalt, aproape doi metri, dar avea umerii adunaţi, de parcă tărtăcuţa îi era prea grea. L-am privit cum îşi aranja coada de cal.

- Unde-i cadavrul? întrebă el.

- în camera din faţă.

-Arată-mi! Colţul gurii îi tresărea când vorbea, un tic aproape invizibil, iar pleoapele îi tremurau, reacţionând la el.

L-am dus până acolo şi m-am dat la o parte ca să-l las să vadă.

El dădu din cap şi arătă spre forma de sub cearşaf.

- Ăsta e?

- Vrei să te uiţi?

El îşi frecă nervos bărbia.

- Ridică-l tu! Cearşaful.

- Ţi-e frică?

-Ascultă, Pig, şuieră el, împungându-mă cu un deget cu unghia lungă. Tu faci ce-ţi spun şi poate scapi întreg din asta. Dar, dacă îţi vine vreo idee... Se bătu cu mâna pe buzunar. Dacă îţi vine vreo idee, o să te înfunzi în rahat. Ai înţeles? Şi ea la fel. în rahat.

îşi trase nasul.

-Ai priceput?

N-am răspuns.

- Ridică cearşaful! zise el.

M-am dus spre şemineu, m-am aplecat şi am ridicat un colţ al cearşafului. Un cap palid şi mort se holba la tavan. Părul negru era tern şi uscat, luciul de la ulei se evaporase, dispăruse. Nu mai era tata, nu mai era nici măcar o persoană. Era doar o chestie moartă. Doar o chestie. M-am uitat la Dean. Faţa îi era chiar mai palidă ca de obicei, lipsită de vitalitate şi avea o tentă gălbuie. Chiar şi tata arăta mai sănătos de-atât. Prin minte îmi trecu fluturând un zâmbet aşa cum stăteam acolo pe vine. Uită-te numai la el, m-am gândit. E un nimic. Un zombie cu coadă. Cu ochi albaştri păstoşi, pupilele întunecate reduse la aproape nimic, aproape dispărute în neant... nu are cum să-mi facă rău. M-am holbat la el în timp ce ascultam vocea din capul meu. Nu ai nici putere, nici puritate. Nu ai decât cruzime şi un fel de viclenie

proastă. Asta nu-i de-ajuns, nici pe departe. Ştii care-i problema, Dean? Tu nu înţelegi. Nu pricepi. Crezi că mai contează ceva din toate astea? Crezi că îmi mai pasă de ce se întâmplă? Cu mine, cu oricine, cu orice? Ştiu. Eu ştiu că nimic nu contează. Asta-i ce mă face puternic. Puterea slăbiciunii mele pure.

Nu, m-am gândit. El nu-mi poate face rău. Dar hai totuşi să jucăm jocul mai departe.

M-am uitat adânc în ochii lui şi am zâmbit.

- Acoperă-1, făcu el.

M-am uitat la tata, apoi din nou la Dean.

- Cred că te place.

-Acoperă-1!

Am lăsat cearşaful să cadă. Dean se întoarse şi porni spre bucătărie, lăsându-mă singur în camera mare. Am

inspirat şi expirat încet, încercând să analizez ce descoperisem despre mine. Era bine. O senzaţie bună. De parcă, în sfârşit, mi-aş fi descoperit adevărata personalitate. Aş fi descoperit ce eram. M-am dus la geam, am tras draperiile şi am privit cerul nopţii. Nu era nimic acolo, doar un mănunchi de cabluri de telefon care atârnau de pe acoperişurile caselor şi o lună argintie şi rece. Am dat din cap: absolut nimic, doar ce ar trebui să fie.

Alex plânsese, ochii îi erau înceţoşaţi şi roşii. Şedea la masa din bucătărie şi făcea fărâme o batistă de hârtie. Dean era la chiuvetă şi-şi dădea cu apă pe faţă.

- E în regulă, i-am spus lui Alex.

Ea îşi ridică privirea şi zâmbi.

- Serios, am spus, e în regulă. Nu-ţi face griji!

Dean se întoarse şi-şi şterse faţa cu un ştergar.

- Stai jos, Pig, şi taci din gură!

M-am aşezat. Dean şi-a aprins o ţigară şi suflă fumul din colţul gurii. încercând să nu tuşească. Arăta ca un idiot.

- Vreau banii! zise el.

M-am uitat în ochii lui, aşteptând să continue. El îmi întoarse privirea. M-am uitat la Alex. Alex se smiorcăi. M-am uitat la Dean.

- Vreau banii! repetă el. Cei treizeci de mii.

- Nu-i am! am zis.

El îşi ţuguie buzele.

-Ascultă, Pig, e foarte simplu. Tu îmi dai banii, eu îţi dau casetele. Dacă nu-mi dai banii, eu dau caseta poliţiei. înţelegi?

- înţeleg. Dar eu nu am banii.

- Nu mă lua cu asta, rânji el şi scoase casetofonul din buzunar. Dădu iar banda înainte şi apăsă pe play. Vocea mea mică se auzi din mijlocul unei propoziţii.

... treizeci de mii de lire. Sunt bogat. O să-ţi cumpăr o maşină nouă.

Dar banii sunt în bancă, în contul tatălui tău.

Am carnetul lui de cecuri şi cârdul de cash... Sunt sigur că putem rezolva cumva.

Sper că ştii ce faci.

Clic.

Pe faţa lui Dean se lăţi un zâmbet îngâmfat.

- Da, bine, am admis. Dar nu pot să-i retrag pe toţi odată. Nu pot...

- Asta-i problema ta, zise el.

- Cum vrei să...

- Nu mă asculţi, Pig. Vreau banii. Nu-mi pasă cum faci rost de ei. El scoase minicaseta. Vezi asta?

Am dat din cap.

-Alex?

Alex se smiorcăi înlăcrimată şi se uită la el.

-Asta, zise el fluturând caseta în mână, asta vă va arunca pe amândoi în închisoare. Asta vă va distruge vieţile. E a voastră pentru treizeci de mii de lire.

- Când? am întrebat.

- Când ce?

- Când vrei banii?

întrebarea îl luă prin surprindere. Ca să spun sincer, m-a surprins şi pe mine. O parte din mine simţea că parcă nu ştiam ce fac, dar o altă parte - undeva adânc - punea lucrurile în ordine. Eu eram doar un pasager al

minţii mele. Pasager, şofer. E în regulă, spunea şoferul, lasă pe mine. Ştiu ce fac. Uită-te la el. M-am uitat la Dean. Vezi? Habar n-are pe ce lume e.

Era adevărat. Dean se juca agitat cu părul strâns în coadă, încercând să se gândească la ceva de spus. Fire blonde de păr aterizau pe podea.

- Luni, zise el până la urmă. Luni la prânz.

- OK, am răspuns.

Dean şi Alex se holbară amândoi la mine.

- Dar... începu Alex.

- E în regulă, am zis.

- Foarte bine! exclamă Dean.

- Bine, am zis şi eu.

- Luni.

- Luni.

- La prânz.

- La prânz.

- Bine. O să fiu aici luni la prânz.

Am dat din cap.

-Ai face bine să ai banii pregătiţi.

Am dat din nou din cap.

- Bine. El aruncă ţigara pe jos şi călcă pe ea, apoi îşi luă casca şi se îndreptă spre uşă. M-am uitat la mucul de ţigară. Era dezgustător. El era dezgustător.

- Dean? am zis.

El se întoarse.

-Ce-i?

- Câte copii după casetă există?

El se opri.

-Ce?

-Ai făcut copii după casetă?

- Nu-s tâmpit.

- Nu, am zis urmărindu-i privirea. N-ai veni aici singur cu unicul exemplar al casetei, nu-i aşa? Asta chiar ar fi o prostie.

El îşi strâmbă gura încercând să râdă.

- Am copii, nu te teme!

M-am uitat pe fereastră. Afară era linişte şi pustiu, nimic nu se mişca. M-am uitat la borcanul cu tacâmuri de lângă aragaz - linguri de lemn, strivitor de cartofi, furculiţa pentru grătar, cuţite de bucătărie. Am simţit privirea lui Alex aţintită asupra mea. Ne-am uitat unul la celălalt. Am citit nesiguranţă pe chipul ei. Poate chiar teamă. Sau era altceva? înţelegere? O sugestie tăcută?

M-am întors spre Dean.

- Vreau toate copiile.

- Când îmi văd banii, îţi dau casetele.

- Cum voi şti?

-Ce?

- Cum voi şti că nu ai păstrat o copie?

- Va trebui să ai încredere în mine! rânji el.

Mi-am aţintit privirea în podea. Mintea îmi era surprinzător de clară. Vedeam toate posibilităţile, înţelegeam toate posibilităţile, calculasem şansele. Mă simţeam viu, de parcă eram născut exact pentru aşa ceva.

Mi-am ridicat privirea.

- Pe curând, Dean!

El ezită, încercând să spună ceva isteţ, dar nu-i veni nici o idee. Aşa că pufni de câteva ori, îşi aranjă coada de cal şi plecă. M-am uitat la Alex, am zâmbit şi am

rămas amândoi ascultând bâzâitul iritant al motocicletei care se îndepărta. Am ascultat până când sunetul a dispărut în noapte.

-Ticălosul! şopti Alex.

-Adevărat, am răspuns.

- îmi pare rău, Martyn.

- Nu e vina ta.

- Ştiam ce poamă e.

- Ei bine...

Ea zâmbi uşor.

- Doar mi-ai spus.

- Nu contează.

Ea se ridică, îşi trecu degetele prin păr, apoi se aşeză la loc.

- Ce putem face? Nu va mai funcţiona. Planul nostru nu va mai funcţiona. Nu putem să scăpăm de cadavru şi să pretindem că nu ştim nimic despre el când va fi descoperit. Acum ştie Dean. Nu va funcţiona. Ce putem face?

Am făcut nişte ceai, apoi i-am explicat ce vom face.

Mai târziu, după ce Alex a plecat, m-am întors la bucătărie şi am adunat cu o pensetă firele de păr căzute din capul lui Dean şi le-am pus într-un plic. Apoi am căutat mucul de ţigară de pe jos şi l-am găsit lângă piciorul scaunului şi l-am pus şi acesta într-un plic.

De regulă, planurile mi le fac întins în pat. Chiar înainte să adorm, când liniştea şi întunericul nopţii sunt absolute, atunci pot să gândesc cel mai bine. Nu e gălăgie, nu am la ce să mă uit, nu sunt distras de nimic, e gândire

pură. Dar, în noaptea aceea, chiar dacă aveam mii de lucruri la care să mă gândesc, am adormit în câteva minute. Am alunecat într-un somn minunat care aducea cu sine uitarea. O călătorie în neant. Demonii pe care-i invitasem în capul meu plecaseră. Nu era nimic care să mă deranjeze. Nimic.

Am dormit mult şi fără vise.

Vineri

- Nu-mi place, Martyn.

Era ora unsprezece dimineaţa. Alex şi cu mine stăteam lângă corpul tatei, dădusem cearşaful la o parte. Ochii săi goi nu semănau deloc cu nişte ochi.

- N-are de ce să-ţi fie frică, am spus, trebuie doar să-ţi imaginezi că doarme.

- Nu e mort, doar adormit.

-Ce?

- Asta scrie pe morminte - nu e mort, doar adormit.

- Ce şmecherie murdară! am exclamat.

Ea râse, uşor agitată.

M-am aplecat şi am apucat corpul de braţe, verificând greutatea acestuia. Era greu. Foarte greu. O să apuc eu de aici, am spus. Tu apucă-l de picioare.

Alex însă a rămas în picioare, ştergându-şi mâinile de blugi.

Mi-am ridicat privirea spre ea.

- Cu cât o facem mai repede, cu atât se termină mai repede.

Ea respira greu. Am aşteptat. îşi frecă puţin ceafa, privi într-o parte, îşi şterse din nou mâinile de pantaloni, apoi trase adânc aer în piept şi se aplecă.

- S-ar putea să avem nevoie de ceva timp, am spus.

Şi aşa a fost.

Tata nu era un tip înalt şi, dacă făceam abstracţie de burtă şi de carnea lui flască, nu era deloc gras. Dar acum, că era mort, cântărea o tonă şi ne-a trebuit aproape o oră să-l cărăm în sus pe scări. Ca să nu mai spun că era şi destul de ţeapăn, iar braţele şi picioarele i se tot blocau în balustradă, ceea ce nu ne ajuta deloc. Am cărat, am tras, am împins, până când, în sfârşit, am reuşit să-l aducem în camera lui şi să-l punem pe pat.

- Ceai? am întrebat, frecându-mi umerii.

Alex n-a zis nimic, doar a dat din cap. Nu mai avea suflu.

Priveliştea de la fereastra din bucătărie nu se schimbase. Nori cenuşii atârnau din cer peste acoperişurile caselor. Triunghiuri plicticoase, cu coşuri fără fum şi antene de televizor. Unghiuri drepte. Streşini rupte. Antene satelit albe şi urâte.

- Martyn?

Am privit conturul negru şi arcuit al unei ciori care traversa cerul dimineţii.

- Martyn?

-Ce-i?

- Suntem răi?

Am luat o înghiţitură de ceai. Alex urmărea buza cănii cu degetul, pierdută în gânduri.

- Depinde ce înţelegi prin răi.

- Răi. Ticăloşi. Malefici.

- Poate. Nu ştiu. Răutatea e o chestiune relativă.

- Cum adică?

- Bun, rău. Corect, greşit. Care-i diferenţa? Cine decide?

- Dar ce facem noi, noi încălcăm legea.

Am ridicat din umeri.

- Ce e legea? E doar părerea cuiva.

Ea rămase tăcută o vreme. Am privit un graur aşezat pe un pervaz, ascuţindu-şi ciocul de lemn. Ochii lui ca două mărgele mă priveau fix, erau negri şi lucioşi. Apoi îşi înălţă capul şi îşi luă zborul.

- Dar, continuă Alex, cu siguranţă că măcar unele lucruri sunt greşite. Ştii tu, pur şi simplu greşite. Greşite oricum ai da-o.

- Ca de pildă?

-Nu ştiu... crime, violuri, chestii d-astea...

- Orice ar face cineva, pentru respectiva persoană nu e greşit. Altminteri n-ar face-o, nu-i aşa?

-Nu, dar...

- E doar greşit dacă tu crezi că e greşit. Dacă tu crezi că e corect, iar alţii consideră că e greşit, atunci e greşit doar dacă te prind.

Ea se încruntă.

- Tu chiar crezi asta?

Am oftat.

- Nu ştiu. Poate. Poate nu. Gândeam cu voce tare.

Ea îşi scutură capul.

- Da, bine... atunci să sperăm că Dumnezeu nu există.

- De ce?

- Pentru că nu ne-ar ierta niciodată pentru ce vrem să facem.

-Ar face-o dacă ar fi rău.

Am mai discutat aşa o vreme, ca să ne treacă timpul, să evităm realitatea, să amânăm ceea ce ştiam amândoi că trebuie făcut. Mama ei avea o audiţie, îmi spuse. Goneril

din Regele Lear, o producţie a unui teatru regional... Era bine?... Mai bine ca nimic... Ai văzut emisiunea aia despre sepii?... E o geantă frumoasă. E nouă?... Vrei ceva de mâncare?

Dar, după o vreme, ne-am întors la problema noastră.

- Mama aduce azi maşina acasă, zise Alex.

- Poţi să o iei astă-seară?

-Nu fără să bage ea de seamă. Astă-seară nu iese nicăieri.

- Dar mâine?

- Lucrează după-amiază şi după aia cred că va ieşi în oraş. Petrecerea unor prieteni. Probabil că o să bea, aşa că nu va lua maşina.

- Cât de târziu se va întoarce?

- Târziu.

-Atunci va trebui s-o facem sâmbătă seară.

-Aşa cred.

Am rămas tăcuţi o vreme.

Ăsta era unul din lucrurile care-mi plăceau la Alex. Ea înţelegea că nu trebuia să vorbeşti întruna, că e în ordine şi dacă stai cu cineva în tăcere, gândind împreună. Cei mai mulţi oameni dau din gură tot timpul, chiar şi atunci când n-au nimic de spus. Vorbind doar de dragul de a vorbi, rostind doar prostii. Făcând gălăgie. Şi ce-ar fi dacă am mai şi tăcea? Ascultaţi liniştea, e superbă.

Undeva, pe stradă, cineva a dat drumul la muzică într-o maşină, din instalaţia stereo se auzeau bubuiturile. D-du-dum dum, du-dum, tss tss tss du-dum dum, du-dum.

Nu era prea frumos.

Mă întrebam la ce se gândea Alex. La mine? Poate se întreba la ce mă gândeam? Cine ştie ce gândeşte celălalt?

Nu poţi nici măcar să fii sigur că celălalt se gândeşte la ceva. Cum poţi să ştii? Nu poţi. Nu vei şti niciodată. Nu poţi să ştii sigur nici măcar ce e real. Cum poţi să ştii? Poate că totul nu-i decât un vis. Câteodată chiar mă gândeam că eu sunt singurul lucrul care există. Poate că tot restul lucrurilor sunt aici doar pentru mine. Toţi şi toate. Toate inventate, doar pentru mine. Iar când nu sunt aici, totul dispare, se estompează.

Alex râgâi în tăcere.

- Bine, am spus, privind ceasul. Mătuşa Jean vine la patru. Ar trebui să ne apucăm de treabă.

L-am dezbrăcat pe tata de jachetă, cămaşă, pantofi şi şosete, apoi m-am dat înapoi ca să privesc. Rana de deasupra ochiului arăta ciudat - palidă, rece, adâncă.

-Alex, ai adus... Ce faci?

Ea se întoarse spre mine din faţa dulapului deschis.

- Nimic. îi puneam doar lucrurile în dulap. Pantoful tatei i se legăna în mână.

- Lasă-le, am zis, privind în jur. Cu cât e mai dezordine, cu atât pare mai credibil. Oricum va trebui să-l îmbrac la loc.

Ea zâmbi stingherită, închise uşa de la dulap şi dădu drumul pantofilor pe jos.

-Ai adus plasturii ăia? am întrebat-o.

Ea scotoci în geantă şi îmi întinse un plasture. L-am scos din ambalaj şi l-am pus peste tăietura de pe fruntea tatei.

- Cum ţi se pare?

-Arată bine, răspunse Alex.

Vocea îi suna destul de tensionată. Era încordată şi agitată, privirea îi fugea în toate colţurile camerei. Desigur, nu era o surpriză. Şi eu mă simţeam destul de încordat.

- Eşti gata? am întrebat-o.

Preţ de o secundă am crezut că se va lăsa păgubaşă. Dar ea a aprobat din cap cu o mină întunecată şi a început iar să caute prin geantă. Era o chestie mare, aproape ca un rucsac, cu buzunare şi fermoare peste tot, suficient de încăpătoare încât să ducă un cal mai mic. După ce a scotocit o vreme în ea, a reuşit să scoată la iveală o trusă de machiaj.

- Să nu pui prea mult, i-am amintit. Doar suficient cât să, ştii tu, să pară mai viu.

Ea deschise trusa de machiaj şi umplu o perie mică cu o pudră rozalie. îşi umezi buzele. îmi aruncă o privire agitată. Trase adânc aer în piept. Apoi, bombănind doar pentru ea, se aplecă pe pat şi începu să lucreze.

Am privit-o cum aplica fard pe faţa cenuşie şi moartă. Mâinile îi tremurau. Nu era nevoie să-i văd faţa ca să ştiu că avea acea privire concentrată, cu limba iţindu-se din colţul gurii şi mici riduri pe frunte. Arăta la fel ca atunci când jucam Scrabble. Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Uitaţi-vă numai la ea! m-am gândit. S-a înălţat, e mai înaltă ca mine. îmbrăcată în cămaşa ei largă de tăietor de lemne şi în blugii negri decoloraţi, cu pantofii ei roz din pânză, degetele subţiri şi pline de inele şi urechile acoperite de cercei minusculi negri. Uitaţi-vă numai la fata asta! Cine ar mai face aşa ceva pentru tine? Cine?

Inima-mi cânta.

Ce chestie ridicolă toată treaba asta cu vopsitul feţei tatălui tău. Parcă ne-am juca cu nişte păpuşi. Să ne jucăm „hai să ne facem că..." Parcă e unul dintre jocurile pe care le jucam când eram mic. Singur, la mine în cameră,

imaginând tot felul de lucruri. Martyn Cowboy-ul, călărind fară ţintă peste câmpii. Doar eu şi calul meu, călărind prin regiuni nu prea sigure, dormind sub cerul plin de stele. Martyn Răzbunătorul, temut în tot regatul. Care îndrepta nedreptăţile şi spulbera ticăloşii de pe faţa Pământului. Martyn Asasinul, cu ochi reci şi calculat, un vânător. Un ucigaş. Nu-mi amintesc să fi făcut ceva, lucrurile astea doar mi le închipuiam. Bătălii, aventuri, călătorii. Puteam să plec oriunde. Lumi imaginare, un univers al meu. Un loc unde nu conta nimic altceva, deoarece nimic nu era real.

Nu ştiu când s-au terminat toate asta. Ajungi la o anumită vârstă, iar realitatea te apucă de ceafă şi îţi răcneşte în faţă: „Hei, ia priveşte, aşa e, de fapt, viaţa!" Şi tu trebuie să deschizi ochii şi să asculţi tot ce îţi spune, să miroşi totul: oameni care nu te plac, lucruri pe care nu vrei să le faci, lucruri care dor, lucruri care te

înspăimântă, întrebări fără răspuns, sentimente pe care nu le înţelegi, sentimente pe care nu le poţi controla.

Realitatea.

Când începi treptat să-ţi dai sema că toate chestiile alea din cărţi, din filme, de la televizor, din reviste, ziare, comicsuri - toate sunt nişte prostii. Care n-au legătură cu nimic. Toate-s invenţii. Lucrurile nu se petrec aşa. Chestiile alea nu-s reale. Nu înseamnă nimic. Realitatea înseamnă ceea ce vezi când te uiţi pe geam din autobuz: feţe acre, vieţi triste şi pasagere, milioane de maşini, metal, cărămizi, sticlă, ploaie, râsete crude, urâţenie, mizerie, dinţi stricaţi, porumbei şchiopi, copii în cărucioare care nici măcar nu-şi mai amintesc cum să zâmbească...

- Martyn?

Alex se îndepărtase de pat. Arăta destul de palidă. M-am apropiat şi i-am studiat tatei faţa. Arăta bolnav, dar nu mort.

- Excelent! am spus.

- Va trebui să-i închizi ochii.

Văzusem în filme cum se face. îţi întindeai mâna şi închideai ochii apăsând cu degetul mare şi cel mijlociu. M-am aplecat spre pat.

- Nu stau închişi.

-Ce?

Am încercat folosind amândouă mâinile, dar, când le-am ridicat, ochii tatei s-au deschis la loc.

- Nu vor să stea închişi.

- De ce nu?

- Nu ştiu.

Alex privi peste umărul meu. îi simţeam fierbinţeala respiraţiei în ceafă. Am privit înjur şi am zărit o pereche de pantaloni pe jos.

- Ia dă-mi-i pe ăia un pic!

Alex s-a aplecat, a ridicat pantalonii şi mi i-a întins. I-am scuturat şi am auzit cum zornăiau monedele, am căutat prin buzunare şi am scos două monede.

Una pentru fiecare ochi.

- Aşa-i mai bine.

- Nu uita să le dai jos când vine mătuşa ta.

Am rânjit.

Aproape că mi-a răspuns tot cu un rânjet. M-am dat înapoi de lângă pat şi am studiat totul.

- Ce părere ai?

- Cu siguranţă, arată bolnav.

- Crezi că o să bage de seamă că nu respiră?

Alex strâmbă din nas.

-Asta nu ştiu. Dar, dacă mai are cât de cât simţul mirosului, va băga de seamă că pute.

M-am dus la baie şi am înşfăcat o sumedenie de medicamente din dulap - aspirină, alifie camforată, batiste de hârtie, Coldrex. Când m-am întors, Alex stătea tot lângă birou.

- Te simţi bine? am întrebat-o.

Ea dădu din cap.

- Mi-e doar un pic greaţă.

Am pus toate medicamentele pe noptieră şi apoi am mânjit o tonă de alifie camforată pe peste tot. Pe cuvertură, pe pernă, pe gâtul tatei. Aburii înţepători s-au răspândit în aer, acoperind mirosul dulce ca de mosc al morţii. Dar tot mă mai deranja lipsa respiraţiei.

- Cât e ceasul?

Alex se uită la ceasul ei de mână.

- E ora trei.

-Am putea face o înregistrare, am sugerat eu.

-Ce?

-Aşteaptă un pic.

M-am dus la mine în cameră şi m-am întors cu un recorder şi un mic microfon.

- Sforăit, respiraţie, sunete din astea, i-am explicat eu şi am introdus o casetă goală în recorder. Am întins microfonul spre ea. Poţi s-o faci, Alex.

- Nu l-am auzit niciodată dormind, zise ea, nu pot să imit ceea ce nu ştiu.

Aşa că i-am arătat. Am pufnit, am sforăit, am respirat greu, am bolborosit.

- Cam aşa, i-am spus, dar cu vocea tatei.

Am exersat o vreme. Dar ea s-a prins imediat ce trebuia să facă.

- Cum ţi se pare? mă întrebă.

Am zâmbit şi am aprobat din cap.

- Nemaipomenit! I-am întins microfonul. Eşti gata?

Ea respiră adânc şi dădu din cap, iar eu am apăsat pe

butonul record.

După cinci minute, aveam exact ce ne trebuia. Zgomotele unui tată care dormea, sforăia şi îşi trăgea nasul. Alex chiar a mai adăugat pe ici, pe colo o bolboroseală incoerentă, aşa, ca totul să pară mai autentic.

Când am pus casetofonul sub cuvertură şi i-am dat drumul, totul suna chiar mai bine, ceva mai estompat, realist.

- Şi încă din prima încercare, am zis. Chestia asta cu actoria chiar ţi se potriveşte.

-Asta nu-i actorie, îmi replică ea cu răsuflarea tăiată. Asta-i doar respiraţie.

Dormitorul tatei a fost mereu cam îmbâcsit. Puţicios, murdar şi cam lipicios peste tot. Şi cam înspăimântător. Era ca un soi de peşteră, un soi de ascunzătoare secretă, o grotă. Era rece şi întunecat chiar într-o zi însorită. Acum, cu trupul tatei zăcând acolo deghizat - parfumat, machiat, artificial - şi cu lumina după-amiezii strecurân-du-se printre draperiile trase de la geam, devenise un loc de-a dreptul ciudat. Macabru, de parcă ar fi fost un loc dintr-o altă lume.

- Haide, am zis, să plecăm de-aici!

Din prag m-am întors să mă mai uit o dată. Era acolo. Nu era mort, doar adormit.

Asta trebuia să fie de-ajuns.

Camera mea era de-a dreptul un palat în comparaţie cu cea a tatei. Curată, albă şi nemirositoare. Totul era la locul său. Era ora trei şi jumătate. Suficient timp de odihnă înainte să apară mătuşa Jean. Am tras adânc aer în piept şi am încercat să mă relaxez.

- Cum te simţi? am întrebat-o pe Alex.

- De fapt, nu prea bine, îmi răspunse ea. De fapt... mi-e cam rău. Cred că...

îşi puse geanta pe jos şi îşi duse mâna la stomac.

- îţi vine să vomiţi?

Ea se uită la mine şi dădu din cap.

- E în regulă, am zis şi m-am apropiat de ea. O să fie bine. Du-te la baie. Haide. în timp ce o conduceam spre baie, ea începu să scoată sunete ciudate şi îşi duse mâna la gură.

- îmi pare rău, zise ea. Am crezut... că...

-Nu-ţi face griji!

-E jenant...

-Nu contează...

- Dar nu vreau să... of, e aşa de jenant... să ţi se facă rău... te superi dacă te duci jos? Nu vreau să mă auzi... ştii tu...

- Sigur. Poţi închide uşa. încui-o dacă vrei. O să fiu în camera din faţă. Nu-ţi face griji, n-o să aud nimic.

Am lăsat-o la baie, am închis uşa şi am coborât la parter. în camera din faţă am deschis draperiile şi am zâmbit în vreme ce soarele pătrundea înăuntru pentru

prima dată de când... de când? De miercuri. De acum două zile. Am curăţat şemineul, l-am şters cu o cârpă umedă, l-am şters cu o cârpă uscată, apoi l-am frecat bine, ca să lucească. Mirosul florilor de toamnă s-a răspândit în încăpere, aproape acoperind celălalt miros. Aproape, dar nu de tot, m-am gândit. Ţigări. Asta ar ajuta, mirosul de ţigări. Am găsit un pachet pe şemineu, am scos o ţigară, am aprins-o şi am pus-o în scrumieră. Am mirosit cu atenţie - nu era rău. Poate că avea să fie bine.

De sus se auzeau sunete. Robinete deschise, apa trasă la toaletă. Alex. Căreia îi era rău.

M-am dus la geam şi am privit afară. Acolo m-a întâmpinat aceeaşi zi cenuşie şi rece. Un terrier Jack Russel dolofan a traversat strada şi a stropit roata unui Ford Fiesta alb, după care a plecat mai departe. Câteva minute mai târziu, îngălatul, vecinul din susul străzii, a trecut alene prin dreptul ferestrei, cu o expresie de indiferenţă tâmpă întipărită pe chip. Oare unde se ducea? Probabil că nicăieri. Niciodată nu se ducea undeva. Pur şi simplu o lălăia pe ici, pe colo. Tipul era fără vârstă. Câteodată arăta ca un bărbat tânăr, altă dată arăta de 50 de ani. Era îmbrăcat cu vechea lui jachetă ponosită, de sub care se vedea un tricou cu Garfield îndesat într-o pereche de pantaloni militari de jogging, iar părul subţire îi flutura în vânt. Dispăru după colţ.

Din depărtare răzbătea zgomotul drumului principal, toată agitaţia maşinilor aflate mereu în mişcare. Mereu. Maşini, oameni aflaţi în maşini, mergând cine ştie unde. Dar strada noastră era liniştită. Strada mea. Se desprinde de drumul principal, face o buclă, apoi reintră în drumul principal ceva mai jos. Ca şi cum ar fi creat o literă D, cu

partea dreaptă fiind drumul principal. D-aia şi era aşa de

linişte aici, strada nu ducea nicăieri.

Ceasul ticăia de zor. Patru fără un sfert. Haide, Alex! m-am gândit. Grăbeşte-te! Mătuşa Jean va sosi cât de curând. Am auzit iar cum trăgea apa la toaletă. Se închise o uşă. Am ascultat aşteptând să aud zgomotul făcut de paşi pe scări - nimic. Haide odată!

M-am zgâit iar afară la goliciunea după-amiezii. Case înşirate ca pe aţă, cu uşi decolorate şi perdele decolorate, alei, ziduri joase din cărămidă şi stâlpi ciobiţi, porţi cu vopseaua decojită, tufe netunse cu anii - totul arăta ca mort, aveai senzaţia că aici nu se întâmpla niciodată nimic. Era o imagine atât de familiară încât nu-mi mai sugera nimic.

Patru fără zece. Iar a tras apa la toaletă.

M-am dus şi m-am aşezat în fotoliu. Fotoliul. Fotoliul tatei. Fotoliul meu.

Am auzit paşi la etaj. M-am uitat în sus. Ce tot făcea?

Haide, Alex!

Haide!

La patru fără cinci n-am mai suportat. M-am dus până la baza scărilor. Uşa de la baie era închisă.

-Alex?

Nici un răspuns.

-Alex, haide odată! Trebuie să sosească din minut în minut...

Uşa se deschise, iar Alex scoase capul. Capul şi umerii dezgoliţi.

- îmi pare rău, zise ea, mai durează doar un pic. Mi-am pătat bluza şi tocmai o ştergeam...

Nu ştiam unde să mă uit.

- O, da... bine... OK. Doar că...

- Haide că vin imediat.

Chiar atunci se auzi soneria.

Mi-am dat seama că era mătuşa Jean după felul în care suna la uşă. M-am uitat repede spre uşă, apoi din nou la Alex. în ciuda panicii care mă cuprindea, nu m-am putut abţine să nu observ cât de diferit arătau. Nu era, cum să spun, nu era nimic necuviincios la felul în care arăta. Doar o mică parte de umăr şi braţ dezgolit. Dar cumva asta o făcea să fie graţioasă, ca o actriţă. Ca o actriţă de film care se îmbrăca pentru scena următoare.

- Martyn, şuieră ea.

- Stai acolo, i-am şoptit. Ţine uşa închisă şi nu scoate nici un sunet. O să încerc să scap de ea cât de repede pot.

Soneria se auzi din nou, cerând parcă un răspuns. Am aşteptat ca Alex să închidă uşa, am răsuflat de câteva ori şi apoi am deschis uşa din faţă. în prag stătea mătuşa Jean. Scorţoasă, dreaptă, încruntată, stând în prag de parcă ar fi aşteptat o mie de ani.

- Ei bine?

Soarele palid al iernii răzbise prin norii peticiţi, strălucind slab pe acoperişuri sau pe maşinile parcate de-a lungul străzii. Faţa ca de clătită a mătuşii Jean atrăgea soarele ca sugativa.

M-am dat la o parte şi am invitat-o să intre cu un zâmbet timid.

- Mulţumesc! replică ea.

Haina ei maro, lucioasă foşni când păşi în hol. Era o persoană de-a dreptul caraghioasă. Osoasă, cu piele tăbăcită, coate ascuţite şi picioare arcuite, arăta ca un personaj din desenele animate. O babă nebună.

Se dezbrăcă de haină şi mi-o întinse fără să se uite la mine.

- Tata-i bolnav, mătuşă, am spus, în vreme ce-i atârnam haina în cuier. E în pat.

- Bolnav, pufni ea. Aşa se cheamă asta acum?

îşi puse geanta pe umăr şi îşi aranjă rochia. Era aceeaşi rochie pe care o purta mereu, o chestie ţeapănă, de culoare crem cu nasturi lucioşi de alamă. Destul de ţeapănă să se ţină şi singură în picioare.

- Nu, chiar e bolnav, am zis. Are gripă, un virus, ceva.

Ea pufni din nou. Un sunet flegmatic, scos din spatele gâtului, completat cu nări agitate şi o buză de sus ţuguiată. Dinţii ei erau suprinzător de mici, parcă erau de bebeluş.

Mici şi pătrăţoşi. M-am întrebat adesea dacă nu erau cumva falşi. Intră hotărâtă în camera din faţă şi eu am urmat-o, ca un soi de ciudăţenie de progenitură care-şi urma mama.

- Pfuiii, făcu ea, ce naiba e cu mirosul ăsta?

- Canalizarea, am răbufnit, repară canalizarea mai sus pe stradă.

- Eu n-am văzut nimic.

- Păi, a fost reparată acum câteva zile, tot spărgeau asfaltul. Probabil că nu au reparat-o cum trebuie.

- Hmmm, zise ea.

Apoi începu să dea ture prin cameră, să se uite în fiecare colţ, să verifice dacă era praf, cutii de bere, sticle. Am rămas în picioare privind-o, tot sperând că era la fel de nebună cum părea. Părul îi stătea adunat în creştetul capului, ţepăn şi nemişcat, albastru ca un burete de bucătărie. De ce face oare asta? mă gândeam. Ce crede, că-i şade

bine, arată frumos? Oare cum se simte? Ca o perie de nailon? Ca un arici?

- Şi cum merge cu şcoala? se interesă ea.

-Ce?

- Nu ce, poftim.

- Poftim?

- Şcoala, Martyn. Cum merge cu şcoala?

- OK! am dat eu din umeri.

- OK? Ce vrea să însemne asta?

Mi-am frecat ceafa.

- Totul e bine, mătuşă. Mulţumesc de întrebare.

Ea se apropie de mine, oprindu-se la câţiva centimetri. Mă privi fix în ochi. Mirosea a lămâie şi clor şi un parfum îngrozitor de femeie bătrână.

- Haide acum, Martyn, făcu ea cu o voce deosebit de serioasă, vreau să-mi spui adevărul.

M-am uitat la faţa ei, încercând să-i evit privirea. Din aluniţa ei din bărbie crescuse, răsucit, un fir mare şi negru de păr. Porii ei erau pătaţi, arătau ca nişte stele mici, albastre.

- Cum te simţi? şopti ea. Pe bune?

Mi-am lins buzele şi am încercat să înghit.

- Bine, mătuşă. Serios. Sunt bine.

- Dar cu el cum stă treaba?

Rosti „el" de parcă ar fi fost cel mai murdar cuvânt din întreaga limbă engleză.

-E bine... se străduieşte. Serios. E totul bine, suntem bine.

Ea privi mai adânc în ochii mei, încercând parcă să-mi citească gândurile, apoi se întoarse şi rosti ceva care aducea foarte mult cu „Pah!"

- Ei bine, el unde e? făcu ea dispreţuitor. Unde e pacientul?

Pe când o conduceam în sus pe scări, inima îmi bubuia şi mi se părea că am un roi de viespi în burtă. Ea continua să tot amuşine, nu zicea nimic, doar amuşina. Parcă era un labrador în căutarea unui os. Nu m-am putut abţine să nu mă uit spre uşa de la baie, imaginându-mi-o pe Alex înăuntru, imaginându-mi-o...

Ne-am oprit în dreptul camerei tatei.

- Probabil că mai doarme încă, am zis. A fost treaz toată noaptea.

Mătuşa Jean îşi dădu ochii peste cap.

- Vreau să spun că n-a reuşit să doarmă, i-am explicat. A stat treaz pentru că-i era rău, ba se întindea, ba se ridica.

Ea mă privi destul de sceptică.

- Haide, deschide uşa!

Există momente în viaţă când trebuie să faci lucruri pe care n-ai vrea deloc să le faci. Dar trebuie să le faci, nu ai de ales. N-are rost să-ţi doreşti ca lucrurile să fie altfel, să vrei să dai ceasul înapoi, să vrei să mai primeşti încă o şansă, pentru că lucrurile nu se schimbă, nu poţi da ceasul înapoi, nu primeşti o altă şansă. Aşa că, iată-mă pe cale să-i prezint mătuşii Jean pe fratele ei mort, sperând că voi reuşi s-o conving că e bolnav în pat, că doarme. Nu e mort, doar adormit.

Nu aveam de ales. înţelegeţi? N-aveam de ales.

Singurul lucru pe care-l poţi face atunci când te confrunţi cu o situaţie ca asta este să-ţi spui: cât de rău poate să fie? Şi apoi s-o faci.

Am deschis uşa şi am intrat.

- Pfuii! Iar mirosul ăsta. Doamne-Dumnezeule!

Am ignorat-o şi m-am mişcat atent prin camera întunecoasă şi urât-mirositoare.

- Tată? am şoptit. Tată, a venit mătuşa Jean.

- De ce e aşa de întuneric aici? se văicări ea. Abia văd pe unde calc.

- Lumina îl deranjează la ochi, i-am explicat eu, îndepărtând în grabă monedele de pe ochii tatei.

Uitasem complet de ele. Din fericire, pleoapele au rămas închise. Am întins mâna sub plapumă şi am pornit casetofonul. De sub aşternut a început să se audă o respiraţie grea, de om adormit. Sforăituri. Prea puternice. Am dat sonorul mai încet.

Mătuşa Jean stătea în mijlocul încăperii, ţâţâind.

- Uite numai cum arată camera asta! E dezgustător!

Mi-am băgat mâna sub capul tatei, înfiorându-mă de

scârbă. Era rece şi lipsit de viaţă.

- Doarme dus, mătuşă, am spus.

- Chiar aşa?

Ea se apropie destul de ameninţător de pat. încăperea se umplu de sforăituri gâjâite. Oare să fi exagerat? Am mişcat capul tatei în ritm cu sforăitul.

Mătuşa Jean se opri la câţiva paşi distanţă şi pe chip i se întipări o expresie de uluială.

- O! făcu ea. Se aplecă pentru a vedea mai bine. Mi-am ţinut respiraţia. Pare cam... palid.

- N-a prea putut mânca în ultima vreme, am spus.

- Ce a păţit la cap?

-A dat cu capul într-o uşă, pe întuneric. S-a tăiat serios.

Ea se mai apropie un pic, mirosind.

- Dar ce e cu mirosul ăsta?

- Ştii, a fost un pic... deranjat la stomac.

Am început să mă îngrijorez că banda cu sforăitul nu era suficient de lungă. Dacă se oprea casetofonul, atunci ce făceam?

Inima-mi bubuia în piept în vreme ce mătuşa se mai apropie un pic.

- Will-yam? Will-yam? făcu ea şi întinse mâna.

- Mai bine nu, mătuşă, am avertizat-o eu. Ar putea fi contagios.

îşi retrase mâna imediat.

Pe chip avea o expresie contrariată care îi şifona trăsăturile.

- Arată... cu siguranţă nu arată bine, Martyn. Aţi chemat doctorul?

Mai să izbucnesc în râs.

- Mâine, am zis. Doctorul vine mâine.

- Ceva nu e în regulă cu ochii lui, mai zise ea, mijin-du-şi ochii în întuneric. Poate ar fi bine dacă aş chema doctorul acum.

-Nu, nu, serios, nu-i nevoie. Am... am vorbit mai devreme cu doctorul la telefon. A zis că se pare că circulă un soi de virus. Se pare că-ţi face ochii să arate ciudat.

- Hmmm, făcu ea.

Casetofonul începuse să încetinească, probabil că se cam terminau bateriile. Sforăiturile se auzeau tot mai încet şi mai încet, iar mecanismul din casetofon începu să scârţâie îngrozitor.

- Ce e sunetul ăsta?

- Ţevile, am zis. Ceva nu-i în regulă cu canalizarea.

- Canalizare, ţevi, a mai rămas ceva în stare de funcţionare în casa asta?

Caseta deja se chinuia teribil. Aveai senzaţia că auzi sunetele scoase de un monstru în agonie.

- Cred că ar trebui să ieşim, i-am propus mătuşii. Să-l lăsăm să doarmă.

Când m-am îndepărtat de pat şi mi-am scos mâna de sub ceafa tatei, capul i s-a dat pe spate şi s-a ciocnit de tăblia patului.

- Ce-a fost asta? se alarmă mătuşa Jean.

- Nimic. Haide, am zis, conducând-o spre ieşire. O să fac nişte ceai.

- îţi miros mâinile, zise ea.

-Alifie camforată, i-am explicat, răsuflând uşurat când am reuşit să închid uşa de la dormitor.

Am făcut nişte ceai şi am deschis un pachet de biscuiţi şi am stat împreună, mătuşă şi nepot, în bucătărie, sorbind, molfăind şi vorbind. în fine, de vorbit vorbea doar mătuşa Jean. Eu doar sorbeam din ceai şi molfăiam biscuiţii, privind fix tăblia mesei.

- ...şi, desigur, când era de vârsta ta, taică-tu se băga mereu în bucluc - făcând pe şmecherul, furând, fumând, ba chiar şi bând alcool. O da, bea încă de pe atunci - cidru, vişinată, bea orice îi cădea în mână. O chinuia îngrozitor pe biata mama, să ştii. îngrozitor. Nu-i de mirare că n-a mai rezistat. Tata, adică bunicul tău, Dumnezeu să-l odihnească, se străduia. Disciplină, aşa zicea, băiatul are nevoie de disciplină. Şi a şi primit-o. Tata îl bătea până-l lăsa lat câteodată, dar tot nu se învăţa minte. Nu avea pic de respect pentru nimeni şi nimic, asta era problema cu el, nu a învăţat niciodată să-i respecte pe cei mai în vârstă. „De ce nu poţi şi tu să fii ca soră-ta", aşa îi

tot spunea. Noi eram întotdeauna ca brânza şi creta. Nu ştiu zău. Era o ruşine pentru noi toţi, asta era, o ruşine pentru familie. Mi-amintesc că odată...

în vreme ce ea-i dădea înainte, eu mă întrebam dacă ar fi vorbit tot aşa ştiind că e mort. Bla, bla, bla... uite numai la ea, gura nu i se opreşte niciodată. Ce privelişte! Ha, i s-au lipit firimituri de biscuit pe buze. Bla, bla, bla. Taică-tu în sus, taică-tu în jos. Şi tot aşa şi iar aşa. De câte ori auzisem poveştile astea? Dar cum putea să dea vina pe el? Nici unul dintre noi nu avem controlul asupra a ceea ce facem. Dacă eşti bun, eşti bun - dacă eşti rău, eşti rău. Asta-i tot. Nu poţi să schimbi felul de a fi al cuiva. Şi chiar dac-ai putea, n-ar fi treaba ta. E o chestiune de gene. Totul e în gene, în ADN. Să-i ceri cuiva să-şi schimbe felul de a fi e ca şi cum i-ai cere unei pietre să-şi schimbe culoarea, pur şi simplu nu se poate. E aşa de simplu. Nu dai vina pe

piatră că e de culoarea pietrei, nu? Nu-i spui: ei hai acum, piatră, eşti în stare de mai mult, poţi să devii albastră dacă te străduieşti. Nu, eşti cum eşti şi nimeni nu poate să facă nimic în sensul ăsta. Adică, vreau să spun, mătuşa Jean, bunăoară. Nu e vina ei că are părul albastru, picioare strâmbe şi e un zbir. Nu are de ales. Sigur, asta nu înseamnă că trebuie să-mi şi placă de ea, dar nici n-am vreun drept s-o judec. Tot aşa, n-am dreptul să judec nimic, nici un liliac sau vreo tenie, sau mai ştiu eu ce. Nu poţi să dai vina pe-o muscă atunci când te deranjează şi bâzâie în jurul tău, nu? Asta-i situaţia şi ea nu are de ales. Nimeni n-a întrebat-o cam ce-ar vrea să fie. Un ponei? O floare? O călugăriţă? Sau o muscă mică şi enervantă? Nu a avut opţiuni. Iei ce ţi se dă. Acceptă sau nu, e totuna.

MARTYN PIG 103

-... i-a distrus viaţa mamei tale şi acum ar putea să o distrugă şi pe a ta, dacă n-ai grijă. Martyn? Martyn? Mă asculţi?

- Da, mătuşă, te ascult. Mai vrei ceai?

Ea se uită la ceas.

- Doamne, uite cât s-a făcut. Trebuie să plec. Se ridică de la masă, scuturându-şi faldurile ca de oţel ale fustei.

- îţi aduc haina, am zis.

- Stai un pic, trebuie să mă duc să mă pudrez.

- Poftim?

- Să mă pudrez.

Baia.

- Baia nu funcţionează, mătuşă.

- Nu fi ridicol!

- Sunt ţevile.

Ea scoase un pufăit şi începu să urce scările. Am alergat după ea.

- Mătuşă, nu, nu poţi! Serios că nu funcţionează. Nu merge rezervorul.

Dar ea ajunsese deja la jumătatea scărilor şi nu avea de gând să se oprească. Tot ce mai puteam face era să încerc să o avertizez pe Alex.

-Nu poţi să foloseşti baia, mătuşă! Nu poţi intra în BAIE!

Ea se opri în capul scărilor şi se uită la mine ca la un nebun. N-am ştiut ce să mai fac, aşa că am rânjit ca un idiot şi am dat din umeri. Ea scutură din cap şi deschise uşa de la baie.

Ce mai puteam face?

Mi-am ţinut respiraţia şi am aşteptat ţipătul. Inima-mi bubuia în piept ca o tobă - du-dum, du-dum, du-dum.

O secundă, cinci secunde, zece secunde... nimic. Am început din nou să respir. După câteva minute, am auzit cum trăgea apa şi se spăla pe mâini. Apoi uşa de la baie se deschise din nou şi mătuşa Jean apăru în prag cu poşeta în mână. Se uită în jos la mine. Eu stăteam ţeapăn la picioarele scărilor, strângând balustrada cu ambele mâini, holbându-mă la ea cu ochii larg deschişi.

- Ce tot faci? vru ea să ştie.

- Nimic, am răspuns, uşurat că nu se întâmplase nimic. îţi aduc haina.

- Ce-a fost toată aiureala aia? zise ea pornind în jos pe scări. Cu ţevile, rezervorul stricat? Nu e stricat nimic.

-Am uitat, am zis, a fost reparat zilele trecute. Instalatorul a venit când nu eram acasă. Uite-ţi haina!

Se întoarse, permiţându-mi să o ajut să se îmbrace.

- Mă îngrijorezi, Martyn! Serios. Ai ajuns la fel de rău ca taică-tu. Memoria ta e varză. Nu e de mirare că ai probleme la şcoală.

Probleme la şcoală?

- Sunt doar puţin obosit, mătuşă. Am tot avut grijă de tata de când s-a îmbolnăvit...

- Trebuie să chemi un specialist. Casa asta pute.

- O să fac o curăţenie zdravănă, am zis.

- Da, bine, nu doar casa are nevoie de o curăţenie zdravănă.

Am deschis uşa de la intrare.

- îţi mulţumesc că ai venit, mătuşă. O să-i spun tatei că ai fost pe-aici, o să-i pară rău că n-a putut să te vadă.

- Sigur că da, replică ea.

M-am aplecat pe uşă şi am privit cerul.

- Se pare că o să plouă iar.

- Hmm, răspunse ea, trăgându-şi o pereche de mănuşi albe şi păşind în stradă. O să revin cât de curând. Spune-i lui taică-tu, o să reyin în curând.

- O să-i spun, mătuşă. Ai grijă cum mergi.

Ea nu-şi luă rămas-bun, nici nu-mi mulţumi pentru ceai sau ceva în genul ăsta, ci porni hotărâtă în josul străzii, pantofii ei comozi bocănind pe asfalt. M-am uitat cum a dispărut după colţ, la poalele străzii, am mai aşteptat un pic ca să fiu sigur că nu avea să se întoarcă, apoi am închis uşa şi m-am prelins pe jos. Eram stors de vlagă.

-Aplecat?

Alex stătea în capul scărilor, îmbrăcată.

-Aplecat.

-Afostcâtpe-aci!

- Unde ai fost?

- în baie.

M-am ridicat în picioare.

- Ştiu asta, dar de ce nu te-a văzut?

- M-am gândit că vrea să facă pipi, aşa că m-am ascuns după perdeaua de duş.

Am zâmbit.

- Bine gândit.

- Nu-s doar frumoasă, să ştii.

Ceea ce era foarte adevărat.

-Aproape că m-am dat de gol, mai zise ea. Trebuia să auzi ce sunete scotea, ca un balon care se dezumfla. Am început amândoi să chicotim când o imită pe mătuşa Jean trăgând vânturi. A trebuit să-mi îndes puloverul în gură ca să nu mă pufnească râsul. Am crezut că o să mor.

-Am să-i spun când o mai văd, i-am promis. Acum te simţi bine? Arăţi mult mai bine.

Alex îşi săltă geanta pe umăr şi coborî scările.

- Da, mi-e bine. îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

- Nu-i nimic.

- Nu, zâmbi ea. Dar a fost cât pe-aci, nu-i aşa?

- Cam da.

- Ce-ar fi făcut dacă m-ar fi văzut?

- Probabil că ar fi explodat.

Se înserase. Alex se dusese acasă. Eram singur în camera mea. M-am întins pe pat şi mi-am închis ochii, încercând să mă odihnesc, dar nu puteam. Aveam prea multe gânduri care-mi alergau prin cap.

M-am ridicat şi m-am dus la fereastră. Noaptea întunecată de iarnă era foarte calmă. Felinarele aruncau săgeţi de lumină galbenă, scoţând din penumbră bucăţi din lumea mea înconjurătoare. Maşini parcate, pavaje crăpate, decorate cu grămăjoare de rahat de câine, buruieni urbane zvelte, înălţându-se din golurile unui zid de cărămidă. Pe întuneric, buruienile erau lipsite de culoare.

Unde se ducea culoarea?

Afară, departe, puteam vedea şirurile imperfecte ale miilor de alte case, toate la fel. Cu lumini galbene şi palide clipind de la ferestre. în fiecare casă, mi-am dat eu seama, puteai întâlni o altă poveste: o dramă de familie, o tragedie, o poveste de iubire, o comedie. Chiar acum se jucau scene din aceste poveşti, se respectau scenarii, se depănau istorii. Certuri, discuţii, sex, trădare, răzbunare, plictiseală, iscusinţă, răutate, ghinion, râsete, dorinţă, încântare, moarte...

Ce-mi păsa mie? Nimic din toate astea n-avea legătură cu mine.

Pe stradă, doi tineri raşi în cap înaintau legănându-se şi bând din cutii de bere. Vocile lor puternice stârneau ecouri în liniştea străzii secundare, un sunet primitiv, înfundat: lascăţişpunioţie... îţispunioţie... Ochi goi de animal aflaţi în căutarea a ceva, orice, nimic. Unul din ei scuipă printre dinţi când ajunseră sub geamul meu, apoi dispărură.

Alcoolul. îţi suge viaţa din tine şi o înlocuieşte cu o formă abrutizată a existenţei. Depinde numai de tine. Dacă vrei să dispari, atunci ia şi bea.

Vai, şi cum arată şi locul ăsta! Casele astea ponosite, străzile înguste şi murdare, cerul mort. Nimic. Totul e lipsit de viaţă, fără sens. Prea mulţi oameni care n-au nimic de spus şi nimic de făcut şi care n-au unde să se ducă. Suflete cenuşii. Aşteptând finalul. Asta e, asta e tot ce am. Asta. Locul ăsta unde lucrurile mărunte înseamnă atât de mult pentru oamenii mărunţi. Unde nimicul face orice, unde mâncăm, bem, ne înmulţim, îmbătrânim şi murim. Asta e. Un nou mileniu. Epoca tehnologiei. Rezultatul final a milioane de ani de evoluţie. Eu, singur într-o casă mică şi ponosită, pe o stradă ponosită, într-un oraş ponosit.

Am tras draperiile, am stins lumina şi am rămas întins pe întuneric.

M-am gândit la Alex şi m-am gândit la Dean, şi m-am gândit la 30 000 de lire. Erau banii mei. Era moştenirea mea. Dreptul meu. Ale mele. Nimeni nu va pune mâna pe moştenirea mea. încă nu reuşisem să-mi dau seama cum aveam de gând să pun mâna pe ea şi ce puteam să fac cu ea, dar îmi făceam planuri. Alex spune că cecul

Alex îşi săltă geanta pe umăr şi coborî scările.

- Da, mi-e bine. îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

- Nu-i nimic.

- Nu, zâmbi ea. Dar a fost cât pe-aci, nu-i aşa?

- Cam da.

- Ce-ar fi făcut dacă m-ar fi văzut?

- Probabil că ar fi explodat.

Se înserase. Alex se dusese acasă. Eram singur în camera mea. M-am întins pe pat şi mi-am închis ochii, încercând să mă odihnesc, dar nu puteam. Aveam prea multe gânduri care-mi alergau prin cap.

M-am ridicat şi m-am dus la fereastră. Noaptea întunecată de iarnă era foarte calmă. Felinarele aruncau săgeţi de lumină galbenă, scoţând din penumbră bucăţi din lumea mea înconjurătoare. Maşini parcate, pavaje crăpate, decorate cu grămăjoare de rahat de câine, buruieni urbane zvelte, înălţându-se din golurile unui zid de cărămidă. Pe întuneric, buruienile erau lipsite de culoare.

Unde se ducea culoarea?

Afară, departe, puteam vedea şirurile imperfecte ale miilor de alte case, toate la fel. Cu lumini galbene şi palide clipind de la ferestre. în fiecare casă, mi-am dat eu seama, puteai întâlni o altă poveste: o dramă de familie, o tragedie, o poveste de iubire, o comedie. Chiar acum se jucau scene din aceste poveşti, se respectau scenarii, se depănau istorii. Certuri, discuţii, sex, trădare, răzbunare, plictiseală, iscusinţă, răutate, ghinion, râsete, dorinţă, încântare, moarte...

Ce-mi păsa mie? Nimic din toate astea n-avea legătură cu mine.

Pe stradă, doi tineri raşi în cap înaintau legănându-se şi bând din cutii de bere. Vocile lor puternice stârneau ecouri în liniştea străzii secundare, un sunet primitiv, înfundat: lascăţişpunioţie... îţispunioţie... Ochi goi de animal aflaţi în căutarea a ceva, orice, nimic. Unul din ei scuipă printre dinţi când ajunseră sub geamul meu, apoi dispărură.

Alcoolul. îţi suge viaţa din tine şi o înlocuieşte cu o formă abrutizată a existenţei. Depinde numai de tine. Dacă vrei să dispari, atunci ia şi bea.

Vai, şi cum arată şi locul ăsta! Casele astea ponosite, străzile înguste şi murdare, cerul mort. Nimic. Totul e lipsit de viaţă, fară sens. Prea mulţi oameni care n-au nimic de spus şi nimic de făcut şi care n-au unde să se ducă. Suflete cenuşii. Aşteptând finalul. Asta e, asta e tot ce am. Asta. Locul ăsta unde lucrurile mărunte înseamnă atât de mult pentru oamenii mărunţi. Unde nimicul face orice, unde mâncăm, bem, ne înmulţim, îmbătrânim şi murim. Asta e. Un nou mileniu. Epoca tehnologiei. Rezultatul final a milioane de ani de evoluţie. Eu, singur într-o casă mică şi ponosită, pe o stradă ponosită, într-un oraş ponosit.

Am tras draperiile, am stins lumina şi am rămas întins pe întuneric.

M-am gândit la Alex şi m-am gândit la Dean, şi m-am gândit la 30 000 de lire. Erau banii mei. Era moştenirea mea. Dreptul meu. Ale mele. Nimeni nu va pune mâna pe

moştenirea mea. încă nu reuşisem să-mi dau seama cum aveam de gând să pun mâna pe ea şi ce puteam să fac cu ea, dar îmi făceam planuri. Alex spune că cecul

nu se va elibera decât marţi. Folosind cârdul de cash puteam să scot în fiecare zi 250 de lire. 30 000 de lire împărţit la 250 făcea... destul de multe zile. Câte zile aveam? Câte săptămâni? Ce s-ar întâmpla dacă... Prea multe întrebări. Gândeşte-te la altceva. M-am gândit la toate lucrurile pe care le-am putea face, Alex şi cu mine. Tineri şi bogaţi. Liberi. Am putea merge oriunde, am putea face orice. Aş putea să-mi înfiinţez propria agenţie de detectivi particulari - eu şi Alex, investigatori. Am putea închiria unul dintre spaţiile alea mai obosite din partea rău-famată a oraşului, unde să am biroul meu, cu fişete pentru dosare, cu un ventilator din ăla lent fixat pe tavan, jaluzele veneţiene, cu o anticameră pentru clienţi, o uşă cu geam jivrat pe care să scrie cu litere negre -Martyn Pig, Investigaţii. Ar fi tare bine. Alex ar putea să mă ducă cu maşina peste tot, i-aş cumpăra o maşi-nă-sport... sau aş putea să cumpăr o mică insulă. Chiar în mijlocul mării unde nu ar putea ajunge nimeni altcineva. Am putea locui acolo, să ne împrietenim cu animalele, să construim o cabană, să ne petrecem toată ziua povestind, plimbându-ne pe plajă. Iar seara am aprinde un foc şi am privi soarele cum se afundă în mare şi am asculta sunetul valurilor vărsându-se încetişor pe mal... sau am putea să mergem în Australia, sau America, să găsim un loc retras, în deşert sau în munţi, unde trăiau pe vremuri indienii. Zonele pustii unde cale de kilometri întregi nu dai peste nimeni şi nimic. Teren arid, încins, nisipuri mişcătoare, munţi roşii înalţi până la cer, canioane, oraşe părăsite. Am putea călări...

Am alunecat într-un somn uşor, iar gândurile mi s-au transformat în vise agitate. Fragmente de imagini îmi

fluturau prin minte: tata, mama, Alex, Dean, Morse, Holmes, mătuşa Jean, detectivi, insule, deşerturi, cai... toate şi toţi pluteau în cercuri fără sens. în vreme ce aţipeam în întunericul asigurat de draperii, sunetele răzleţe de pe stradă îmi pătrundeau în starea de semitrezie, amestecându-se cu gândurile mele disparate, transformând realitatea în vis.

Când m-am trezit, aveam gura uscată şi ochii cârpiţi de somn. Era ora nouă seara. Eram în continuare obosit.

Nu ştiam ce să fac.

Deocamdată, nu mai aveam ce să pun la cale. Trebuia doar să aştept.

M-am dus la baie să mă uşurez. M-am spălat pe mâini şi pe faţă, pe dinţi, încercând să scap de senzaţia de păr în gură. Mi-am schimbat hainele, m-am îmbrăcat cu un tricou curat, chiloţi şi blugi curaţi. Am coborât la parter şi mi-am făcut un sendviş cu brânză şi o ceaşcă de ceai. M-am uitat la televizor. Un serial poliţist american, nu ştiu cum se numea. Juca în el tipul ăla din Miami Vice, ăla blond, făcea glume şi fugărea hoţii pe alei cu un pistol mare şi murdar în mână. Era în ordine. Când s-a terminat, am schimbat postul şi m-am uitat la unii care făceau comedie stand-up,

înjurau şi spuneau bancuri deochiate şi asta timp de o jumătate de oră. Nu era foarte amuzant. La ora unsprezece am stins televizorul şi am rămas o vreme în întuneric, ascultând sunetul beţivilor de vineri seară îndreptându-se spre casă - strigăte împleticite, maşini derapând, uşi trântite. Am stat aşa până spre dimineaţă, când liniştea devenise profundă şi apoi am stat şi am ascultat. Am ascultat sunetele ascunse care

spun povestea casei. Trebuie să fie ascunse undeva, prin pereţi, în cărămizi, sub podele. Amintiri. Dar nu am auzit nimic.

Ora două. M-am dus la bucătărie şi mi-am spălat farfuria şi cana, am stins lumina, am încuiat uşile şi m-am dus sus. M-am dus iar la baie, m-am uşurat, m-am spălat, m-am spălat şi pe dinţi. M-am dus la mine în cameră, m-am dezbrăcat, m-am băgat în pat şi am adormit.

A mai trecut o zi.

Sâmbătă

Dimineaţa sosi cu frig, era apăsătoare şi plicticoasă. Am deschis draperiile de la dormitor şi m-am uitat la culorile zilei. Cenuşiu, maroniu. Maroniu, cenuşiu. Negru. Verde-închis. Buruienile de pe ziduri îşi recăpătaseră culoarea. Tulpinile lor lungi şi verzi atârnau greu, acoperite de brumă.

Am auzit o uşă trântindu-se şi am văzut o pereche tânără ieşind din casa de alături, trăgându-şi după ei progeniturile mucoase. Tatăl aruncă un chiştoc de ţigară în şanţul de pe marginea drumului, îşi potrivi căciula roşie de Moş Crăciun cocoţată absolut ridicol pe creştetul capului şi îşi îndreptă telecomanda spre maşină. Luminile laterale clipiră, se declanşă alarma scurt, apoi se opri.

De ce? De ce totul trebuie să facă zgomot?

Unul dintre copii se văicărea, trăgându-l pe taică-su de curea. Taică-su nu părea interesat.

- Intră în maşină şi taci din gură, bombăni el în schimb.

Nevastă-sa tuşi, îşi îndesă o ţigară între buze, se urcă în maşină şi trânti uşa. Maşina se trezi la viaţă mugind şi ei porniră în jos pe stradă.

Crăciun fericit.

La parter m-a surprins sunetul strident al telefonului. Am înjurat, mi-am şters ceaiul fierbinte de pe mânecă şi am ridicat receptorul.

-Alo?

- Martyn?

-Alex, m-ai speriat!

-Ce?

- Sunetul telefonului... nu contează. Ce faci?

- Trebuie să merg la cumpărături.

-Când?

-Acum. Mama se duce la Sainsbury. Trebuie s-o ajut la cumpărături.

- Sigur.

Ea îşi coborî vocea:

- Cred că pentru tine, e bine şi mai târziu, ştii tu...

- Maşina?

-Da.

- E bine.

-Ai nevoie de ceva?

Ce fel de întrebare mai era şi asta? m-am gândit. Dacă am nevoie de ceva. Am nevoie de un milion de chestii. N-am nevoie de nimic.

- Ca de pildă? am întrebat.

- Orice. Mâncare, pâine, lapte, nu ştiu.

-Nu, e în regulă, mulţumesc.

- OK. Am auzit cum o striga maică-sa, spunându-i să se grăbească. Trebuie să plec, continuă ea. Ne vedem mai târziu.

Convorbirea se întrerupse.

Trebuia să ies din casă, asta trebuia să fac. Trebuia să simt aer proaspăt în plămâni, aer care nu era marcat de aroma prea puţin plăcută a morţii.

întrebarea era - unde să mă duc?

Nu prea aveai pe unde să te duci pe aici, nu undeva unde să nu fie urâţenie şi zgomot.

Unde?

în oraş, în parc, pe malul râului?

Oraşul era plin de oameni care făceau cumpărături de Crăciun, parcul era împuţit... nici pe malul râului nu era prea grozav. O apă maronie şi uleioasă flancată de pescari cu înfăţişare dură, îmbrăcaţi în straie vechi mili-tăreşti, pescuind alene, bând bere şi avertizându-te din priviri să nu îndrăzneşti să te apropii.

Unde? Trebuia să existe un loc cât de cât în regulă.

Ce-ar fi să mă duc pe plajă?

Pe plajă?

De ce nu? Nu e nimeni acolo, probabil că e pustiu. Rece, mare, spaţiu deschis şi pustiu...

Da. Plaja.

Am început să caut prin casă bani de autobuz. O liră aici, dincolo nişte mărunţiş. Apoi mi-am amintit de banii de la tata din cameră, monedele de o liră pe care i le pusesem pe ochi, şi m-am dus să-i iau şi pe ăia. Dormitorul mirosea îngrozitor. Aerul era greu şi plin de gaze. Parcă era sulf. Mi-am acoperit gura şi nasul cu o batistă şi am buzunărit repede pantalonii tatei. Am mai descoperit încă două lire în mărunţiş. Mai mult decât suficient. Am pus totul în buzunar şi apoi am ieşit rapid înainte să mi se facă rău.

Plaja era la circa 20 de kilometri distanţă, cam o jumătate de oră cu autobuzul. De fapt e o insulă. Una mică.

Lungă de vreo doi kilometri şi lată de unul. N-ai şti că e o insulă, dar vă spun că e. Un drum drept şi lung te duce peste porţiuni întregi de teren mlăştinos. Mlaştina e, de fapt, estuarul, aşa că drumul e un pod, dar, după cum spuneam, n-ai avea de unde să-ţi dai seama. Abia când vine fluxul, mlaştina se umple cu apă de mare cenuşie care se revarsă peste marginile drumului şi nimeni nu mai poate trece până când apele nu se retrag. Atunci îţi dai seama că e o insulă.

Astăzi însă autobuzul trecu săltând peste drumul uscat ca-n palmă, iar de-a dreapta şi de-a stânga nu se vedeau decât noroi maroniu şi lipicios şi ierburi ca de ceară, legănate de vânt. Am deschis geamul şi am tras în piept aerul de mare. Sărat, proaspăt, curat.

Autobuzul era aproape gol. Nu eram decât eu şi o fată cu aspect ciudat aşezată în spate, citind o revistă pentru tinere. Avea parcă prea mulţi dinţi în gură şi tot încerca să-şi aşeze buza peste dinţii ieşiţi în afară, ca un peşte deschizând gura în apă. Glop-glop. M-am uitat la ea o vreme, apoi m-am plictisit şi mi-am întors privirea spre geam. Eram deja pe insulă.

Autobuzul înainta scuturându-se pe drumuri înguste flancate de tufe înalte şi copaci bătuţi de vânt, crengile lor zgâriau ocazional ferestrele în vreme ce vehiculul se strecura printre ele. în spatele tufelor se întindeau câmpuri parcă moarte, presărate cu păsări ici şi colo - pescăruşi, nagâţi, ciori - toate ciugulind în pământul îngheţat. Terenurile agricole se perindau ca într-o ceaţă. Clădiri în ruină, unghiuri ciudate făcute de scânduri măcinate de vreme, tablă ruginită de acoperiş. Pereţi din chirpici, plasă

de sârmă, tablă galvanizată, un tractor dezmembrat. Grajduri, terenuri pe care erau aşezate tot soiul de obstacole colorate pentru cai. Bălegar de vânzare în saci albaştri de plastic. Hambare false unde se vindeau fructe şi legume şi false ouă proaspete. Firme decolorate: vino şi alege. Paleţi de vânzare. Pui de iepuri, scris anapoda, pui de boxer, peruşi. Cârciumi: Câinele şi Fazanul, Trandafirul, Trăieşte şi Lasă-i să Trăiască. Rânduri mici de cabane minuscule, curbe ascunse, semne lipsite de sens, biserci în mijlocul pustiului...

Mi se părea ciudat să fiu afară din casă. Palpitant, dar şi un pic înspăimântător. Nu eram obişnuit cu aşa ceva. Lumea mea consta din câte un drum până în oraş. Orice se afla dincolo de oraş reprezenta o aventură. De-a dreptul patetic, pe bune. Partea palpitantă era că nimeni nu ştia unde eram. Nimeni. Absolut nimeni. Desigur, cu excepţia şoferului şi a fetei ciudate cu gura ca de peşte. Ei ştiau unde eram, dar nu ştiau cine eram. Nu ştiu de ce asta mi se părea palpitant, dar asta era senzaţia.

în vreme ce autobuzul tocmai negocia o curbă destul de îngustă, am zărit în depărtare o dâră argintie. Am privit atent prin geamul murdar, dar n-am reuşit să deosebesc cerul de mare. Totul era ca o pătură de aluminiu gri.

Autobuzul se îndrepta spre centrul insulei. Gropi cu noroi, mlaştini năpădite de plante maronii: şi mai multă pustietate. Păsări cu picioare lungi patrulau malurile mâloase; păsări de baltă, care-şi înfigeau ciocul în noroiul alunecos, căutând viermi şi alte bunătăţi. Mâncare. Doar la asta trebuie să se gândească. La nimic altceva. Doar la mâncare. Ce păsări norocoase!

Acum puteam să văd şi marea. Departe, o linie argintie subţire la marginea noroiului. La orizont înainta tăcută şi adâncită bine în apă o navă neagră care transporta containere.

Oare de unde venea? Ce transporta? Zahăr? Grâne? Melasă? Ce o fi melasa? Mă lasă. Mai lasă. O navă plină de mai lasă.

Autobuzul luă o curbă, şi marea dispăru.

M-am lăsat pe spate şi am închis ochii. Prima dată am venit aici... când a fost prima dată când am venit aici? Acum mulţi ani. Cu un prieten, cred... cineva de la şcoală. Cum se numea? Am uitat. Nu era chiar un prieten, doar cineva cu care am mai petrecut ceva timp. Avea un ochi fugit, orice-ar fi fost asta. Purta ochelari cu un plasture peste una din lentile. Avea mereu nasul lovit. Turuia toată ziua despre cât de „fandasdice" erau plajele din Grecia sau Mallorca, sau mai ştiu eu de pe unde. Cât era de „pine", cât era totul de curat, de drăguţ...

Ce conta?

Apoi am început să vin singur aici. Şi întotdeauna iarna, când nu era cald şi curat, şi nu era drăguţ.

Un lucru e sigur, cu tata n-am venit niciodată aici. „Plajă? ar fi spus el. La ce naiba să vrei să mergi la plajă?" Tata nu se ducea niciodată nicăieri. Nici măcar înainte să plece mama, nici atunci nu mergeam nicăieri. N-am avut niciodată maşină. Tata nu

ştia să conducă. N-am fost niciodată în vacanţă, nu ne-am dus niciodată în Grecia sau Mallorca, nu ne-am dus niciodată undeva în weekend, nu făceam niciodată nimic...

-Hei!

Autobuzul se oprise, iar şoferul mă striga:

- Te dai jos sau ce?

Ca să ajungi pe malul mării, trebuie să mergi pe jos printr-un sat mic şi adormit, apoi o vreme pe drumul de coastă, apoi s-o faci la stânga în jos pe nişte scări care duc spre plajă. Aproape că nu era nimeni prin preajmă, doar vreo două doamne mai în vârstă care se plimbau sprijinite în bastoane şi un barcagiu bătrân cu un câine aproape surd. Mă plimbam pe drumul de coastă şi ascultam clincănitul care se auzea de la micile ambarcaţiuni scoase pe mal. Pescăruşii ţipau şi se ciondăneau, zburând în cerc, fără vreo ţintă.

Cerul era plumburiu şi apăsător.

Am păşit pe plajă şi pietricele mi-au scrâşnit sub picioare. Mi s-a părut senzaţional, de parcă aş fi ajuns pe altă lume. Departe de civilizaţie. Departe de maşini şi case, şi magazine, şi cântăreţi ambulanţi, şi colinde de Crăciun, şi reni din placaj... departe de orice.

Mă simţeam fericit, nu ştiu de ce. Poate pentru că era aşa pustiu în jur. Rece, sălbatic, neprimitor. Crud şi deschis. Ostil. Fără vină.

Vântul aproape că se oprise, iar aerul era liniştit. Frigul ca de gheaţă îmi pătrundea până la oase. Mi-am închis haina şi mi-am tras căciula de lână până peste urechi, pornind de-a lungul plajei. Cerul părea să se apropie tot mai mult de pământ, în vreme ce eu urmam malul, mergând încetişor, cu capul aplecat, ţintind un punct îndepărtat unde plaja dispărea în mare. Cu cât mergeam mai departe,

cu atât se făcea mai linişte. Marea era calmă şi apăsătoare, iar pietricelele de pe plajă se transformaseră într-un nisip fin şi uscat, care îmi absorbea paşii.

Nu mă gândeam la nimic, păşeam de-a lungul malului, dezgropând câte ceva. Polistiren, plastic, gunoi. Lemne aduse de apă, cutii de sardele, sandale, oase sau capete de peşte, lame de ras, melci. Nenumărate scoici mici, roz şi subţiri ca hârtia. Aerul era plin de un miros greu, căci am trecut pe lângă cadavrul unui delfin. Acolo unde fusese lovit de elicea unei ambarcaţiuni, carnea cenuşie şi palidă se ivea de sub pielea ca de cauciuc plesnit. Rupt. Mi-am imaginat cum s-a zbătut în mare fără nici un ajutor, mi-am imaginat ţipetele sale de agonie.

De muribund.

M-am oprit, copleşit dintr-odată de tristeţe.

A început să ningă. Cu fulgi mari, leneşi, plutind, ro-tindu-se fără grabă, călătorind încetişor prin aerul rece şi gros. Cristale albe şi moi, mari ca nişte monede. M-a cuprins un val de entuziasm când m-am uitat în sus, unde n-am văzut altceva decât întuneric alb. Milioane de fulgi de nea cădeau din cer ca nişte invadatori de pe o altă planetă, tăcuţi şi senini - ameninţători.

Era nemaipomenit. Era o lume străină.

în timp ce priveam în sus spre cer, mă gândeam cum m-ar vedea Dumnezeu, dacă era acolo sus. M-am imaginat ca un mic punct negru, o particulă oarbă târându-se prin zăpadă şi nisip. O insectă. Care nu se îndrepta nicăieri. Singură. Nehotărâtă, nemăsurată şi fără formă.

Nu eram cine ştie ce.

Mi-am coborât privirea şi am pornit din nou. Uită de asta, m-am gândit. Gândeşte-te la altceva. Gândeşte-te

la ceva solid. Nisipul... zăpada... ce era asta? Din ce erau făcute? Haide, gândeşte-te. Nisip. Nu ştiu, pietre, scoici, oase de peşte, toate sfărâmate de mare, pulverizate pe parcursul a milioane de ani. Nisip. Castele de nisip. Păsări, şmirghel, sendviş, sendviş cu brânză, toast cu brânză. Dar zăpada, zăpada ce e? Ploaie îngheţată? Nu, aia-i grindina. Sau nu e? Nu ştiu. Zăpada e făcută din cristale. Modele simetrice. Fiecare fulg de nea e unic. Nu-i aşa? Cum poţi să-ţi dai seama? A ţinut cineva o evidenţă a tuturor fulgilor de zăpadă care au căzut vreodată? S-ar putea să existe măcar doi care să fie la fel. Cine ştie. Zăpadă. Bulgăre de zăpadă, fulg de zăpadă, un fulg de zăpadă, gâşte de zăpadă, astea nu-s gâşte, e viaţa mea. Pantofi de zăpadă. Om de zăpadă. Care păşeşte pe aer. Abominabil. Zăpadă. Zăpadă. Zăpadă iute, iute...

M-am uitat în sus. Dinaintea mea se întindea un nimic cât vedeai cu ochii. Alb, cenuşiu, negru, alb, cenuşiu, negru. Nisip, mare, cer. Stăteam aproape nemişcat. Aveam senzaţia că mergeam pe bandă, mergeam, dar nu ajungeam nicăieri. Timpul părea să fi dispărut. Nu se oprise, nu încetinise, ci pur şi simplu dispăruse.

Lasă, nu te mai gândi, mi-am spus. Dă-i înainte, mergi. Mişcă-te. Gândeşte-te. Mare. Marea. Apă sărată. Brian. Spune-mi Brian. Destin. Mare. Marea Adriatică. Marea Chinei.

Marea Irlandei, Marea Roşie, Marea Moartă. Marea Moartă. Marea Atlantică? Nu, este Oceanul Atlantic. Care e diferenţa dintre mare şi ocean? Nu ştiu. Mare. Scoică. Michelle.

Malul mării. Melc de mare. Alge de mare. Câine de mare. Avion de mare şi tot aşa. See you later, alligator.

Anemonă de mare. Vezi numai duşmani. Ce mai era? Cerul. La naiba, nu ştiu ce e cerul. Cerul e doar cer. Limita e-n cer...

M-am oprit. Ajunsesem la capătul plajei. O limbă de nisip se întindea înspre mare, iar eu stăteam chiar în capătul ei. Nu mai aveam unde să mă duc. Marea lipsită de culoare se întindea la infinit în faţa mea, o suprafaţă goală şi tulbure de apă şi zăpadă, întunecată, rece şi fără formă. M-am aşezat pe un morman mai înalt de pietricele şi am privit ca hipnotizat cerul plin de zăpadă.

Dacă rămân destul de mult aşezat aici, m-am gândit, o să mor. O să îngheţ. Iar mâine-dimineaţă cineva care va ieşi să-şi plimbe câinele mă va descoperi şezând cu picioarele încrucişate pe malul mării, ca o statuie, îngheţat bocnă. Alb pe afară şi alb pe dinăuntru. Un om de zăpadă. Un băiat de zăpadă.

Oare ar fi chiar aşa de rău? m-am întrebat. Oare ar durea?

Mi-am imaginat cum pătrunde frigul în mine, cum îmi amorţeau nasul, degetele, urechile înainte să-mi cuprindă membrele, pielea, oasele, până când, în cele din urmă, întregul corp îmi va fi îngheţat, îmi va fi privat de simţuri şi nu voi mai percepe nimic.

Ar fi chiar aşa de rău? Nu ştiu.

E deja prea târziu?

Oare aş putea să mă mai ridic dacă aş vrea?

Picioarele-mi sunt ca moarte, ele nu-mi aparţin.

Gândurile îmi încetinesc.

Ce vrei să faci?

Ce vrei să devii?

Ce vrei?

Nu ştiu.

Sunt obosit.

Pleoapele-mi sunt grele.

Zăpada cade.

La nesfârşit.

întuneric şi lumină.

Negru şi alb.

Bine şi rău.

Eu şi tata.

Eu şi Alex.

Uite-o, e aici. O pot vedea. Alunecă în tăcere peste mare îmbrăcată într-o rochie albă. O văd. îi văd faţa palidă şi părul negru şi lucios, ochii negri înspicaţi cu verde. O văd.

E inimoasă.

Ce vrei să faci?

Vreau să mă întind spre ea, să o ating, dar nu pot să mă mişc. Vreau să o strig, să-i strig numele, dar nu am voce. Tot ce pot face e să o observ în vreme ce ea alunecă peste mare şi peste nisip, plutind spre mine, zâmbind, apro-piindu-se tot mai mult şi mai mult... apoi oprindu-se. Tot mai zâmbeşte, îşi dă părul pe spate şi deschide gura să înghită fulgii care coboară din cer, iar din păr îi alunecă petale. Mă mai priveşte încă o dată şi inima-mi începe să ţipe. Buzele-i tremură, pleoapele-i flutură ca nişte aripi agitate, iar ea îşi întinde mâna şi vine spre mine...

Apoi se transformă.

Nu e Alex. N-a fost niciodată. Este tata. Se clatină şi înaintează pe plajă îmbrăcat absolut ridicol cu cizme măsura 45 şi o rochie albă, zdrenţuită. Ca o sperietoare de ciori fantomatică, palid ca moartea şi beat. Tata.

Strângând în mână o cutie de spumă de bărbierit, din care se revarsă o cascadă de zăpadă albă şi cremoasă. Tata. Creatorul de zăpadă. Lipsit de viaţă, dar în viaţă, ochii morţi adânciţi în capul rănit, legănându-se pe nisip cu o expresie de beţiv pe chip, râzând în felul lui, apropiin-du-se, râzând de mine, apropiindu-se tot mai mult...

Deschid brusc ochii şi sar în picioare. Scuturat de un tremur violent, îmi şterg zăpada de pe mine şi rămân pe loc, clătinându-mă pe picioarele-mi amorţite.

Uite! Uite acolo! Nu e nimic, doar marea îngheţată şi zăpada. Nu e nimic acolo, idiotule! Mişcă-te! Hai, dă-i drumul! Dispari de aici până nu mori îngheţat!

Ce?

Mişcă-te!

M-am întors şi am luat-o la goană.

Era greu. Vântul bătea din nou, îmi arunca zăpadă în faţă şi mă durea tot corpul de frig. Picioarele-mi erau amorţite, iar nisipul ud mă trăgea în jos. Aveam impresia că alergam prin melasă - o melasă albă şi nisipoasă. Dar nu m-am oprit, dădeam din mâini, respiram greu, trăgând aer rece în piept, iar oxigenul proaspăt începu să-mi şteargă imaginile cu tata şi cu Alex. Ochii, rochia albă, zâmbetul...

Oare chiar era Alex?

Fusese oare un vis?

Fusese real?

Nu contează, zicea vocea. Tu doar aleargă!

Poate că nu s-a întâmplat niciodată? Poate că a fost...

N-a fost nimic. Ţi-a fost doarfrig, asta-i tot. îngheţat, ud şi înfometat. N-ai mâncat mai nimic în ultimele zile.

Eşti obosit. Ai aţipit. Asta-i tot. Ţi-e frig şi eşti obosit. Mintea-ţi joacă feste. Nu contează. Tu doar aleargă!

Şi am alergat.

Tot mai departe, prin zăpadă, cu capul aplecat, pompând din mâini şi din picioare, cu inima bubuindu-mi în piept, am alergat cum nu alergasem niciodată în viaţa mea. Tot mai departe, prin nisip şi zăpadă şi zăpadă şi vânt şi nisip... până când am pierdut noţiunea timpului. Aş fi putut foarte bine să alerg la nesfârşit. Uitasem de ce alergam. Fugeam de ceva sau alergam spre ceva? Nu părea să conteze. Alergam, asta era tot. Eu doar alergam. Prin nisip şi zăpadă şi vânt şi nisip şi zăpadă şi vânt... până când am simţit din nou pământ solid sub picioare. Scările.

Aproape că nu-mi venea să cred. Mi-am scuturat picioarele, cu atenţie la început, apoi tot mai tare, rânjind cuprins de o încântare nebună la sunetul liniştitor al bocancilor care se loveau de asfalt. Ha! Pământ solid, real. Minunat. Tare, nealunecos, ciment, asfalt. O suprafaţă rezonabilă. O suprafaţă potrivită pentru umblat. M-am apucat de balustradă şi am început să urc scările spre drumul principal.

Aici toml era calm şi liniştit. Marea era tăcută, la distanţă, vântul se transformase într-o şoaptă, iar vocea din capul meu dispăruse.

M-am uitat spre cer. Ninsoarea se oprise. Nu mai era decât cerul.

Am privit şi spre plajă, dar nu aveam ce vedea. Nimic. Doar plaja.

Am pornit încetişor spre drumul de coastă.

Satul era chiar mai pustiu decât fusese la sosirea mea. Nu tu babe, nu tu barcagii bătrâni sau câini. Ar fi

putut fi foarte bine un sat-fantomă. Ud, întunecat şi pustiu. M-am uitat înjur, căutând un magazin. Aveam nevoie de mâncare, de o băutură caldă. O ceaşcă de ceai şi un baton Mars. Dar nu era nimic. Totul era închis.

îmi doream să nu fi venit aici.

Zăpada de pe drum începea deja să se topească, curgând spre şanţuri ca un piure de cartofi terciuit, înecat în sos. Am pornit prin terciul acela spre staţia de autobuz şi m-am aşezat.

Picioarele, ude. Fundul, ud.

Banca din staţia de autobuz, udă.

Nu ştiam cât era ceasul.

Era, oricum, timpul să mă duc acasă, asta era sigur.

Acum îmi amintesc. Cel puţin în mare parte. îmi amintesc ninsoarea. îmi amintesc de frig, dar nu îmi amintesc frigul, pentru că nu-ţi poţi aminti chestii din astea, nu-i aşa? Frig, durere, teamă - nu-ţi poţi aminti sentimente, îţi poţi aminti noţiunea de ceva, dar nu-ţi poţi aminti că-ţi era frig, că te durea ceva, că ţi-era frică, nu-ţi poţi aminti senzaţia.

Cu toate astea, s-a întâmplat.

Sunt convins de asta.

Trebuie să mă credeţi.

Sau nu. Depinde doar de voi. Nu-mi pasă cine ştie

cât. Eu ştiu ce s-a întâmplat.

*

Afară se lăsa deja întunericul când am coborât din autobuz şi am pornit grăbit spre casă prin zloată. Mi se părea că era spre seară. Mă întrebam dacă Alex nu mă căutase cumva.

Oare să o fi ratat?

N-ar fi trebuit să mă duc niciodată pe plaja aia nenorocită, a fost o idee tâmpită de la bun început. De ce mă dusesem? Ce-o fi fost în capul meu? Azi era ziua aia. O zi importantă. Ziua în care plănuiserăm să scăpăm de cadavru. Iar pe mine m-a apucat plimbarea pe plajă în mijlocul unei ninsori. Ce gândire minunată, Martyn! Deşteaptă idee!

Hainele-mi erau în continuare ude şi se strânseseră aşa de tare pe corpul meu încât a trebuit să mă lupt ca să scot cheia din buzunarul pantalonilor. Degetele-mi erau şi ele amorţite, albe şi scofâlcite de parcă aş fi stat prea mult în apă.

în casă era frig. Am aprins toate luminile, mi-am dat haina jos, mi-am scos bocancii uzi şi şosetele şi am aprins focul.

Era doar două şi cinci, spunea ceasul. Cu siguranţă că trebuia să fie mai târziu de-atât. Ceasul probabil că mergea prost. Am verificat şi ceasul din bucătărie. Era două şi cinci.

Nu-mi venea să cred. Mi se părea că fusesem plecat o veşnicie.

Nu conta.

Uită de asta, mi-am zis. Uită întreaga tărăşenie. Ia-o de la început şi fă-te că ziua abia s-a instalat.

Am pus ceainicul cu apă pe foc, mi-am făcut o cană mare de ceai şi am scos un pachet cu biscuiţi de ciocolată din dulap. Apoi m-am dus sus şi am dat drumul la apă în cadă.

Voiam să fac o baie fierbinte-fierbinte. M-am studiat în oglindă în timp ce mă dezbrăcăm. Eram alb ca laptele şi albastru pe ici, pe colo. Urechile erau roşii, nasul la fel, ochii-mi erau umezi. Arătam ca un nou-născut.

Încântat, m-am cufundat în apa fierbinte. Iar zăpada şi frigul, mizeria şi amintirile neplăcute s-au topit ca prin farmec. Am mai luat o înghiţitură de ceai fierbinte şi am molfăit nişte biscuiţi cu ciocolată. Am dat drumul la radio. M-am uşurat şi am dat drumul la nişte vânturi, rânjind la vederea bulelor.

Eram acasă.

Acasă e acasă, orice s-ar zice. Indiferent cât de mult ai urî locul, tot ai nevoie de un loc pe care să-l numeşti acasă. Ai nevoie de siguranţă.

Aproape că n-am auzit soneria din prima. Eram cu capul sub apă, radioul se auzea ca un mormăit înfundat. M-am ridicat, am oprit radioul şi mi-am aplecat capul ca să-mi scot apa din urechi. De data asta sunetul a fost mai limpede. Ţârrr. Am sărit din cadă, m-am învelit într-un prosop şi am coborât scările în goană. Pe mochetă se vedeau urmele picioarelor mele ude.

- Alex, am zis deschizând uşa.

Ea mă privi surprinsă din cap până-n picioare. Mi-am strâns prosopul mai tare pe mine, fâstâcit.

- Eram în cadă, i-am zis, dându-i voie să intre.

Ea mă atinse pe faţă.

-Ai ciocolată pe barbă.

Am dat drumul prosopului ca să mă şterg pe faţă, după care l-am tras la loc, căci simţeam că începuse să

alunece. Alex rânji. Purta pe cap o căciulă îmblănită veche, cu apărătorile pentru urechi atârnând de-o parte şi de alta, în picioare avea cizme mari, de blană, şi îşi pusese o haină lungă şi neagră. Totul pudrat uşor cu nea.

Am închis uşa.

- Ia uită-te la tine! zise Alex şi îşi scoase căciula.

Nu prea înţelegeam ce voia să spună. Mă simţeam

cam stingher cum stăteam acolo ud şi pe jumătate dezbrăcat. Probabil că arătam ca o găină proaspăt jumulită, subţire şi palid, cu picioarele ciolănoase iţindu-se de sub

prosop ca două sfori înnodate. Aveam şi pieptul scobit. Eram un păsăroi. Un băiat-păsăroi.

Mi-am dat părul pe spate, simţeam cum îmi atârna într-o parte. Nu ştiam ce să fac cu una din mâini. Iar pe sub prosop mă simţeam... vulnerabil. Cel puţin aşa cred că mă simţeam.

- Cred că mă duc să mă îmbrac, am zis.

Alex râse:

- Da, cred că ar fi mai bine.

....

Tocmai îmi încheiam pantalonii când Alex intră nonşalantă în cameră şi scoase din buzunar două chestii albe cu nişte sfori.

-Am adus astea, îmi zise.

Ce? M-am gândit. Ce ai adus? Nu baţi şi tu la uşă înainte să intri? Puteam să fiu în pielea goală.

- Ce-s astea? am întrebat în timp ce ea mi le flutura în faţa ochilor.

- Măşti chirurgicale, îmi explică ea. Ca să nu simţim mirosul.

îşi puse una din ele. Era o mască de chirurg, într-adevăr.

-Vezi?

Eram impresionat.

- De unde le-ai luat?

- Chestii de asistentă de-ale mamei. Le-am găsit într-un sertar. Poftim. îmi întinse una pe care mi-am pus-o, legând-o la spate. M-am uitat în oglindă. Doctor Pig.

- Ţi se potriveşte, zise Alex.

- Merci.

- îţi acoperă faţa.

- Haios.

M-am dus la baie şi am scos două perechi de mănuşi de cauciuc din dulapul de sub chiuvetă, apoi m-am întors în dormitor şi i le-am întins lui Alex.

- Roz sau galbene? am întrebat.

Ea părea nedumerită.

-Amprente, i-am explicat.

-O!

-Am zâmbit. Slăbiciunea multor minţi criminale strălucite.

- Desigur.

- Aşadar, roz sau galbene?

Ea luă mănuşile galbene şi şi le puse.

- Unde-i maşina? am întrebat.

Ea se uită la ceas.

- Mama nu s-a întors încă. Mai durează încă vreo oră sau aşa.

- N-are nimic. Oricum, trebuie mai întâi să-l aducem jos.

Ea oftă.

- Uite ce-i, Martyn, eşti sigur de asta? Nu există altă soluţie...

- Nu-ţi face griji, i-am zis. Am pus totul la cale. Haide, o să-ţi arăt.

Dormitorul tatei mirosea destul de greu, chiar şi cu măştile pe faţă. Locul îţi stârnea o senzaţie de claustro-fobie, de umezeală - aşternuturile, covorul, aerul - totul părea rece şi de neatins.

M-am apropiat de pat, am băgat mâna dedesubt şi am scos un sac de dormit. Verde, nailon, murdar şi urât mirositor. L-am desfăcut şi l-am întins pe podea.

- Se închide cu fermoarul aproape până sus, am zis, arătându-i lui Alex.

Ea se aşeză în genunchi lângă mine.

- Dar e deschis sus, o să i se vadă capul.

Am scos un capsator din buzunar şi am rânjit.

- Clic, clic.

Alex tot nu era mulţumită.

- Dacă îl găsesc. Cei de la poliţie. Ar putea să se prindă că e de la voi.

Am scuturat din cap.

- N-a fost folosit niciodată. Tata l-a câştigat la o partidă de cărţi, acum mulţi ani. L-a îndesat sub pat şi a uitat de el.

- La o partidă de cărţi? Cum câştigi un sac de dormit la o partidă de cărţi?

- Habar n-am! Oricum, e curat. Jegos, dar curat, dacă înţelegi ce vreau să spun. Mă pricep la chestiile astea, Alex, doar citesc romane poliţiste.

- Dacă zici tu...

-Da.

Ne-am ridicat în picioare şi ne-am studiat. Aveam măşti pe faţă şi mâinile înmănuşate. Alex arăta bine cu masca pe faţă, părea misterioasă.

Ochii îi străluceau întunecaţi.

- Bine, am zis. Hai să-l îmbrăcăm. Unde i-ai pus cămaşa şi jacheta?

- Le aduc. Se duse repede spre dulap şi-l deschise. Cămaşă albă?

Am dat din cap a aprobare. Ea îmi întinse cămaşa.

- Şi jacheta.

Am luat jacheta pe care mi-a întins-o, o chestie ponosită şi neagră.

- Stai aşa!

-Ce?

- Nu o purta pe cealaltă?

- Ce? Care cealaltă?

- Cea maro.

- Care cea maro?

M-am uitat la ea.

-Are două jachete. Asta şi una maro murdară. Sunt sigur că o purta pe cea maro. Mai uită-te o dată în dulap şi vezi dacă e acolo.

Ea ezita.

- Ce contează? Vreau să zic, ce importanţă are ce jachetă poartă? Cine o să bage de seamă?

- Păi, presupun că nimeni. Doar că... îmi place să fie totul aranjat în detaliu. Mă face să mă simt...

-Asta-i jacheta pe care o purta, Martyn. Mi-aduc bine aminte. OK? Acum hai să terminăm.

Ea închise dulapul şi îmi întinse şosetele şi pantofii tatei.

Eram pe punctul de a mai spune ceva despre jachetă, dar expresia de pe chipul ei m-a avertizat să nu cumva să mai îndrăznesc.

După ce l-am îmbrăcat, am desfăcut sacul de dormit şi l-am întins lângă pat. Apoi am înconjurat patul şi am dat plapuma la o parte. Tata stătea întins: mut, orb, neinteresat, palid, mort. Părea să fi intrat la apă. Pielea atârna pe el ca pe un bătrân de o sută de ani. Mi-am imaginat scheletul de sub piele. Oase casante, albe, calciu. Unite exact în locurile potrivite, ca prin magie.

Am luat o cârpă umedă şi i-am şters tot machiajul de pe faţă. Dedesubt, pielea avea culoarea unui ziar ud.

Apoi m-am ridicat, am apucat colţul saltelei şi am ridicat-o. La început n-am crezut că se va urai, mi s-a părut că ar fi cumva lipit de saltea. Dar apoi a început să se rostogolească. Am ridicat salteaua şi mai sus, iar el a căzut cu un sunet sec pe podea.

Au, m-am gândit.

L-am poziţionat pe sacul de dormit, apoi m-am aplecat şi i-am apucat mâna. Trupul nu-i mai era ţeapăn, dar mâna se simţea dură şi neiertătoare, ca atunci când era în viaţă. Era o mână pe care nu o văzusem niciodată cu adevărat, cel puţin nu aşa de aproape. Nu o cunoşteam. Pentru mine nu era decât ceva care mă lovea. Am rămas cu privirea aţintită pe liniile şi contururile pielii, spiralele de pe buricele degetelor, pe unghiile tari şi murdare, pe firele aspre şi negre de păr de pe spatele degetelor. Pielea era murdară, plină de praf. O cicatrice mică şi albă de la baza degetului mare ieşea în evidenţă pe pielea cenuşie. Pe degetul mijlociu avea un inel de aur care-i

intrase în carne. M-am întrebat de unde îl avea. Să fi fost

un cadou? Poate de la mama?

Am săpat prin buzunar şi am scos un plic care conţinea fire de păr şi mucuri de ţigară pe care le culesesem de pe podeaua din bucătărie.

Cu grijă am înfipt câteva fire de păr de-ale lui Dean sub unghiile tatei, înfăşurând capetele în jurul degetelor ca să stea. Aşa avea să funcţioneze.

I-am încrucişat braţele pe piept.

Am deschis plicul şi am vărsat restul de fire de păr şi mucul de ţigară în sacul de dormit, apoi am tras fermoarul. Am strâns sfoara şi am legat-o, apoi am scos capsatorul şi am închis partea de sus a sacului cu o linie dreaptă de capse.

Gata.

N-aveam să-l mai văd niciodată.

M-am holbat la coconul mare şi verde de nailon şi m-am întrebat dacă n-ar trebui să simt ceva. Orice.

Dar nu simţeam nimic. Absolut nimic.

- Păi, am putea să-l ducem jos, am zis. Apucă tu de capătul ăla!

Materialul de nailon foşni pe parchet când am târât sacul afară din dormitor, în hol. în capul scărilor ne-am oprit ca să ne tragem sufletul.

- E greu! gâfâi Alex.

Am dat din cap, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

Capătul scărilor ni se părea foarte, foarte departe.

- Nu prea are rost să-l cărăm jos, am zis.

Ea ridică din umeri.

- Presupun că nu.

Am coborât câteva trepte, m-am întors şi am apucat capătul sacului de dormit, am tras adânc aer în piept şi am smucit. Sacul a alunecat încetişor peste marginea treptei de sus şi s-a oprit. înţepenit.

- Dă-i un brânci, am zis.

Alex se aplecă şi împinse din spate, în vreme ce eu m-am întins, am apucat bine nişte nailon verde şi am tras. Sacul se îndoi la mijloc când l-am adus în poziţie şezândă.

- încă o dată, am zis.

Ea a împins, eu am tras. Sacul s-a mişcat, a rămas atârnat preţ de o secundă, apoi brusc a început să alunece spre mine.

-Ai grijă!

Am sărit într-o parte fix la timp şi m-am uitat cum se rostogolea pe lângă mine şi a pornit bocănind pe scări în jos - bong, bong, bong, bongbong, bong bongbong, buf. Ateriză într-un morman la picioarele scărilor.

Mă uitam pe geamul din faţă cum se aşeza pe jos un strat de mâzgă fină. Mama lui Alex se întorsese de zece minute, o văzusem trecând cu maşina. Alex a sunat-o s-o întrebe la ce oră ieşea. La ora şase. Mai aveam o oră.

- Cum o să-l băgăm în maşină? se interesă Alex.

Era o întrebare bună. Genul de întrebare la care un

scriitor bun de romane poliţiste ar trebui să aibă răspuns. Eu habar n-aveam.

- Martyn?

-Ce?

- Cum o să-l băgăm în maşină?

- Nu ştiu, am recunoscut.

Cum ar proceda un personaj de roman? Mi-am stors creierii încercând să-mi amintesc dacă am citit vreodată ceva asemănător. Singura chestie care mi-a venit în minte a fost o poveste despre un tip care-şi ucisese soţia şi ascunsese cadavrul în pădure, dar asta se întâmpla undeva în sălbăticie, în America, o cabană sau ceva asemănător în munţi, în pustietate. Lucrurile la noi erau puţin diferite. O casă etajată într-o stradă înghesuită, într-un cartier gălăgios.

- Măcar e întuneric, zise Alex.

M-am uitat pe geam. Zloata lucea în lumina felinarului de peste drum. Aici nu era niciodată suficient de întuneric, m-am gândit. Sunt lumini peste tot. Stâlpi de iluminat, lumini albe de la alarme, farurile maşinilor: e atât de multă lumină încât noaptea stelele aproape că nu se văd.

- Va trebui să mergem la noroc, am zis. Adu maşina cât se poate de aproape de uşă, apoi îl încărcăm repede şi să sperăm că nu ne vede nimeni.

- Să sperăm că nu ne vede nimeni? făcu Alex uluită.

-Asta dacă nu cumva ai tu o idee mai bună.

Ea se lăsă pe spate şi îşi ridică privirea în tavan. Părul îi era prins în coadă, iar dedesubt gâtul ei era palid şi zvelt, ca un tub alb, neted. Când îşi ridică mâna să-şi aranjeze părul m-am gândit dintr-odată la Dean. în minte îmi apăru chipul lui buhăit. Trăsăturile blege, gura întredeschisă, ochii ca de şopârlă, părul caraghios. Dean... Uitasem de el, îl dădusem la o parte din gândurile mele pentru o vreme. Fiecare lucru la timpul lui. Odată ce

terminam cu treaba asta, aveam să mă întorc la Dean. O, cu siguranţă!

M-am întrebat oare ce credea Alex despre el acum. Ce simţea după ce făcuse el? Era furioasă, umilită? Jenată? Cu Alex nu puteai să-ţi dai seama. Nu se exterioriza niciodată.

-Ei bine... am zis.

Ea se aşeză mai bine şi îşi şterse degetele cu un şerveţel.

- Nu-mi vine nici o idee.

Am zâmbit.

-Atunci va trebui să mergem la noroc, nu?

Nu conta cu adevărat, m-am gândit, în vreme ce îl târâm pe taică-meu băgat în sacul de dormit la uşa din faţă, iar Alex aducea maşina. Dacă ne vedea cineva, ne vedea şi gata! Dacă nu, nu! Asta era tot. Se aude din nou melodia aceea misterioasă, flautistul invizibil. El cântă, noi dansăm - ce-o fi o fi!

Mai aveam încă mănuşile pe mâini, dar masca o dădusem jos. M-am gândit că asta ar părea cam prea suspect.

Peste mănuşile de cauciuc îmi pusesem unele de lână fără degete. îmi pusesem vechea mea canadiană cu gluga tivuită cu blană, un pulovăr gros, căciulă de lână, ghete şi şosete lungi, groase. Mă săturasem cu vârf şi îndesat să tremur de frig, mulţumesc frumos.

Am auzit-o pe Alex cum pornea maşina. A scârţâit şi s-a înecat, apoi a tuşit şi s-a oprit. A mai încercat o dată... hrrr...hrrr...hrrr, apoi linişte. De ce nu putea şi maică-sa să aibă o maşină ca lumea? Ceva japonez. Ceva care

funcţiona cum trebuie. M-am încordat tot când a pornit-o din nou, dar, de data asta după câteva secunde maşina s-a trezit la viaţă cu un urlet. în fine, nu chiar cu un urlet, dar s-a trezit. Alex a turat motorul, apăsând ca o nebună acceleraţia, menţinând motorul pornit, apoi am auzit hârşâitul când încerca să găsească treapta potrivită de viteză, urmat de scârţâitul frânei de mână, apoi şi mai multă turaţie, mai mult hârşâit... de ce trebuia să facă atâta gălăgie?

Câteva minute mai târziu am auzit cum maşina se apropia de uşa din faţă. Trase frâna de mână, motorul rămase în ralanti. Am deschis uşa şi m-am uitat la dricul improvizat al tatei: o camionetă veche şi murdară, plină de rugină, care scuipa fum.

Mi se părea ciudat de potrivit.

Alex stătea lângă uşile din spate, pe care le deschisese. Arăta ca un eschimos cu căciula şi cizmele ei de blană. Alex eschimoasa.

- Crezi că e loc suficient, strigă ea ca să acopere zgomotul motorului.

- Şşşş, am făcut eu şi mi-am dus degetul la buze.

- Ce-i? Urlă ea.

I-am făcut semn să vină lângă uşă.

- Nu mai urla aşa.

- Scuze, zise ea mai încet. Crezi că e loc destul?

M-am uitat în maşină.

- Lejer.

De după colţ apărură farurile unei maşini pline de muzică tare şi tipi duri, care trecu apoi cam prea repede peste zăpada proaspăt aşternută. M-am dus să închid

uşa, dar era prea târziu, trecuseră deja. Oricum, nu prea conta, căci nu era nimic de văzut. Doi puşti şi o troacă de maşină... nu era nimic ciudat.

- Haide, am zis, Să-l scoatem şi să plecăm. Am mai aruncat o privire spre stradă. OK?

-OK.

M-am aplecat şi am apucat partea cu capul a sacului de dormit, Alex luă cealaltă parte şi am ieşit pe uşă cât de repede am putut. Acum, după ce trupul se mai relaxase puţin, nu mai era aşa de greu de manevrat, doar că atârna mai mult, ceea ce părea să-l facă şi mai greu. Era aşa de greu că mă durea spatele şi trebuia să fac paşi mici. Atunci când duci o greutate mai mare e bine să faci paşi cât mai mici.

Maşina era parcată pe jumătate pe trotuar, uşor aplecată.

- Lasă-l jos o clipă, am şoptit, când am ajuns în spatele maşinii.

Am apucat mai bine, mi-a băgat mâinile sub sac, ca să pot să-l ridic mai uşor.

- O să bag capătul ăsta înăuntru, iar restul îl ridicăm după aceea.

Alex aprobă din cap, deşi nu sunt sigur dacă mă auzise. Motorul duduia de zor, fumul de la ţeava de eşapament ajungea direct la nasul nostru, de sus continua să ningă, iar noi amândoi ne clătinam sub greutate, încercând să tragem aer în piept. Am auzit cum se trântea o uşă undeva, dar n-am îndrăznit să mă uit. Să-l băgăm odată înăuntru, mă gândeam, să-l băgăm înăuntru şi să plecăm. M-am opintit cu toată puterea şi am aruncat

capătul pe care îl ţineam în spatele maşinii. Buf. Alex nu mai reuşea să ţină capătul celălalt şi tot pachetul o luase la vale, dar am intervenit chiar la timp şi împreună am reuşit să-l împingem înăuntru.

Am trântit uşile.

- E în ordine? am întrebat aproape fără suflu.

Ea dădu din cap cu buzele strânse.

- Hai să mergem.

în timp ce mă îndreptam spre locul din dreapta aveam senzaţia absolut stupidă că, dacă îmi ţin capul aplecat, n-avea să mă vadă nimeni. Am alungat sentimentul şi m-am forţat să-mi ridic privirea ca să mă uit în susul şi în josul străzii. Nimic. Gol.

Zăpadă. Stâlpi de iluminat. Draperii trase. Nu se uita nimeni. M-am suit în maşină şi am închis uşa.

Alex băgase mâna sub scaunul ei şi trăgea de o manetă, încercând să se apropie de volan. Scaunul nu se mişca.

- Rahat!

Trase mai tare, iar scaunul ţâşni înainte, lipind-o de volan.

- Rahat!

îl împinse înapoi, nimeri poziţia bună, apoi apucă schimbătorul de viteze cu ambele mâini şi începu să-l mişte, înjurând zdravăn, respiraţia ei umplând aerul rece cu aburi.

- Intră naibii acolo, afurisitule...

- Ia-o încet, am zis, acum nu trebuie să ne mai grăbim.

-A naibii chestie... gata. Reuşi să bage maşina în

viteză şi apucă volanul.

-Alex! am zis.

- Nu văd nimic. Parbrizul era acoperit de zăpadă.

- Alex. Am apucat-o de braţ.

- Ce-i? Faţa îi era roşie şi înspăimântată.

- Calmează-te. Acum nu ne mai grăbim. Porneşte ştergătoarele.

Ea apăsă pe un întrerupător şi farurile se stinseră.

- Rahat.

Aprinse din nou farurile mormăind în barbă.

- Ştergătoarele, ştergătoarele...

M-am aplecat şi am mişcat maneta pentru ştergătoa-re, iar acestea se plimbară încetişor peste parbriz, înlăturând toată zăpada.

Alex se întoarse spre mine cu o expresie înfrigurată şi înspăimântată.

- E în ordine. Relaxează-te, i-am zis.

înfrigurarea îi dispăru şi ea zâmbi:

- îmi pare rău.

- Nu vrem să ne oprească pe drum, i-am zis. Cred că ne-ar fi destul de greu să explicăm ce avem de gând.

Ea îşi trecu mâna peste faţă.

- Da, îmi pare rău. Mi-am revenit.

începuse să ningă zdravăn, ceea ce era şi bine, dar şi rău. Era bine pentru că asta însemna că nu va fi atâta lume pe străzi, dar era rău pentru că nu ţineam morţiş să mă plimb pe o furtună de zăpadă într-un hârb de maşină cu un mort în spate, condusă de o adolescentă cu nervii la pământ, fără asigurare şi fără carnet.

- încet şi sigur, i-am zis. Nu prea repede, dar nici prea încet. Bine?

- Nici o problemă.

Ne-am urnit din loc cu o smucitură, am accelerat pe stradă în jos, apoi am luat curba în capătul străzii, ratând la mustaţă o maşină parcată.

Eram pe direcţie.

Am mers tot pe străzi lăturalnice, pe unde se putea. Alex era sumbră şi tăcută, concentrată pe condus, îşi apropiase capul tare de parbriz, mijindu-şi ochii ca să vadă mai bine în întunecimea de afară. Din când în când se apropia chiar mai tare de parbriz şi zicea:

- Unde-i drumul? Unde naiba a dispărut drumul?

Nici eu nu-mi dădeam seama, totul arăta la fel, drumul, zăpada, cerul, tufele, copacii. Totul era doar afară. Habar n-aveam. Alex părea însă să se descurce, trăgând de volan încolo şi încoace, punând frână, schimbând vitezele, înjurând pe şoptite.

Eu doar şedeam în dreapta şi mă holbam la parbriz şi lăsându-mi mintea să rătăcească.

Mai erau patru zile până la Crăciun. încercam să-mi imaginez cum aveam să-mi petrec ziua de Crăciun. Să stau în casă şi să mă uit la televizor? Să mă uit la toate programele alea îngrozitoare iăcute special pentru Crăciun şi la aceleaşi filme stupide, să mă îndop cu de toate până mi se face rău? Nu, m-am gândit, nu de data asta. Până de Crăciun o să fiu în altă parte. în altă parte. într-un alt oraş, poate chiar într-o altă ţară. Undeva unde să fie cald, pe o plajă, cu palmieri şi cer albastru. Cu Alex. Ea se va plimba în bikini, cu o băutură răcoritoare în mână, iar eu voi lenevi, mă voi bronza, îmbrăcat doar cu o pălărie mare de pai şi cu pantaloni scurţi. Poate că mă voi plimba şi eu pe plajă, voi înota, poate voi face surf...

- Martyn?

Ne opriserăm la o intersecţie în T.

- Pe unde o luăm?

M-am uitat pe fereastră încercând să-mi dau seama unde eram, dar nu vedeam decât zăpadă şi garduri vii înalte care flancau drumul. La stânga sau la dreapta? Dacă o luam la stânga mi se părea că ne-am întoarce spre oraş. Nu ştiam de ce, aşa mi se părea. Drumul spre dreapta părea să fie drumul spre cârciuma unde-şi uita tata mereu portofelul. Vechea carieră de piatră trebuia să fie pe undeva pe aici prin apropiere. Am coborât geamul ca să văd mai bine. Ninsoarea m-a lovit în faţă.

- Martyn!

Am ridicat geamul.

- încotro? se interesă ea. Credeam că ştii drumul.

- îl ştiu, i-am spus. Dacă aş şti unde suntem, aş şti şi pe unde s-o luăm.

- Grozav.

Deodată în maşină se făcu lumină şi ne-am întors amândoi deodată constatând că se apropia un alt vehicul.

- Rahat, făcu Alex.

- Ia-o la dreapta.

- Eşti sigur?

Maşina se opri în spatele nostru.

- Du-te odată.

Ea băgă maşina în viteză şi o luă la dreapta. M-am uitat în oglindă şi am văzut că maşina din spatele nostru semnaliză şi o luă la stânga.

- S-a dus.

Ne-am continuat drumul. Cu cât înaintam, cu atât eram mai puţin convins că mergeam în direcţia bună.

- Unde naiba suntem? gemu Alex. Aşa o să ne învârtim toată noaptea.

- Cred că ar fi trebuit s-o luăm la stânga, am zis.

-Ce?

- Cred că ştiu unde suntem acum. Ar fi trebuit s-o luăm la stânga la intersecţie. Cred că trebuie să întorci.

Ea nu zise nimic, dar îmi dădeam seama că fierbea. Drumul se tot îngusta, gardurile vii se apropiau ameninţător de noi. Nu prea avea unde să întoarcă.

- îmi pare rău, am zis.

Deodată, ea călcă frâna, trase de volan şi se îndreptă spre o tufă.

-Ce...

- E o poartă aici.

Nu ştiu cum reuşise s-o observe, dar avea dreptate. Era o poartă spre un câmp, destul de mare ca să putem întoarce. Reuşi să bage în marşarier, ţâşni cu roţile scrâşnind pe drum, şi am pornit din nou înapoi pe unde venisem.

M-am uitat la ea zâmbind.

- N-a fost rău deloc, am zis.

Ea dădu din cap.

- Ai grijă să nu ne mai rătăcim încă odată.

La intersecţie i-am spus să o ia tot înainte. Drumul cobora, apoi urca, cobora şi urca apoi pe un deal abrubt. La jumătatea drumului motorul începu să tremure.

- Schimbă viteza, i-am sugerat.

-Am fâcut-o deja.

înaintam cu zece kilometri pe oră.

- în vrf ia-o la stânga, am spus.

Vedeam de la distanţă vârfurile macaralelor, stâlpi întunecaţi care se înălţau în noapte. Mina. Am coborât

dealul, am trecut de cârciumă, cu motorul gemând de efort. Am trecut pe o alee îngustă, cu alte garduri vii înalte şi semne care te avertizau cu privire la intrări ascunse.

M-am uitat atent pe geam, căutând aleea cu pietriş. Trebuia să fie pe aici pe undeva.

- Mergi mai încet, i-am spus.

Am încetinit.

-Acolo.

-Unde?

- Acolo, pe stânga.

Aproape că o rată, intră în ultima secundă şi se opri lângă o poartă ruginită din fier.

- Asta e?

- Stinge farurile. O să deschid poarta.

Am coborât în întunericul rece. Pământul de sub picioarele mele era îngheţat bocnă. Vântul îmi spulberă ninsoarea în faţă. M-am uitat să nu vină vreo maşină, mi-am tras gluga pe cap şi am deschis poarta, apoi i-am făcut semn lui Alex să intre cu spatele. Ea manevra maşina şi eu eram atent la trafic. Nu venea nimic. Nu se

vedeau maşini, faruri, doar panglica neagră a drumului şerpuind prin peisajul golaş. Era un teren părăsit, asta era tot. Hectare de teren folosit, excavat, epuizat. Doar o gaură uriaşă la marginea oraşului.

M-am întors grăbit la maşină şi m-am urcat.

- OK, am zis.

-Unde?

Am arătat pe geamurile din spate.

-Acolo jos.

- E cam întuneric, nu crezi?

Am ridicat din umeri.

-Acolo nu-i nimic, Martyn, e întuneric beznă.

- Hai să mergem. Tot în jos.

- Eşti sigur?

-Ai încredere în mine.

Am dat cu spatele încet, foarte încet, pe potecă, amândoi răsuciţi în scaune şi privind în întunericul de dincolo de geamurile din spate ale maşinii. Pe cer nu erau nici luna, nici stelele, în jurul nostru era doar întuneric. Ne-am tot mişcat pe potecă în jos, motorul scoţând acel sunet tipic ascuţit de marşarier. Era un sunet ciudat de consolator.

- Cât mai e?

- Un pic, am răspuns în speranţa că aveam dreptate.

- Dacă ne băgăm în cine ştie ce groapă plină cu apă rece...

-Ai doar grijă pe unde mergi, Alex.

- Păi am.

Mi s-a părut că zăresc ceva. Ceva şi mai întunecat decât tot restul.

- Stai.

Ea călcă frânele. Maşina derapă îngrijorător preţ de câteva secunde, apoi se opri.

-Aici e? întrebă Alex.

M-am uitat atent în întuneric. Era oare ceva acolo? Mi-am strâns ochii, apoi i-am deschis din nou.

- Vezi ceva? am întrebat-o.

- Cred că da... acolo jos?

Umbrele începeau să se limpezească pe măsură ce ochii mei se adaptau la întuneric. O gaură în pământ.

Adâncă. Neagră. Cu maluri abrubte. Destul de mare ca să înghită un autobuz şi prea aproape ca să te mai simţi în siguranţă.

Ne-am uitat unul la celălalt.

-Aici e, am spus.

- Pietre.

-Ce?

Am încercat să disting ceva în întuneric.

- Unde eşti?

-Aici.

Nu reuşeam s-o văd.

- Avem nevoie de nişte pietre.

- Pentru ce?

M-am orientat după sunetul vocii ei şi am reuşit să disting o siluetă la marginea gropii, privind în jos.

- Greutăţi, am zis în timp ce mă îndreptam spre ea. Ca să fie mai greu sacul de dormit, altfel o să plutească.

- Nu prea cred, făcu ea.

I-am urmărit privirea şi m-am uitat în groapă. Din întunericul profund sclipea gheaţă. Alex ridică o pietricică şi o aruncă peste margine. Am aşteptat... şi am auzit sunetul sec al pietrei lovindu-se de gheaţă şi sărind peste suprafaţa alunecoasă.

- Pietre, am repetat.

Am început să căutăm disperaţi pietre prin întunericul îngheţat. Tot mai ningea şi era frig rău. Terenul era denivelat, alunecos şi tare. Peste tot dădeai peste rădăcini, bucăţi din cine ştie ce maşinărie veche. Şi era al naibii de întuneric.

Dar aveam o senzaţie grozavă. Mintea îmi era limpede precum cristalul, ştiam exact ce trebuia să fac. Frigul, întunericul, pericolul - nimic din toate astea nu conta. Eram concentrat. Făceam ce trebuia. Asta era tot. Chiar făceam. Pentru prima dată în viaţă chiar făceam ceva cu adevărat.

După vreo zece minute adunaserăm un morman bunicel de pietre. M-am aplecat şi am ridicat un bolovan, l-am ridicat cu ambele mâini şi l-am aruncat peste marginea gropii. De data asta am auzit sunetul satisfăcător al plesnirii gheţii - o plesnitură seacă al cărei ecou răsună între malurile gropii - urmat instantaneu de pleoscăi-tul zdravănă a bolovanului trecând prin gheaţă.

- Ce-mi place sunetul ăsta, am exclamat.

Am mai aruncat vreo şase bolovani până când am fost sigur că gheaţa era spartă suficient.

- O să ajungă, am constatat. Hai să-l scoatem.

Alex deschise uşile din spate ale camionetei şi eu

m-am întins înăuntru şi am tras de sacul de dormit. A aterizat pe jos cu o bufnitură surdă. M-am aplecat şi am desfăcut doar un pic fermoarul.

- Pietre, am cerut.

Alex îmi întinse bolovanii pe care i-am îndesat în sac. Pe drumul principal trecu o maşină şi amândoi am înţepenit o clipă. Am zărit preţ de câteva secunde farurile galbene iluminând zăpada aşternută pe drum, apoi au dispărut. Am continuat cu îndesatul bolovanilor în sac.

- Cât e ceasul? m-am interesat.

Alex îşi apropie ceasul de ochi.

- E opt fără un sfert.

Am mai îndesat un bolovan în sac şi am tras fermoarul.

- Ajută-mă, am spus. Va trebui să-l târâm.

Ne-am aplecat amândoi şi am apucat câte un colţ al sacului de dormit.

- Gata?

Ea aprobă din cap.

- Unu, doi, trei - şi trage!

Era mult mai greu acum, plin de bolovani, dar când l-am urnit n-a mai fost aşa rău şi după ce ne-am opintit de vreo cinci ori am reuşit să-l aducem la marginea gropii.

Probabil că arătam ca într-un film horror vechi; o scenă din cimitir, miezul iernii, în toiul nopţii, doi cocoşaţi târând un cadavru într-un sac plin cu bolovani peste pământul îngheţat...

Imaginea mă făcu să zâmbesc.

De după norii întunecaţi de ninsoare se ivi o felie de lună. Tăcută şi palidă. Preţ de câteva clipe am putut distinge cât de cât peisajul acestei cariere de piatră. Munţi de

pământ, tranşee, întinderi pustii, butoaie goale de motorină, resturi de la diverse maşinării, macarale ruginite, stânci ciobite. Ici şi colo natura începuse să recucerească zona. Mănunchiuri de iarbă sălbatică se legănau în vânt, iar pământul era presărat cu tufe mici şi pricăjite. Terenul renăştea. Totul părea cenuşiu, lipsit de culoare în lumina palidă a lunii. Apoi norii se adunară din nou şi întunericul reveni.

- Eşti bine, Martyn? întrebă Alex încetişor.

M-am uitat în adâncurile gropii cu pietriş. Apa aştepta, rece, adâncă şi întunecată.

- Niciodată nu m-am simţit mai bine, i-am replicat.

Apoi mi-am ridicat piciorul şi am împins sacul de dormit peste marginea gropii.

Tăcere.

Vântul fluiera uşor prin tufe.

Apoi un pleoscăit gigantic.

Am ascultat. Bolboroseli şi iar bolboroseli, sunetul a ceva care se scufunda. Cu ochii minţii vedeam sacul de dormit plutind în jos prin apa îngheţată. Tata, mort şi închis în sac, lipsit de simţuri, răsturnându-se cu încetinitorul, scufundându-se în lichidul întunecat şi rece, oprindu-se, în cele din urmă, printre bolovani, sedimente, cărucioare de supermarket, biciclete ruginite pe fundul gropii. Tăcut şi nemişcat, învelit ca într-un cocon, nevăzut în zeama aceea îngheţată.

îngropat.

Dispărut.

Nu era adormit, doar mort.

Când ne-am întors la maşină, Alex răsuci cheia în contact. Motorul gemu, tuşi şi se opri. Ea mai încercă o dată. Tot nimic.

- E în ordine, zise ea. Tot timpul face asta.

Trase de şoc şi mai încercă o dată. Acum motorul se trezi la viaţă şi continuă să toarcă, eliminând un nor de aburi gri pe ţeava de eşapament. Ea băgă în viteză, desfăcu frâna de mână şi apăsă pe acceleraţie. Roţile din spate începură să derapeze. Simţeam cum maşina alunecă din-tr-o parte într-alta şi în jos spre groapa cu pietriş. Aveam să ajungem lângă tata în mormântul lui subacvatic.dar

Alex continuă să accelereze şi dintrodată am ţâşnit în faţă şi am plecat. Fără probleme.

în sus pe deal, dincolo de poartă. Ne-am oprit. M-am dat repede jos şi am închis poarta, m-am mai uitat o dată la întunericul de dedesubt, apoi m-am suit înapoi în maşină.

- Hai să mergem, am spus.

Am ieşit pe drumul principal şi eu m-am adâncit în scaun privind dansul hipnotic al ştergătoarelor peste parbriz. Fulgii aterizau şi erau şterşi, aterizau şi erau şterşi, aterizau şi erau şterşi - clic, clac, clic, clac, clic, clac. Ca metronomul. în maşină era cald, motorul o încălzise. Cald şi închis. Te invita la moţăială. Motorul torcea somnoros, iar roţile derapau uşor pe drumul acoperit de nea. Afară vedeam doar o ceaţă de tufe şi garduri vii, pe drumul pe unde veniserăm. Mă simţeam bine. Satisfăcut, fericit, în siguranţă.

Mergeam acasă.

Reuşiserăm.

Eu reuşisem.

Probabil că sună mai rău decât a fost. Ce am făcut. Dar aţi fi surprinşi de ce eşti în stare atunci când eşti nevoit. Aţi fi surprinşi cât de uşor se rezolvă unele lucruri. Odată ce aţi acceptat că anumite lucruri trebuie făcute indiferent cum aţi da-o, de regulă le şi puteţi face. Pur şi simplu le faceţi. Aşa e. Şi oricum, ce am făcut care să fie atât de greşit? Spuneţi-mi voi. Ce am făcut? Cui i-am făcut rău? Nimănui. Nu e ca şi cum aş fi încălcat vreo poruncă. Unde zice „nu-ţi vei îngropa părintele

într-o groapă cu pietriş"? Haideţi, disecaţi, analizaţi-mi acţiunile. Ce am făcut? Am ucis? Am furat? Am comis adulter? Am tânjit după măgarul vecinului? Mi-am onorat părintele? Probabil că nu. Dar de ce naiba să o fi făcut? El nu m-a onorat niciodată pe mine. La urma urmei, totul se reduce la asta: n-am făcut rău nimănui. Şi asta contează, până la urmă, nu? Jignirea, durerea. Fizică, mentală, de orice fel o mai fi ea. Asta e rău. Poţi să faci cam tot ce vrei, câtă vreme nu provoci cuiva durere sau aşa, e în ordine.

In faţa noastră se întindea un drum drept şi lung. Linii paralele de lumini înceţoşate care ne indicau apropierea oraşului. Mai aveam puţin.

-Alex?

- Mmm?

- Cum te simţi?

Ea mă privi.

- Cum adică?

- Când te gândeşti la Dean.

Ea-şi ţuguie buzele şi îşi îndreptă din nou atenţia spre drum.

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

- Vreau doar să ştiu ce simţi despre el.

-Ce?

- Ce simţi?

- Ce crezi că simt? Ea schimbă nervoasă viteza. Mă simt ca naiba, aşa mă simt. E un ticălos. E bine? îl urăsc.

- Trebuie să-ţi fi plăcut însă înainte.

-Zici?

-Altfel n-ai fi ieşit cu el.

-Nu poţi să înţelegi.

- Aş putea. Am urmărit-o cu coada ochiului. Faţa îi era ca o mască.

- Eşti prea tânăr, se răsti ea. Nu poţi să înţelegi. Nu cred că voia să fie rea, dar din tonul ei aşa părea.

- Cum aş putea să înţeleg dacă nu-mi explici? am zis eu încetişor.

Ea se încruntă, urmărind drumul.

- Uite, zise ea. E doar... ştiu ce fel de om e, bine? Am ştiut întotdeauna. E prost... plicticos... egoist. Ştiu asta. Nici măcar n-arată prea bine. Ştiu.

-Atunci de ce te vedeai cu el?

-Pentru că...

-Pentru că...

- Pur şi simplu de-aia, Martyn! De-aia!

M-am gândit că era mai bine s-o las aşa. Altminteri fie îşi ieşea din pepeni, fie începea să plângă.

Oricum, îmi dădeam destul de bine seama ce voia să spună şi nu voiam neapărat să aud explicaţia. Dar, înainte să tac mai aveam o chestie de zis.

- N-o să primească banii, totuşi, nu-i aşa?

Ea se întoarse încet spre mine şi zâmbi. Un zâmbet hotărât şi întunecat.

- O nu, zise ea. N-o să primească banii. Apoi râse, un sunet ciudat de rece, aproape rău. Dacă ar fi fost altcineva şi nu Alex, probabil că m-ar fi speriat.

Restul drumului l-am parcurs în tăcere, ambii cufundaţi în gândurile noastre. Eram obosit - extenuat. Prea obosit ca să gândesc. Fusese o zi lungă. O zi foarte lungă.

Mă dureau picioarele de la plimbarea pe plajă. De fapt, de la alergatul pe plajă. Asta se petrecuse de dimineaţă?

Mi se părea că trecuse o veşnicie de atunci. Preţ de o clipă, îmi apăru iar în minte imaginea tatei îmbrăcat în rochia aia de sperietoare. Cum se clătina pe plajă. Doamne! Mi-am alungat imaginea din minte. Ce-a fost a fost! Se terminase. Gata! Trebuia să mă gândesc la altceva.

Aveam prea multe alte subiecte la care să mă gândesc. Nu voiam decât să ajung acasă şi să mă bag în pat. Duminica e o zi bună pentru gândit. E linişte. O să-mi petrec o zi liniştită, punând lucrurile la cale. Singur. în casa mea, singur. Doar eu.

- Mai bine mă laşi aici, am zis, când urcam dealul spre strada noastră. E mai bine să nu fim văzuţi împreună cu maşina.

- E cam târziu pentru asta, facu Alex.

Dar se opri, totuşi. Am coborât. Cerul nopţii se limpezise. Nu mai ningea. Stelele străluceau cu miile. Praf cosmic.

Mă simţeam cam nesigur pe picioare când m-am aplecat peste uşă.

-Ne vedem mâine!

- OK! îmi răspunse ea.

Am trântit uşa şi am rămas pe trotuar privind cum maşina se îndepărta pe drum, semnaliză dreapta, apoi intră pe strada noastră.

Mi-am vârât mâinile în buzunare şi am ridicat privirea spre stele. Totul e prestabilit, atât începutul, cât şi sfârşitul, de forţe pe care noi nu le putem controla.

Ei bine, m-am gândit, asta e.

Duminică

Bing, bang, bong. Bing, bang, bong, bing, bang... of, clopotele astea de biserică! în fiecare duminică dimineaţă o iau de la capăt, ai naibii clopotari, sunând de zor ca nişte nebuni. Nu m-ar deranja dacă măcar ar şti ce fac, dar habar n-au, nici măcar nu ştiu vreo melodie. Tot ce ştiu să facă e bing, bang, bong, bing, bing, bingbangbong. Nu ştiu că-i duminică? Oamenii încearcă să doarmă.

Clopotniţa aparţine de biserica de pe partea cealaltă a drumului principal, vizavi de depozitul de lemne. Un loc destul de vechi şi de ponosit, are acoperişul plin de folie albastră de plastic şi aproape că nu mai zăreşti zidurile din cauza schelelor. în faţă are un cimitir aproape abandonat şi năpădit de buruieni în care pietrele de mormânt stau aplecate într-o junglă de bălării. Nimeni nu se mai duce acolo, cu excepţia clopotarilor. I-am văzut o dată, un grup palid şi trist ca de vegetarieni cu bărbi şi braţe lungi. Braţe de clopotari. Poate că acolo se şi duc la cârciumă... la cârciuma Braţul Clopotarului. Ha-ha!

Era aproape de ora 11.

în ciuda frigului, lăsasem geamurile deschise toată noaptea. Sub plapumă îmi era cald şi bine în vreme ce

faţa, expusă elementelor, mă gâdila plăcut. Am rămas întins inhalând aerul rece adânc, până în străfundurile plămânilor. Nu mai simţeam nimic, nici miros de ţigară, nici de bere stătută, nici de whisky sau de haine năduşite, nici de alifie, nici de mort. Doar aerul de decembrie.

Superb.

Clopotele se opriră şi se lăsă o tăcere ca de mormânt. O linişte de peisaj înzăpezit. Ştii întotdeauna dacă a nins, căci ninsoarea absoarbe toate sunetele, amorţeşte totul. Am mai stat o vreme sub plapumă, ascultând liniştea zăpezii. Un sunet alb şi blând.

După o vreme, am decis să mă dau jos din pat.

Era un frig îngrozitor. M-am repezit aşa gol la fereastră şi m-am uitat afară. Aveam dreptate. Strada era acoperită de zăpadă. Scârţâitoare şi albă, neatinsă. Am zâmbit. Totul era curat şi alb - maşini, ziduri, drum, trotuare. Toată mizeria şi toate gunoaiele erau ascunse sub o pătură imaculată de zăpadă.

Dar nu va rezista prea mult. Maşinile vor începe să circule, oamenii vor ieşi cu mături şi lopeţi, camioanele de la salubrizare vor împrăştia nisip şi sare peste tot - până după-amiază totul va deveni un terci cenuşiu şi umed. De ce nu puteau să lase lucrurile aşa? E doar zăpadă. Nu e o invazie de lăcuste sau mai ştiu eu ce. E acelaşi lucru cu frunzele de toamnă. De ce nu pot oamenii să le lase în pace? De ce trebuie toată lumea să umble de colo-colo ca nebună şi să strângă orice frunzuliţă căzută pe jos? Le mătură, le adună în grămezi şi le dau foc. Ardeţi-le! Toate, până nu e prea târziu.

Sunt nebuni cu toţii!

Am închis fereastra şi m-am îmbrăcat.

*

Mi-am făcut ouă fierte cu soldăţei de pâine prăjită la micul dejun. Trei ouă şi patru felii de pâine. Şi un ibric de ceai. Un ibric, nu doar o cană, cu ceai adevărat, vărsat, dintr-un pachet. Nu-mi aminteam câte linguriţe trebuia să pun. Cineva îmi spusese odată: o linguriţă pentru fiecare ceaşcă şi încă una pentru ibric. Oare să fie bine? Am pus două linguriţe în ibric, dar nu mi s-a părut suficient, aşa că am mai pus una. Puteam să fac exact cum voiam. Ba chiar am pus şi masa. Faţă de masă, farfurie, tacâmuri, sare şi piper.

Ce mai trebuia? Radioul. Am dat drumul la radio şi am redus volumul. Pe fundal se auzea Desert Island Disc. Cât am aşteptat să fiarbă ouăle, m-am întrebat ce aş lua cu mine dacă aş eşua pe o insulă pustie. Pentru început, nu m-aş osteni cu vreun disc. Dacă tot n-ai decât opt înseamnă că te vei plictisi foarte repede de ele. O să înceapă să te enerveze. Aşa că, fără discuri. Ceea ce mă lăsa cu o carte şi un obiect de lux. Ce carte să iau? Sherlock Holmes? Raymond Chandler? Agatha Christie? Am tone de cărţi care-mi plac, dar ce rost ar avea? O carte nu te ajută cine ştie cât. După ce ai citit-o de zeci de ori, o s-o arunci. Aşa că nu, n-aş lua nici cartea. Mai

rămânea obiectul de lux. Obiect de lux? Ceva fără valoare practică. Ce? Ce mi-ar plăcea? Gândeşte-te! Hai, Martyn, trebuie să fie ceva? M-am uitat în oala în care fierbeau ouăle, bălăbănindu-se dintr-o parte în cealaltă. îmi intră abur în ochi. Apa clocotea, ouăle se bălăbăneau şi se loveau de pereţii oalei. Obiect de lux? Nu-mi venea nimic în minte. Nu voiam să iau nimic cu mine pe insula pustie, absolut nimic.

Timerul pentru ouă sună, iar eu am stins focul.

*

După micul dejun, m-am dus în camera din faţă. Acum, că eram singur, mi se părea foarte liniştită. Minunat de liniştită. Dar ciudat de nefamiliară. De parcă ar fi fost camera altcuiva. Avea ceva, nu ştiu ce. Era aceeaşi cameră din faţă, întunecată, uşor ponosită, demodată, dar ceva se schimbase. Ceva... lumina, poate, care pătrundea pe fereastră puternică şi curată. Puternică, dar nu suficient de puternică pentru a distruge întunericul. Nu, nu era lumina. Poate era chiar încăperea în sine? M-am întins pe canapea şi mi-am lăsat privirea să colinde prin cameră, studiind lucrurile, absorbind informaţiile. M-am uitat la pereţii goi. La tapetul subţiat, de un verde plicticos şi lipsit de viaţă, decolorat de ani de lumină solară palidă, aproape transparent. M-am uitat şi la fotoliul tatei, fotoliul meu. Cu spatele înalt, tocit, de o culoare ma-roniu-cenuşie, jegoasă, culoarea pe care o obţii dacă amesteci toată paleta de culori din cutia cu vopsele. Fotoliul stătea acolo şi se uita la mine ca un câine bătut al cărui stăpân a murit. Pierdut. Mi-am întors privirea. Vizavi de fotoliu se afla televizorul mare şi vechi. Cocoţat absolut ridicol pe picioarele sale conice, arăta ca un aparat din anii 1950, o glumă de televizor. Un monstru cu ochi pătrăţoşi şi butoane mari şi grase pe laterală. Nu aveam telecomandă. Odată l-am întrebat pe tata dacă n-am putea să luăm una. Mi-a răspuns să nu mai fiu aşa un papă-lapte, că telecomenzile erau pentru fete.

Mi-am îndreptat atenţia spre podea şi m-am uitat la mochetă. Era copia fidelă a pereţilor, de un verde-palid, subţiată şi tristă. Deasupra mea, tavanul, alb-gălbui, înnegurat de nicotină ca un cer otrăvit.

E uimitor cum poţi locui atâţia ani într-un loc fără să-l cunoşti cu adevărat.

Pe peretele din spate se afla o vitrină înaltă şi rigidă, ca o santinelă. Tata era tare mândru de el.

- Ştii, e din lemn de stejar, obişnuia el să spună.

Dar nu era. Uşile de sticlă erau mereu încuiate, de parcă înăuntru s-ar fi aflat ceva de valoare. Dar nu era adevărat. Doar mărunţişuri, statuete ieftine de porţelan, suporturi goale de farfurii, o halbă de bere, gravată cu numele altcuiva, un trofeu de darts, un set de prezentare de monede, cu jumătate din ele lipsă. O colecţie plicticoasă de prostii.

Măsuţa de telefon de lângă uşă, uzată şi anostă. Bucăţi de hârtie cu numere de telefon, cărţi de vizită de la firme de taxiuri, două pixuri roase într-un recipient din

plastic. Şi telefonul, negru şi mut, tot aşteptând. Haide, haide, înainte să fie prea târziu.

Era prea târziu.

Apoi, şemineul. Foc artificial, cărbune artificial, grilaj din alamă. Flăcări false, de un portocaliu neverosimil, lipsit de căldură. Un foc rece. Când nu era pornit, părea cel mai rece obiect din lume. Pe o margine se afla o vază cu un vătrai îndoit în ea. Plăci ceramice roşii. Un pavoaz gri de jur împrejur. Cuburi uniforme lipite laolaltă într-un puzzle urât. Şemineul. îmi mai aminteam sunetul, osul lovind piatra, sunetul acela sec. Piatra însângerată. Tare şi rece, curată şi ucigătoare.

Pe şemineu, ceasul ticăia alene.

Ora 12.

Camera asta.

Nu ştiu ce era, nu era real.

M-am întins după telefon şi am format numărul lui Alex. -Alo?

- Doamna Freeman?

- Bună, Martyn. Ce mai faci?

- Bine, mulţumesc. Alex e acolo? -A ieşit acum vreo oră.

-Da...

Se lăsă tăcerea.

- Ştiţi cumva unde s-a dus?

- Nu, îmi pare rău. -Oh.

- Să-i spun că ai sunat? -OK.

- O să-i spun când se întoarce. -OK.

- Pa, pa!

Am închis telefonul.

Oricum, trebuia să mă gândesc la nişte lucruri. Trebuia să-mi fac un plan. Ca multe alte planuri, nu era perfect, dar era suficient de bun. Şmecheria cu planurile este că trebuie să ţii cont de circumstanţele neprevăzute. Oricât de bine ai pune lucrurile la cale, se prea poate să apară ceva neprevăzut. Aşa că trebuie să iei în calcul toate posibilităţile, ce-ar fi dacă s-ar întâmpla asta, ce-ar fi dacă s-ar întâmpla astălaltă, ce-ar fi dacă s-ar întâmpla asta şi apoi astălaltă? Desigur, e imposibil să te gândeşti la toate, s-ar putea întâmpla o sumedenie de chestii, dar trebuie să te asiguri că eşti pregătit să o iei rapid într-o altă direcţie. Planuri de rezervă, asta-i cheia. Nu e o idee

bună să te bazezi doar pe planul A, indiferent cât de bun crezi că e. Trebuie să ai mai mulţi aşi în mânecă. Ai nevoie de un plan B, de un plan C, D, E, F, G... Ai nevoie de un întreg alfabet de planuri. Trebuie să fii pregătit.

Două ore mai târziu pusesem totul la cale, aşa că am sunat-o din nou pe Alex. Nu răspunse nimeni. Sunetul unei case pustii.

Ei bine...

Asta nu-mi place. Nu-mi place să nu ştiu unde e cineva. Mă deranjează.

*

Ora cinci. Se întunecase. O după-amiază întunecoasă de decembrie. întuneric de iarnă. Care se lasă repede. Am observat asta de la geamul din dormitorul meu. Apusul. Discul roşu ca sângele al soarelui pe cerul neted, de un gri şters. Soarele de asfinţit arunca pete de culoare ici şi colo, de parcă îşi ridica braţele în speranţa că s-ar putea agăţa de ceva ce nu era acolo. Apoi dispărea, uriaş şi perfect, trecând spre răsăritul unui alt timp, al unei alte lumi. Şi, după ce a dispărut, în locul lui se strecoară răbdătoarele ape negre ale întunericului şi luna se târăşte pe cer.

Am stat şi am privit întreg spectacolul. Am privit tot. Am privit culorile. Am privit stelele. Am privit mişcarea astrelor pe cer. Şi aşa mi-am dat seama cât sunt de neînsemnat.

La şase am sunat din nou la Alex. De data asta chiar am lăsat telefonul să sune. Tot n-a răspuns nimeni. Am lăsat să mai sune, imaginându-mi ecoul singuratic al

telefonului de la celălalt capăt. Ţrrrrrrrrrrrrrrr..........

ţnTrrrrrrrrrrrrrr.........Auzea cineva?

Am pus telefonul, care încă mai suna, pe masă, m-am dus în hol, mi-am pus căciula şi haina şi am ieşit. Prin aer plutea praf de zăpadă, spulberat de pe acoperişuri. Cu capul aplecat, am traversat strada, lovind alene mormane maronii de zăpadă, şi m-am îndreptat spre casa lui Alex. M-am oprit afară. Nu ardea nici o lumină, maşina nu era. Draperiile erau trase. Am ascultat şi am auzit ţâ-râitul slab al telefonului. Ăsta-s eu, am zâmbit. Am mai rămas acolo o vreme, privind, verificând. Nu era nimeni acasă. M-am întors şi am plecat acasă.

Am pornit televizorul, am butonat canalele, apoi l-am oprit din nou. Sunetele erau iritante: toată lumea ţipa, muzică stupidă, reclame. Astă-seară mi-e poftă de pui....

Am stins luminile şi am rămas pe întuneric.

In fundal se auzeau sunete inexplicabile - o trosnitură de lemn la etaj, un bâzâit slab, cineva mutând ceva, undeva - sunete din umbră. Nu le-am băgat în seamă. Chestiile astea nu mă deranjează. Fantome şi altele asemenea, astea nu contează. Nu se întâmplă decât în filme şi în cărţi. Nu în realitate.

Tata era mort, asta era tot. Dispărut. Chestia aia care zăcea pe fundul gropii învelit în sacul de dormit nu era decât un morman de carne şi oase. Nu avea legătură cu nimic. Un ambalaj gol. Oriunde era tata - eul său, fiinţa sa, sufletul său, spuneţi-i cum vreţi - plecase, dispăruse ca un fum în secunda în care capul lui s-a izbit de

şemineu. A dispărut. A plecat undeva şi cu siguranţă nu mai era aici.

Casa era goală.

Ora nouă.

Am urmărit secundarul ticăind încet în jurul cadranului. Apoi m-am uitat atent la minutar, încercând fără succes să-l surprind în mişcare.

Nouă şi cinci.

La nouă şi jumătate am auzit o maşină oprind de partea cealaltă a străzii. Am alergat până sus la fereastra din camera mea şi m-am uitat pe ascuns prin crăpătura dintre draperii, în speranţa că le voi vedea pe Alex şi pe mama ei. Dar nu erau ele. Era un Ford Escort închis la culoare, în faţă şedeau doi bărbaţi, feţe luminate palid de lumina din interior. Ambii aveau în jur de douăzeci şi ceva de ani, unul cu păr roşu şi creţ şi cu faţa ciupită de vărsat, celălalt înalt şi colţuros. Nu i-am recunoscut. Vorbeau. Roşcatul deschise un soi de portofel sau geantă şi îi întinse celuilalt ceva. Bani? Roşcatul râse, dezvelind două şiruri de dinţi albi, puternici. Celălalt îşi făcu mâna căuş şi îşi aprinse o ţigară. Apoi coborâră amândoi din maşină, trântiră portierele şi porniră pe drumul plin cu zăpadă, dând din cap şi vorbind. Hai, la Don cu voi! m-am gândit. Don e un dealer de droguri. Locuieşte într-o casă ponosită cu etaj, puţin mai departe de drumul principal. Draperiile sunt mereu închise şi un câine mare şi alb latră pe toată lumea care trece prin faţa uşii. Don e în regulă, totuşi. îl mai văd câteodată când îşi plimbă câinele pe malul râului. Zâmbeşte mereu şi mă salută din cap, cu

ochii bulbucaţi privind în toate direcţiile. E în regulă. Clienţii lui parchează deseori pe stradă în dreptul casei noastre. Probabil că e mai puţin bătător la ochi ca pe drumul principal.

Am rămas o vreme uitându-mă la maşină, să văd dacă se întorc, dar nu au fâcut-o. Strada a rămas tăcută şi liniştită.

Am dat drumul draperiei şi m-am întins în pat.

Când eram mic, obişnuiam să mă gândesc la moarte. Stăteam întins în pat cu capul sub plapumă, încercând să-mi închipui dispariţia a absolut orice. Fără viaţă, fără întuneric sau lumină, nimic de văzut, nimic de simţit, nimic de ştiut, fără timp, fără atunci şi acum, fără nimic pentru totdeauna. Era atât de inimaginabil încât mă înspăimânta. Stăteam întins cu orele holbându-mă în întuneric, căutând neantul, dar tot ce vedeam era negru, negru, negru întinzându-se adânc în spaţiu cale de un milion de kilometri, şi îmi dădeam seama că nu era îndeajuns. Ştiam că atunci când

voi muri nu va fi nici negru, nu vor fi nici un milion de kilometri, nu va fi nimic, va fi mai puţin decât nimic, iar gândul acesta îmi umplea ochii de lacrimi.

Lacrimile au secat în decursul anilor, dar se mai întorc din când în când şi, atunci când o fac, îmi dau seama că lucrurile nu s-au schimbat foarte tare - sunt tot puştiul care stătea întins în pat, căutând neantul.

Timp de paisprezece ani am dormit în camera asta. Am dormit, am citit, am visat cu ochii deschişi, am plâns.

Era plină de jucării, jocuri, cutii pline cu reviste de benzi desenate, haine, poze, postere, dar le-am aruncat pe toate cam acum un an. Toate lucrurile mele vechi. Pur şi simplu mă săturasem de ele. într-o sâmbătă după-amiază, am luat nişte saci menajeri mari şi negri şi am îndesat în ei tot ce nu mai voiam. Apoi am dus sacii la groapa de gunoi şi i-am aruncat.

Acum camera e cam golaşă, dar mie aşa îmi place. Pat, dulap, oglindă. Cărţile sunt aliniate pe raftul de cărţi de pe perete. Masă şi scaun. Şi cam asta e tot. Pereţi albi, simpli. Fără poze, postere, fără ornamente. Curat şi funcţional.

Mi-am închis ochii. Mi-am pus mâinile pe faţă şi mi-am apăsat degetele pe pleoape privind modelul de caleidoscop care se ivea în spatele pleoapelor închise. Modele ameţitoare, table de şah roşii sau albastru electric. Dungi albe electrice de lumină, fulgere, scântei, stele fluorescente. Geometrii ciudate de culoare - piramide purpurii, pătrate roşii-cărămizii, întinderi liliachii. Ba chiar şi forme de culori pe care nu le mai văzusem niciodată. Culori fără nume. Era prea mult. Mi-am luat degetele de pe ochi şi mi-am îndreptat privirea spre tavan. După vreo două minute, culorile şi modelele au dispărut şi vederea mi-a revenit.

Mă dureau ochii.

Am început să mă gândesc la a doua zi. Dean trebuia să vină la prânz să-şi ia banii. Mă întrebam la ce se gândea acum. Era încrezător? Entuziasmat? îngrijorat? Speriat? Se gândea că s-a aranjat totul? Se gândea că va fi uşor? Ca şi cum ai lua bomboane de la un copil?

Dean, Dean, Dean... nu ştii că bebeluşii muşcă? Se auzi ţârâitul telefonului.

Am sărit din pat, am alergat pe scări în jos şi am înşfăcat receptorul. -Alo?

- Martyn? -Alex!

- Te simţi bine? Pari agitat?

- Eram sus, am zis, încercând să mă calmez. Unde ai fost?

- în oraş, cu mama. îmi pare rău, am vrut să-ţi spun de ieri. Am uitat.

Azi-dimineaţă nu era în oraş cu maică-sa.

- Unde aţi fost? am întrebat-o.

- La Mary. Ştii tu, prietena ei de la spital, cea cu caii?

- Caii, a, da.

- în fine...

- Treci pe aici?

Ea nu-mi răspunse. Am auzit voci înăbuşite în fundal. -Alex.

- Scuze, Martyn, vorbea mama cu mine. Ce ai spus?

- Treci pe aici?

Ea ezită, apoi continuă în şoaptă:

- Mai bine nu. Mama e cam suspicioasă cu privire la maşină. Mai bine rămân acasă.

- Ce?! am exclamat. Ce-i cu maşina?

- Nimic, chestii minore. Am uitat să mut scaunul la loc, benzina era cam puţină.

- Ce a zis?

-N-a zis nimic. Doar a amintit de asta şi s-a uitat ciudat la mine. Nu-ţi face griji.

-Da, dar...

-Nu-ţi face griji, repetă ea. N-are nimic. Cred doar că ar fi o idee bună să stau acasă astă-seară, ştii, doar aşa, ca să fim siguri.

- Presupun că ar fi bine...

- Oricum, e târziu.

- Cât e ceasul?

-A trecut de unsprezece.

-O!

- O să vin mâine-dimineaţă sigur.

-OK.

- Bine?

-Da, OK.

-Atunci, ne vedem mâine.

- Dimineaţă?

- Dimineaţă.

-OK.

-	Trebuie să închid, Martyn, pe mâine!

-Pa!

Clic.

Aştepţi toată ziua un lucru, apoi, când vine, în sfârşit, îţi doreşti să nu te fi deranjat.

Am renunţat la ziua de duminică şi m-am dus la culcare.

*

Eram prea obosit ca să dorm. Nu puteam decât să stau cu ochii în tavan pe întuneric şi nu a durat mult până când neantul a început să mă gâdile pe la colţurile ochilor. Presupun că aş fi putut să rămân acolo şi să-l absorb

cu totul sau să-i mai dau drumul un pic, dar pur şi simplu nu-i puteam face faţă. Aşa că m-am ridicat şi am aprins lumina. Am luat The Big Sleep de pe raft şi am citit până când pleoapele mi-au devenit atât de grele încât nu mai vedeam literele. O vreme am rămas întins, pe jumătate visând - detectivi în costume bleumarin, generali în scaune cu rotile, orhidee tropicale, bărbaţi în jachete chinezeşti şi fete dezbrăcate cu cercei lungi de jad - până când mintea mi s-a relaxat şi am adormit cu capul pe carte.

Luni

Câteodată încerc să-mi închipui ce se întâmplă în timp ce dorm. Nu poţi şti niciodată, nu-i aşa? Nu te vezi niciodată adormit. Nu ştii ce se întâmplă. Te rătăceşti. în fiecare noapte te rătăceşti într-o lume necunoscută.

îmi imaginez cum trupul meu leneveşte. Trece dincolo. Toate organele interne se odihnesc. Sunt pe pilot automat. Chestiile electrice din mine continuă să funcţioneze, trosnind în întunericul ca de mormânt al minţii mele. Mă mişc, târându-mă orbeşte prin aşternuturi, mă smucesc. Vorbesc singur despre lucruri pe care nu le înţeleg şi mă uit la imagini în mişcare, imagini frânte, sap prin gunoiul vieţii. Vise. Eul meu adormit. Un organism cu autocurăţare, care elimină mizeriile inutile ale minţii. Face curăţenie.

Când dorm, în cameră e linişte. Ţevile din perete murmură neauzite, ceasul abia dacă ticăie. Robinetul de la baie picură slab şi încet, decolorând plasticul verde al băii. Corpul meu elimină un mic vânt. Iar afară, cerul nopţii este enorm şi magnific. Sub cupola sa neagră şi pură, zgomotele străzii nu se mai aud. Maşini de jucărie, dreptunghiuri mici de cărămizi, linii cenuşii. Bulgări nevăzuţi de carne şi oase. Chestii mici sub lumina lunii. O molie albă se agită în aerul nopţii. Ceva mic care şerpuieşte pe sub frunzele moarte de sub

un tufiş. Un copac ciuntit, înclinat şi nemişcat în lumina

artificială a străzii.

Iar eu zac acolo adormit.

Ceva, cineva trebuie să le vadă pe toate.

M-am trezit devreme şi am rămas întins în pat un timp, ascultând sunetele dimineţii. Zornăitul şi huruitul maşinii cu lapte care înaintează pe stradă, clinchetul sticlelor, fluieratul lăptarului. Păsărele care blestemă zăpada. Cineva care-şi strigă câinele: Murphy! Murphy! Murphy! MURPHY! Pe câine-l cheamă Murphy. Apoi, ceva mai târziu, sunetele poştaşului: paşi, pocnetul cutiilor de scrisori, alt fluierat.

De ce trebuie mereu să fluiere?

Am încercat şi eu când m-am dat jos din pat şi m-am îmbrăcat. Am început să fluier o melodie fară sens, mi-am tras pantalonii, mi-am pus tricoul, cămaşa, puloverul şi două perechi de şosete. Era foarte frig. Frumos şi frig.

Fluieratul. îl înţeleg. Fluieratul te face să te simţi mai bine. Te relaxează, dar, în acelaşi timp, reuşeşti să te concentrezi mai bine. Ca atunci când mesteci gumă.

Am continuat să fluier şi în baie şi am fluierat şi am tot fluierat. Apoi am coborât scările tot fluierând, mi-am verificat corespondenţa în timp ce fluieram, fluieram când am scos gunoiul. Apoi am pornit radioul şi m-am întors la Radio 2 şi am continuat să fluier pe melodie, în timp ce îmi fierbeam ouăle.

Se pare că dezvoltasem o pasiune pentru ouăle fierte.

Pe geamul de la bucătărie se vedea cerul acoperit de nori cenuşii care vesteau şi mai multă zăpadă. Mi-am

înmuiat pâinea prăjită în ou şi am vârât-o în gură. Pe ziduri, păsările se înghesuiau una într-alta, înfoiate ca să se apere de frig. Trupuşoarele lor întunecate ieşeau în evidenţă pe fundalul acoperit de zăpadă. Un porumbel cu o jumătate de coadă ateriză stângaci pe zid, iar păsările mai mici se ridicară în aer ca să se aşeze apoi la loc. Porumbelul porni legănat de-a lungul zidului, părând pierdut. M-am întrebat ce a păţit la coadă. Să fi fost opera unei pisici? A unui câine? A unei puşti cu aer comprimat?

Odată am omorât o pasăre. Când eram mic. Am împuşcat-o. Aveam un pistol cu aer comprimat. Nu-mi amintesc de la cine-l primisem. Poate făcusem schimb cu cineva? în fine, nu era un pistol foarte bun. Nu era prea puternic. Trăsesem săptămâni întregi în tot felul de păsări fără să nimeresc vreuna. Vrăbii, grauri, mierle toate stăteau liniştite pe garduri sau pe acoperişurile caselor, privind relaxate cum ţinteam de la fereastra dormitorului, trăgeam şi ratam. Erau prea departe. Peletele se duceau în direcţia bună, dar nu aveau destulă presiune să ajungă la destinaţie şi aterizau pe jos. Trebuia să ajung mai aproape. Sau să păcălesc păsările să vină mai aproape. Aşa că am confecţionat o măsuţă pentru păsări. De fapt, era doar o scândură fixată pe un băţ. Am fixat-o în pământ sub geamul de la dormitor, am pus pâine feliată pe ea, am urcat înapoi în camera mea şi am aşteptat cu pistolul

încărcat în mână. După vreo câteva minute, pe scândură ateriză o vrabie. Măsuţa improvizată s-a clătinat uşor, apoi s-a stabilizat. Am ochit. Vrabia era destul de aproape. îi puteam vedea ciocul micuţ şi ochii negri. Am apăsat pe trăgaci, pistolul a scuipat şi vrabia a căzut.

Pur şi simplu. Nu-mi venea să cred. O omorâsem. îi luasem viaţa. Am împuşcat-o mortal. Am apăsat pe trăgaci şi am omorât-o. O mai văd şi-acum, o grămăjoară de pene cu gâtul rupt, cu o picătură de sânge roşu aprins pe cioc. Nemişcată şi moartă.

M-a lăsat rece. Dar m-am simţit şi ruşinat, înspăimântat, murdar şi rău.

Dar, în acelaşi timp, am simţit şi altceva. Ceva care nu era în totalitate rău. Nu ştiu. Poate un sentiment de putere. Control. Forţă. Ceva în genul ăsta. Orice ar fi fost, era destul de derutant. Eram prea tânăr ca să înţeleg. Nu voiam să înţeleg. Am fugit în grădină, am verificat dacă nu mă vede cineva, am ridicat biata pasăre de o aripă şi am aruncat-o în tomberon. S-a dus. Nu se mai vedea. Nu se întâmplase. Puteam să uit de ea.

Dar n-am uitat.

Porumbelul cu jumătate de coadă plecase, pe zidul din faţa geamului nu mai era nici o pasăre. Pisica din vecini patrula de-a lungul zidului, călcând cu grijă prin zăpadă cu un rânjet îngâmfat pe faţă. Nu-mi plac pisicile. Mai ales asta. O pisică umflată şi dezagreabilă. Am bătut în geam şi a dispărut.

Alex părea uşor neatentă când a sosit. I-am studiat chipul pe când se dezbrăca de palton şi căciulă. Felul în care îşi mişca buzele, forma gurii, ochii - neatenţi sau nu, aş fi putut s-o privesc mereu. Ea îşi şterse o sprânceană, zâmbi uşor şi apoi îşi potrivi panglica din păr. Cămaşa ei de blugi era neagră şi o purta pe-afară peste pantalonii

de blugi, tot negri. încadrat în negru, ovalul palid al chipului ei strălucea cu o simplitate perfectă. Ca o păpuşă de porţelan.

- Ce-i? întrebă ea.

Mă holbam.

- Nimic. Scuze.

Ea îşi coborî privirea în pământ, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu-şi amintea ce. Am aşteptat. Apoi, spre surpriza mea, ea îşi ridică privirea cu un zâmbet strălucitor, se întinse şi mă pupă pe obraz.

- Scuze, Martyn.

- Pentru ce? am vrut să ştiu.

- Pentru ieri. Pentru că nu am venit. Ea ezită. Doar că simţeam nevoia să mă distanţez un pic.

- De ce?

-De toate astea. De taică-tu. De Dean. De tine. Vreau să zic, toată situaţia asta... e destul de ciudată. Am scăpat de un cadavru, pentru Dumnezeu! Şi acum, azi...

- Dar am vorbit despre asta...

- Ştiu că am vorbit. Nu spun că m-am răzgândit, nu dau înapoi sau mai ştiu eu ce. Doar că aveam nevoie de un pic de distanţă. Asta-i tot. Ea îmi atinse braţul. încerc doar să-ţi explic de ce nu am venit ieri pe aici, de ce n-am dat telefon.

Am dat din cap. Nu ştiam ce să spun. După o clipă, ea îşi luă mâna.

- OK? se interesă ea.

-Da.

- Bine.

- în regulă. Cât e ceasul?

Ea se uită la ceas.

- E ora zece.

- Mai avem două ore până vine Dean. Hai să recapitulăm ce avem de făcut.

Şi exact asta am făcut.

După aceea, la ceai şi pâine prăjită, am abordat din nou chestiunea banilor.

- M-am gândit la asta, i-am zis. Nu trebuie să aşteptăm să fie aprobat cecul? înainte să-l cheltuim. Am putea merge în oraş după-amiază.

- Dar cecul nu va fi aprobat decât mâine, argumentă Alex. Nu vei putea obţine cash până atunci.

- Cine a zis ceva de cash?

- Ce vrei să spui?

-Am un carnet de cecuri. Aş putea să cumpăr chestii cu carnetul de cecuri, pot să falsific semnătura tatei.

- Dar...

- Stai aşa, îţi arăt.

M-am dus sus şi am luat din birou cârdul de cash al tatei, un pix şi o foaie de hârtie.

- Tot timpul semnam pentru el, i-am explicat în vreme ce aşterneam pe hârtie o serie de semnături. Pentru firme de curierat, scrisori de la Asistenţa Socială, reţete... e uşor. Vezi?

I-am arătat semnăturile falsificate, apoi pe cea reală pe spatele cârdului.

-	Nu-ţi dai seama de diferenţă, nu-i aşa?

Am mai făcut o semnătură. W. Pig. Un W mare şi lătăreţ, ca nişte sâni dintr-un graffiti, un punct şi apoi un

jalnic PIG, trei capităluţe care arătau de parcă ar fi fost scrise de un copil de şase ani. Un copil de şase ani cu mâna ruptă.

-	Trebuie s-o faci repede, i-am zis şi i-am arătat din nou. Dacă începi să te gândeşti, te pierzi şi nu-ţi mai iese.

-	E foarte bine, Martyn.

-	Mulţumesc.

-	Singura chestie e...

-Ce?

-	Cine o să accepte un cec de la un băiat de 14 ani?

M-am oprit din semnat şi m-am uitat la ea.

-	Tipul de la magazinul de băuturi le acceptă mereu. Câteodată chiar mă lasă să semnez în locul tatei.

-	Păi, da, are tot interesul, nu-i aşa?

-	Nu văd de ce...

-	Ba vezi.

M-am oprit şi m-am uitat la ea.

-	Haide, Martyn, zise ea. Nu fi prost. Chiar dacă cineva ar accepta cecurile - şi nu cred că ar face-o -, dar chiar dacă ar face-o, cecurile pot fi urmărite. Cecurile sunt periculoase. Mai bine aşteaptă până mâine, când se aprobă cecul şi apoi foloseşte cârdul pentru cash. încă o zi nu-i mare lucru, ce zici? Mai bine ţine-te de plan.

Avea dreptate, desigur. Era o idee proastă, jenant de proastă. îmi doream să găsesc o gaură în care să mă ascund.

Am încercat să zâmbesc.

-	Ce m-aş face fără tine?

-	Ţi-ar veni ţie vreo idee, zâmbi ea şi se ridică. Trebuie să mă duc la baie. Dă-mi cârdul să-l pun la loc

în birou. I-am întins cârdul. Ea luă şi foaia de hârtie cu semnăturile. Nu vrei să laşi aşa ceva nesupravegheat, nu? O s-o arunc în toaletă.

- Mulţumesc, Alex, i-am spus. Pentru tot.

Ea se uită la mine şi râse.

Am zâmbit.

- Ce-i? Ce-i aşa de amuzant?

- Nimic, replică ea, stăpânindu-se. Absolut nimic.

Câteodată mă cam deranja felul în care i se schimba

dispoziţia. Acum era aşa, în următoarea clipă invers. Era destul de greu să ţii pasul. Dar cred că toţi avem ciudăţeniile noastre.

La ora unsprezece am condus-o la staţia de autobuz. Cerul întunecat arăta de parcă n-ar fi fost nicicând altfel decât întunecat. Vântul îngheţat sufla pe aleile dintre case, împrăştiind dune de zăpadă pe drum.

Dean trebuia să sosească într-o oră.

- Când o să plece de acasă? am întrebat.

- Probabil pe la unşpe jumate sau douăşpe fără un sfert.

-Ai cheia?

Ea aprobă din cap şi îşi bătu buzunarul cu palma.

-A fost destul de amuzant când mi-a dat-o. Era de parcă ar fi crezut că e o chestie drăgăstoasă, ştii tu, de parcă m-ar fi cerut în căsătorie sau mai ştiu eu ce. Cred se aştepta să mă topesc de emoţie.

- Şi te-ai topit?

-Aiurea, nu voia, de fapt, decât pe cineva care să-i cureţe apartamentul când era el plecat.

Adăpostul din staţia de autobuz nu oferea cine ştie ce protecţie împotriva vântului. Ne-am aşezat tremurând

pe scaunele pliante. Alex îşi strângea geanta în braţe, privind fix înainte.

- Va fi bine, am zis eu.

-Da.

Am aşteptat apoi în tăcere. Nu mai era nimic de zis.

Cu cinci zile în urmă stăteam tot aici. Imaginea mi-era întipărită în minte. Miercuri. Alex aştepta autobuzul să se ducă la Dean. Eu aveam cumpărăturile de Crăciun în sacoşă şi îmi curgea nasul. Alex luase în râs curcanul, aplecându-se şi uitându-se în sacoşe, ba chiar împunsese una din ele cu piciorul.

Frumoasă găină.

E curcan.

Cam mic pentru un curcan.

E un curcan mic.

Cred că vei afla că e o găină, Martyn.

Ne-am zâmbit. Ochii ei străluceau în adăpostul deprimant al staţiei de autobuz ca nişte pietricele, limpezi, rotunzi şi perfecţi. Şedeam acolo şi povesteam, fără să facem nimic, privind lumea trecând pe lângă noi...

- Uite autobuzul, zise ea şi-şi căută portofelul în geantă.

Asta fusese atunci sau se întâmpla acum?

Autobuzul se opri, iar uşile se deschiseră cu un şuierat. Alex urcă. Am privit-o cum plătea. M-am uitat cum tasta şoferul pe casa de marcat. M-am uitat cum ieşea biletul. M-am uitat la ea cum clipea încet şi cum buzele ei formau cuvântul „Mulţumesc", către şofer şi am privit strălucirea neagră ca de cărbune a părului ei când îşi luă biletul, îl rulă, îl vârî în colţul gurii şi se îndreptă cu eleganţă spre spatele autobuzului. Şi am privit, şi am aşteptat

în zadar ca ea să se întoarcă spre mine în vreme ce autobuzul se încadră din nou în trafic şi dispăru după colţ.

Ea nu privi înapoi.

M-am întors acasă şi am făcut curat. Fără tata, casa era uşor de curăţat. Uram mizeria pe care obişnuia s-o facă. Chestii lăsate pe jos, farfurii şi căni murdare, pahare, stricle, ziare, scrum de ţigară, haine, pantofi - era interminabil. Cum strângeam tot, cum apărea iar şi mai mult. O rezervă interminabilă de gunoi. Uram asta. Toată dezordinea şi mizeria mă oboseau şi nu mai reuşeam să-mi adun gândurile. Simt nevoia să văd suprafeţe curate, netede şi fără dezordine pe ele. Simt nevoia să văd forma adevărată a lucrurilor, liniile, unghiurile. Dezordinea mă zăpăceşte. Tatei nici că-i păsa. Şedea în fotoliul său, înconjurat de mizerie, bând şi fumând, mulţumit nevoie mare. N-avea nici o grijă. Lordul Mizeriei. Regele Gunoiului. Câteodată mă gândeam că o făcea intenţionat. Făcea dezordine numai ca să mă enerveze pe mine. Se distra. Credea că e amuzant.

Acum, chiar dacă era ponosită, lucru pe care n-aveam cum să-l schimb, casa măcar era curată ca lacrima. Curată şi limpede. Fără resturi. Fără gunoi. Fără dezordine. Podele curate, bucătărie curată, mese curate, totul curat. Nu era cine ştie ce. Mă plimbam, mai ştergeam praful ici şi colo, adunam nişte scame de pe covor, aranjam pernele de pe canapea. Fluierând în timp ce făceam asta.

Când am terminat, mulţumit că totul era în ordine, m-am aşezat în fotoliu, ca să-l aştept pe Dean.

Calm, relaxat, cu gândurile în ordine.

Eram pregătit.

Cinci minute mai târziu, am auzit bâzâitul ca de insectă al motocicletei lui Dean. La poalele drumului principal - bzzzz în sensul giratoriu - bzbzzz, în sus pe deal - bzzzzzz, iar sunetul ascuţit devenea tot mai puternic şi mai disperat pe măsură ce se chinuia să urce drumul pe lângă biserică, apoi - nnnnn nnnn - schimbă viteza şi încetineşte ca să intre pe stradă - bzbzbzzzz, mai aproape şi mai tare - BZZZ - ca o viespe uriaşă într-o conservă - ZZZZZ - şi apoi - ZZZZzzzzz buf buf buf - când se opreşte şi parchează peste drum. Motorul mai bâzâi un pic în ralanti apoi se opri.

Tăcere.

M-am uitat pe geam şi am văzut cum sălta casca neagră a lui Dean în lungul străzii. Am aşteptat să aud bocănitul cizmelor sale când urca pe trotuar şi se oprea în faţa casei.

Se auzi soneria.

Nu m-am mişcat.

Sună din nou, mai lung de data asta.

Am lăsat-o să sune, apoi m-am ridicat alene din fotoliu şi m-am îndreptat spre hol. Dincolo de uşă se înălţa silueta întunecată a lui Dean, capul său ca o bilă şi trupul deformate de sticla jivrată de parcă era un extraterestru cu membre lungi şi subţiri şi cap mare.

M-am apropiat şi am deschis uşa.

-Da?

Mă privi încruntat câteva secunde, cu ochii ascunşi în spatele vizorului căştii, apoi trecu de mine şi intră în hol. Am închis uşa.

-Uei Alf? zise el luptându-se să-şi dea jos casca de pe cap.

-Ce?

Reuşi, în sfârşit, să-şi scoată casca.

- Unde-i Alex? repetă el netezindu-şi coada de cal.

Am dat din umeri.

- Nu-i aici. Contează?

- Nu, fornăi el. Aşadar, eşti singur?

-Nu.

Se uită în bucătărie.

- Cine mai e aici?

-Tu.

Mă privi cu ochii umezi.

- Ce, crezi că eşti amuzant?

- Mai amuzant ca tine.

îşi ţuguie buzele, încercând să pară dur. Nu prea funcţiona. Nu putea să pară dur nici dacă-l înmuiai în ciment. Jacheta neagră din piele prost croită şi pantalonii negri tot din piele păreau că sunt de împrumut. Tenul îi era bleg şi lipsit de strălucire, palid şi buhăit de la atâta privit în monitorul calculatorului, ca un bulgăre de aluat necopt.

Băiatul cu faţa ca aluatul.

Stătea acolo ca un netot, îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul în direcţia mea.

- Poţi să pui ăla jos dacă vrei, i-am zis, arătând spre casca pe care o mai ţinea în mână.

Mai că vru să-mi mulţumească, dar apoi îşi aminti că trebuia să facă pe durul, aşa că pufni şi îi dădu drumul pe măsuţa din hol.

Ce-o fi văzut Alex la el? m-am gândit. Cum putea să-cu ăsta.

- Ţi-e dor de ea? am întrebat eu dintr-odată.

- De cine, de Alex? Râse sec. Să-mi fie dor de ea? M-am bucurat că am scăpat de ea. Târfa îngâmfată. Mai sunt destule ca ea. îşi mângâie părul strâns în coadă şi rânji. De ce? Ai şi tu chef de ea, Pigman?

-Alex e doar o prietenă.

-A, da?

- Da, nu înţelegi oricum.

Continuă să pufăie din ţigară.

- E prea mult pentru tine, e clar. Prea femeie. Ştii ce vreau să spun?

- E doar o prietenă.

- în locul tău mi-aş căuta pe cineva de vârsta ta. Cu care să mă sărut prin spatele garajelor sau aşa. Chestii de copii. Alex e altceva. îmi făcu cu ochiul. Te-ar epuiza.

Ce idiot!

M-am dus în camera din faţă şi m-am aşezat în fotoliu. Dean mă urmă cam ezitant, examinând cu atenţie încăperea pe când intra.

-Undee?

-Ce?

- Ştii tu ce.

- Cadavrul?

El dădu din cap.

- A dispărut.

El nu mai zise nimic. Stătea în mijlocul încăperii ju-cându-se cu fermoarele de la jachetă, fumându-şi ţigara, nesigur de cum ar trebui să reacţioneze.

- Aşază-te! i-am spus şi am arătat spre canapea.

Pernele se înclinară când se aşeză şi trebui să se ţină

de cotieră ca să nu-i fugă picioarele de sub el. îşi dădu la

o parte coada şi scutură scrumul de ţigară pe jos într-o încercare inutilă de a-şi regăsi demnitatea. Era un îngălat inutil! O fiinţă umană tristă, nedemnă de specia sa. Doi metri de aluat necopt.

- Ei bine? am zis.

-Ce?

-Ai adus casetele?

-Ai banii?

-Arată-mi casetele!

-Arată-mi banii!

M-am uitat pe fereastră. Ningea liniştit, fulgii de nea pluteau alene prin aer. Fulgi mari şi graşi, care pluteau, se roteau, nu se grăbeau, care coborau încet prin aerul îngheţat şi gros. Cristale moi şi albe...

- Nu o să vezi nici un ban, am zis.

El deschise gura, apoi o închise la loc. îşi trase nasul şi apoi se frecă la gură.

-Ce?

- Nu o să vezi nici un ban.

- De ce nu?

- Pentru că-s ai mei.

Ne-am holbat unul la altul. Privirea sa era goală. Puteam să-i văd până-n suflet; nu era nimic acolo. Trase tare din ţigară, clipi, apoi îşi scoase ţigara din gură şi suflă un jet de fum albastru care urcă spre tavan şi formă un norişor gri-albăstrui. Tipul dur.

Am aşteptat continuând să-l fixez cu privirea. E mişcarea ta, Dean. Ce-o să faci? Hai, e timpul să te hotărăşti. Nu poţi doar să stai aici şi să fumezi ţigări.

El săpă în buzunarul jachetei, scoase o minicasetă şi o flutură ca pe un iepure scos din joben.

- Ce zici de asta? făcu el.

- Ce-i cu ea?

El se opri destul de confuz.

Am zâmbit.

El mai încercă o dată:

- Nu-mi dai banii, nu-ţi dau caseta.

Am continuat să zâmbesc.

- înţelegi, Pig? Nu-mi dai banii, nu-ţi dau caseta. Dacă nu primesc banii, chestia asta ajunge la poliţie.

- Nu prea cred.

-Nu?

-Nu.

- Să nu crezi că n-am s-o fac.

- N-o s-o faci.

-Nu?

-Nu.

- De ce nu?

M-am ridicat şi m-am dus la fereastră. Drumul era acoperit de un strat subţire şi proaspăt de zăpadă, ca o glazură de tort. Motocicleta lui Dean stătea parcată pe partea cealaltă a drumului, o chestie absolut urâtă, îmbrăcată în crom, cu un rezervor verde-vomă care se umfla pe laterale. Arăta ieftină şi rea, ca o jucărie de la The Bargain Bin. O motocicletă de jucărie pentru o jucărie de bărbat. M-am întors şi m-am uitat la el. Aşezat inconfortabil pe canapea, părea că se făcuse mai mic şi mai amărât.

- Ştii ce-s ştiinţele forensice? am întrebat eu.

El se încruntă.

-Forensice? Chestii cu amprente, sânge, chestii d-astea. Ce-au a face cu treaba noastră?

Am traversat încăperea şi m-am oprit în spatele canapelei, privindu-i creştetul capului. Se răsuci spre mine şi rămase perplex când m-am aplecat şi am scos un fir blond de păr de pe spătarul canapelei. L-am ţinut între degete şi l-am ridicat în lumină.

- în câţiva ani o să cheleşti.

-Ce?

-Uite, am zis şi i-am arătat spătarul canapelei. Năpârleşti peste tot. E dezgustător.

El îşi duse automat mâna spre mult iubitul lui păr lung, strâns în coadă.

- Despre ce vorbeşti?

- Vrei să ştii ce am făcut cu cadavrul?

El scutură din cap, nedumerit.

- O să-ţi spun. L-am împachetat într-un sac de dormit, l-am îngreunat cu pietre şi l-am aruncat într-o groapă de pietriş de la vechea carieră de piatră. Am făcut o pauză ca să-l las să proceseze informaţia, apoi am mai luat un fir de păr de pe spătarul canapelei şi am început să-l răsucesc pe deget. Data trecută când ai fost aici ai năpârlit peste tot. Şi pe podeaua din bucătărie. După ce ai plecat, le-am adunat. Dar nu le-am aruncat. înainte să-l împachetez pe tata în sacul de dormit, i-am îndesat sub unghii câteva fire de păr şi i-am înfăşurat unele şi pe degete. Fire de păr de-ale tale, Dean. înţelegi? înţelegi ce vreau să spun?

El se uită la mine cu ochii goi.

Am continuat:

-A, am mai pus în sac şi un muc de ţigară. îţi aminteşti? Ai aruncat un muc de ţigară pe podeaua din bucătărie. L-am pus şi pe ăsta în sac. Părul tău, mucul tău de

ţigară. E uimitor ce poate face poliţia în zilele noastre. Fire de păr, mucuri de ţigară, amprente digitale, ADN. Ştiinţele forensice sunt minunate.

Dean se uita la mine în timp ce mă aşezam din nou în fotoliu, iar gura şi pleoapa stângă îi tresăreau la unison.

-Ai înţeles?

El îşi scutură capul.

- Minţi.

-Nu.

Era mai palid ca un peşte mort.

- Nu te cred.

Am ridicat din umeri.

- Dovedeşte-o.

- Nu pot, am zâmbit. Va trebui să ai încredere în mine.

- Şi dacă n-am?

-Asta depinde numai de tine. E alegerea ta. Dacă vrei să rişti...

-Ticălosule!

- Dacă vor descoperi cadavrul - ceea ce se va întâmpla dacă află cineva de casetă, o să am grijă de asta -, vor găsi şi suficiente probe ca să te condamne pentru omor. Mai mult decât suficiente.

- Dar caseta...

- Da, mă implică şi pe mine, şi pe Alex, ştiu. Dar gândeşte-te. Ea e o fată tânără, eu sunt un puşti. Suntem inocenţi. Tu ne-ai obligat s-o facem, Dean, ne-ai obligat să te ajutăm. Chiar dacă ne-ar condamna, ceea e destul de improbabil, cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să petrecem un an într-un centru de detenţie juvenilă, eventual. Dar tu, tu vei ajunge la închisoare, indiferent de

ce se mai întâmplă. închisoare adevărată. Nu un fel de centru de vacanţă pentru copii condus de lucrători sociali. închisoare. închis, 24 de ore din 24, pentru tot restul zilelor tale. Cu tipi cu adevărat răi. Ucigaşi, violatori, perverşi... gândeşte-te la asta, Dean! E vorba de foarte mult timp.

El se holbă la podea şi se frecă la ochi fără să-şi dea seama de gest.

- Nu te-ar crede, zise el cu jumătate de gură. De ce aş vrea să omor un tip bătrân?

- Pentru bani.

- Nu ştiam nimic despre bani.

-Alex ţi-a spus.

- Nu-i adevărat.

- Poţi s-o dovedeşti?

El nu mai fu în stare să răspundă. Rămase acolo aşezat. Se dezumflase. Era pierdut. Nu avea cale de ieşire, îl prinsesem. Nu-şi putea permite să nu mă creadă.

- Caseta, i-am cerut şi am întins mâna.

-Am copii.

Am scuturat din cap.

-Nu, n-ai.

-Ce?

- Alex are copiile.

- Cum? Ce?

M-am uitat la ceas.

- De vreo cincisprezece minute. I-ai dat cheia de la apartamentul tău, îţi aminteşti? Cât ai stat tu aici, Alex s-a dus acolo. Şi a căutat în apartament copiile după casete. Ştiam că n-o să vii cu ele aici.

-A fost la mine în apartament?

- I-ai dat o cheie.

- Târfă! O omor!

Privirea-i era rece şi furioasă şi, pentru o clipă, am crezut că se va năpusti pe mine. M-am pregătit, dar furia i s-a domolit repede. Era un nimic. Mai puţin ca un nimic acum. înfrânt, pierdut, umilit, şedea acolo ca un copilaş - un copilaş de aproape doi metri îmbrăcat în haine din piele neagră. Neajutorat, fără soluţii, slab, alb şi flasc. Era de ajuns o adiere de vânt ca să-l dărâme. M-am întins şi i-am luat caseta din mână. Ca şi cum ai lua bomboane de la un copil.

M-am dus iar la fereastră. Pe drum erau urme de paşi care duceau spre motocicleta lui Dean sau care se îndepărtau de ea, nu-mi dădeam seama. Probabil vreun copil care voise să se uite la ea.

Ningea calm în continuare. Am ridicat privirea spre cerul alb şi am fixat un singur fulg de nea. Părea să coboare mult mai încet decât ceilalţi fulgi, de parcă n-ar fi vrut să aterizeze. Voia să continue să cadă pentru totdeauna. Şi, cum stăteam acolo şi priveam acest unic fulg de nea, am simţit cum deveneam cumva una cu el. Ştiu că sună ridicol, dar vă jur că e adevărat. Acolo eram eu, Martyn Pig, stând la fereastră şi privind cerul; şi dincolo era un alt eu, un eu sub formă de steluţă, coborând încet spre solul acoperit cu zăpadă. Puteam să simt aerul rece şuierându-mi printre degete. Eram un cristal. Puternic, alambicat şi frumos. Eram imponderabil. Pluteam. Puteam vedea hăt departe. Vedeam aglomerarea cenuşie a oraşului, fabricile, meandrele maronii ale râului, drumurile

îndepărtate şi maşinile, casele, acoperişurile, strada de dedesubt, un copil curios zgâit la geam... şi, deşi eram doar unul dintre milioanele de giuvaieruri îngheţate, eram un singur eu. Tot ce aveam de făcut era să cad. Şi asta făceam. Liber şi uşor, fără frică, fără nici o senzaţie, pluteam doar uşor în aerul după-amiezii ca să aterizez apoi silenţios pe acoperişul unei Vauxhall Astra. Şi apoi am început să

dispar. Chiar înainte să se pogoare complet întunericul, am aruncat o privire spre băiatul de la geam. Acesta se uită la mine, îşi trecu degetele prin păr şi se întoarse.

Dean stătea aşezat tot acolo şi se holba la perete.

-Am crezut că ai plecat, i-am zis.

Se ridică şi plecă fară o vorbă. Am auzit cum se deschide şi se închide uşa de la intrare. L-am urmărit de la fereastră cum traversa strada, cu capul aplecat, umerii căzuţi, hainele negre pudrate cu zăpadă. L-am urmărit cum şi-a coborât vizorul de la caschetă, cum s-a suit pe motocicletă şi cum a pornit cu grijă motorul. Nu s-a auzit nici un ralanti, nici un bâzâit furios. A pornit atent, a luat curba şi a dispărut. Dârele negre lăsate de cauciucuri s-au acoperit imediat cu zăpadă.

Am ascultat sunetul motocicletei pe măsură ce accelera ca să urce dealul abrupt spre drumul principal, spre sensul giratoriu, am ascultat cum se estompa. Apoi, din-tr-odată a dispărut. Acum se auzea un bâzâit îndepărtat ca de viespe, apoi, în secunda următoare, nimic.

A dispărut.

Ce ciudat, m-am gândit.

Am dat din umeri. Probabil că era din pricina zăpezii. Cine ştie ce iluzie auditivă.

Iluzie auditivă? Există aşa ceva?

Nu contează.

Ai reuşit.

Perfect. Planul A. A mers ca uns. Fără probleme. Totul aranjat. Tata dispărut, Dean dispărut. Frumos şi ordonat. Am zâmbit.

Am rămas doar Alex şi eu. Şi 30 000 de lire sterline.

Mişto.

Zece minute mai târziu, Alex suna la uşă.

- Ce repede ai venit!

Ea nu răspunse.

-Ai găsit casetele?

Ea nici măcar nu se uită la mine, intră în camera din faţă, se aplecă lângă şemineu şi începu să-şi încălzească mâinile. Am urmat-o. Privirea îi era sticloasă, distantă, parcă nu era aici. Mişcările îi erau şi ele ciudate. încete şi ţepene, ca ale unui somnambul. începu să-şi frece mâinile. Am observat că degetul mare şi următoarele două erau mânjite cu ceva negru.

-Alex?

Ea nu părea să mă audă.

Undeva, în depărtare, se auzea o sirenă. Ambulanţă. Alex stătea nemişcată. Privea ţintă cu mâinile strânse, ascultând cum se apropia sirena. Pe drumul principal, tot mai aproape şi tot mai tare - un sunet aspru şi tânguitor. Sunetul sirenei se schimbă când ambulanţa trecu pe lângă noi, apoi se atenuă. Alex bombăni ceva ca pentru ea, apoi începu din nou să-şi frece mâinile.

- Alex? am repetat încetişor.

Ea nu răspunse.

M-am aplecat şi am atins-o pe umăr.

-Alex?

încetă să-şi frece mâinile şi mă privi, parcă surprinsă că mă aflam acolo.

- Martyn.

- Te simţi bine?

Ea clipi. Ochii i se limpeziră dintr-odată, se ridică şi mă sărută cu buzele îngheţate. Mi s-a părut un pic ciudat, ca să fiu sincer. De parcă ea ar fi fost altcineva.

- Scuză-mă! zise ea şi ieşi din cameră.

Am auzit-o cum urca scările ca să intre în baie. Aproape imediat am auzit robinetul şi apa trasă la toaletă. Iar i s-a făcut rău, m-am gândit. Probabil de la şoc. Asta-i tot. Doar de la şoc. Şocul de după. Strecuratul în apartamentul lui Dean, scotocitul după casete, singură, trebuie s-o fi speriat. Era speriată, asta era tot. Nu aveam de ce să-mi fac griji.

Am stat şi am aşteptat privind afară pe fereastră la zăpadă. începusem să mă cam satur de ea.

Când a coborât, zece minute mai târziu, Alex se purta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Era din nou ea însăşi. Zâmbitoare, luminoasă şi proaspătă. Curată.

- Deci, zise ea, aşezându-se pe canapea. Ce a zis?

- Cine?

- Dean, prostule. Cine altcineva? Ce a zis?

- Nu prea multe. Nu prea avea ce să zică.

- Mi-ar fi plăcut să-i văd faţa.

I-am povestit cum s-au desfăşurat lucrurile de când a intrat pe uşă şi până în momentul în care l-am privit

plecând. Am omis partea cu ea şi cu mine. Şi chestia cu zăpada. Ea asculta atentă, aşezată pe marginea canapelei, privindu-mă cu ochii ei mari şi căprui.

- Ce a zis când a aflat despre apartament?

- N-a părut foarte mulţumit, am răspuns. Te-a făcut în toate felurile.

Pe faţă îi trecu ca o umbră, dar care dispăru la fel de repede cum apăruse. Ea zâmbi şi ridică din umeri...

- Mare brânză...

- Cum a mers la apartament? am întrebat.

- Uşor, fără probleme. Am intrat, am luat ce-mi trebuia şi am plecat.

-Ai casetele?

Ea scotoci prin geantă şi scoase un reportofon şi câteva casete. Le-am verificat pe toate pe drumul de întoarcere. Idiotul n-a făcut decât o singură copie. Pe care a şi etichetat-o cu Discuţie A & M, copie.

Am râs.

- Dean, marele infractor.

- Mister Big, adăugă Alex.

- Nu mai e chiar aşa big acum.

Ea zâmbi.

Totul era aşa uşor! Era perfect. Totul se potrivise. Mă simţeam bine. Mă apucasem să fac ceva şi îmi ieşise. Eu. Planul meu. Ideea mea. Eram mândru de mine.

- Crezi că o să-l mai vedem vreodată? am întrebat.

Ea îşi feri privirea, dar nu înainte să-i surprind din

nou o expresie stranie. Era ca o faţă aflată sub o mască, dezvăluită preţ de o clipă, pentru ca apoi să dispară din nou. Prea repede ca s-o poţi identifica.

- Nu, zise ea moale, nu cred că-l vom mai vedea pe Dean vreodată.

E după-amiază târziu. Tabla de Scrabble era aproape plină. Alex şedea cu coatele pe masă, capul prins în mâini, holbându-se la litere. Ea nu le deplasa pe tabla ei, se uita doar la ele cu vârful limbii iţindu-i-se dintre buze, concentrată, aştepând să apară cuvintele.

Am mai verificat casetele lui Dean încă o dată, ca să fim siguri, dar pe celelalte nu se afla nimic interesant. Iar caseta originală cu şantajul şi copia acesteia le-am ars într-un recipient din metal. Am pus apoi resturile arse împreună cu reportofonul şi celelalte casete într-o pungă pe care am umplut-o cu deşeuri menajere şi am aruncat-o în gunoiul altcuiva la câteva străzi distanţă.

Acum şedeam şi beam ceai, privind afară în întunericul după-amiezii. Mă gândeam la ziua de mâine. La Plan. Partea a doua. Care nu era cine ştie ce. Alex avea să vină de dimineaţă şi vom merge în oraş, vom scoate 250 de lire sterline şi vom începe să cheltuim. Singura chestie era... încă nu stabiliserăm pe ce aveam să cheltuim banii. M-am simţit un pic ciudat, sincer să fiu. Nu voiam să par prea pisălog, ştiţi voi, prea insistent. Dar nici nu voiam ca Alex să creadă că nu aş fi pregătit să fac ce dorea ea. Dacă voia să cheltuie banii pe cadouri, haine, chestii din astea... atunci era în regulă. Cât ţineau banii. Dar ceea ce voiam, de fapt, era să scap de aici. Nu mă aşteptam să plecăm cine ştie pe unde chiar imediat, dar ar fi fost bine să vizităm şi o agenţie de voiaj, aşa, pentru început. Poate că puteau să ofere ceva last minute, o casă la ţară în

Scoţia sau în Ţara Galilor, chestii din astea. Am putea să luăm trenul, poate chiar o maşină. Oriunde era bine. Oriunde numai nu aici.

Dar, după cum spuneam, nu ştiam cum să pun problema.

- Mai bine să pornim mai de dimineaţă mâine, am zis. E Ajunul Crăciunului şi magazinele se închid devreme.

- Hmm? făcu ea ridicându-şi privirea de pe litere.

- Mâine. E Ajunul Crăciunului. Magazinele se închid mai devreme.

- Ba nu.

- Ba unele se închid.

- Ca de exemplu?

- Nu ştiu. Băncile, agenţiile de voi...

- Dar noi n-avem nevoie de bănci, nu-i aşa? Doar de un bancomat, iar bancomatele nu se închid.

- Nu, presupun că nu.

Ea îşi coborî din nou privirea la litere.

Am putea, de pildă, m-am gândit, dacă ea nu voia să plecăm imediat undeva, să intrăm într-o agenţie de voiaj doar aşa, ca să aruncăm o privire, poate să luăm câteva broşuri, să vedem cât costă, apoi să cheltuim banii pe cadouri şi să petrecem un Crăciun liniştit aici. Mă gândeam că o zi, două în plus n-aveau ce să strice. Aş putea să cumpăr nişte mâncare scumpă şi să gătesc ceva bun. Poate să petrecem aşa câteva zile. Asta ne-ar permite să adunăm bani suficienţi, apoi, după Crăciun, am putea pleca undeva.

-Aţi putea veni aici la masă dacă vreţi, am sugerat. Tu şi mama ta.

Ea se uită la mine.

-Ce?

- Tu şi mama ta. O să pregătesc masa de Crăciun.

- Da, bine.

- Nu e vegetariană sau mai ştiu eu ce?

- Cine?

- Mama ta.

- De ce ar fi?

- Nu ştiu. întrebam doar. Ce aţi vrea, pui sau curcan?

- Orice, câtă vreme nu e chestia aia oribilă pe care ai luat-o de la piaţă. Ea rânji. Şi acum lasă-mă să mă concentrez la literele astea.

După un minut sau două de linişte, se apucă să înşire un cuvânt, apoi se răzgândi. Am zâmbit în sinea mea. Când am început prima dată să jucăm Scrabble, mă deranja că era aşa înceată. Inimaginabil de înceată. Câteodată avea nevoie de mai bine de cinci minute înainte să înşire un cuvânt. Apoi, când o făcea, era o chestie stupidă ca de pildă ŞI sau MÂŢĂ. Dar m-am obişnuit. Nu mă deranjează. îmi place s-o văd jucând.

- Ce faceţi de obicei? m-am interesat eu.

-Ce?

- De Crăciun. Ce faceţi de obicei?

- Nu cine ştie ce.

Ea începu să bată uşor darabana cu degetele pe masă. în sensul că: da, taci odată, Martyn! Mă gândesc la un cuvânt. Aşa că am tăcut şi m-am uitat pe fereastră. Afară nu era decât întuneric şi zăpadă. M-am uitat la Alex. Care privea fix literele. Se gândea. Am încercat să-mi imaginez cum ar arăta bătrână. Dar nu puteam. Avea un chip

pe care nu mi-l puteam închipui decât tânăr. Pe mine, în schimb, puteam să mă văd bătrân. Mic şi osos, chel, plin de negi, cu faţa căzută. Aş fi un bătrân enervant, care s-ar văicări întruna şi şi-ar flutura bastonul pe sub nasul oamenilor: daţi-vă din calea mea, nu vedeţi că sunt bătrân? Aş avea dinţii stricaţi şi mi-ar curge mereu salivă pe bărbie, şi aş purta tot mereu aceleaşi haine...

- SAG, zise Alex.

Ăsta era cuvântul ei. SAG.

Ea apăsă fiecare literă cu vârful degetelor şi calculă scorul, întinse apoi mâna spre săculeţul cu litere şi, cu ochii închişi, scoase alte două litere, le puse pe tabla ei şi începu iar să le privească fix. Aşa juca ea. Mă uimea mereu.

M-am uitat la literele mele. A, C, H, T, J, I, H. M-am gândit o clipă, apoi am adăugat literele. Am lipit un A de SAG şi a ieşit SAGA, apoi mi-am lipit şi restul cuvântului. AITCH. Alex ridică privirea.

- Aitch? Ce-i asta?

-Aitch, am spus, scoţând ultimele cinci litere din săculeţ. Litera H, Aitch, ca în HP Sauce.

- Ăsta nu-i un cuvânt.

- Ba sigur că e.

-E?

-Da.

- Mă gândeam că e doar h.

Am râs.

- Ce-i? se încruntă ea.

- Nimic. Este aitch. AITCH. Crede-mă.

Ea se holbă la mine pentru moment, îşi scutură capul, apoi reveni cu privirea la litere. N-avea cum să câştige. Aveam oricum 100 de puncte avans şi nu mai erau litere. Jocul era aproape pe terminate. Ea nu câştiga niciodată, dar nu părea s-o deranjeze. Se concentra mereu până la sfârşit, gândindu-se la fiecare cuvânt, nu făcea nici o mişcare până nu era sigură. Şi, de asta, eram eu aşa de îngrijorat la gândul de a-i propune să plecăm împreună undeva. Probabil că va vrea să se gândească bine la asta. Va vrea să se asigure că nu e o greşeală. Oricum, ştiam că trebuia să spun curând ceva. Nu puteam să aştept la nesfârşit.

Şi de ce nu acum?

Acum?

E la fel de bine ca oricând. Tu ai spus-o - nu are rost să-ţi doreşti ca lucrurile să fie diferite, să doreşti să poţi întoarce timpul înapoi, să-ţi doreşti să mai primeşti o şansă, pentru că lucrurile nu sunt diferite, nu poţi da timpul înapoi, nu ţi se acordă o a doua şansă. Singurul lucru pe care-l poţi face e să-ţi spui: ce ar putea să se întâmple? Şi apoi s-o faci.

Bun. Ce ar putea să se întâmple?

Haide, dă-i drumul. Deschide gura şi spune.

Am tras adânc aer în piept.

-Am putea dispărea de aici chiar înainte de Crăciun.

Alex nu se mişcă. O clipă m-am gândit că nu m-a auzit. Apoi mă fixă cu privirea.

-Ce?

-Am putea pleca undeva, am spus. Să ne suim în tren şi să plecăm. Oriunde vrei.

- Ce vrei să spui? Mi-am dres glasul:

- Tu şi cu mine, ştii tu. Am putea pleca undeva.

- în vacanţă? Am dat din umeri.

- Da, în vacanţă... sau poate...

- Tu şi cu mine?

- De ce nu?

- Când?

-Acum, mâine, după Crăciun. Când vrei. Ea nu zise nimic, mă privi fix, se uită adânc în ochii mei. N-am mai suportat, a trebuit să-mi feresc privirea. M-am uitat la literele de pe tabla mea. îmi tot săreau în ochi diverse cuvinte. Haide, Alex! Spune ceva. Orice. Da. Nu. Ceva. Doar... nu râde.

- Hai să vorbim mâine despre asta, zise ea în cele din urmă.

M-am uitat la ea.

- Mâine e Ajunul Crăciunului.

- Ştiu.

- Nu-i bine să întârziem prea mult. O să fie aglomeraţie.

- Ştiu. Lasă-mă să mă gândesc, bine? Ea se ridică. Uite, trebuie să plec. I-am promis mamei că o ajut să se pregătească pentru audiţie.

- Dar...

- O să lămurim mâine lucrurile.

- Oriunde, am repetat. Oriunde vrei.

- Ştiu, Martyn. Ştiu. Oriunde. Am zis că mă gândesc, OK?

-OK.

O să vorbim niAinc despre asta

Ea mă mai sărută încă o dată pe obraz înainte să plece. Apoi dispăru. Am privit-o cum traversa strada şi a pornit pe trotuar spre casa ei, o siluetă întunecată care se profila prin ninsoare. Atingerea sărutului ei devenea tot mai rece cu fiecare pas cu care se îndepărta.

Uite cum se duce, m-am gândit. Doar o siluetă nedesluşită a unei fete dispărând într-un nor de zăpadă.

Oare o cunoşteam cu adevărat?

Am rămas o vreme în prag, aşteptând, dar ea nu privi înapoi.

Ea nu privea niciodată înapoi.

Asta a fost ultima dată când am văzut-o.

Marti

)

N-am fost prea îngrijorat când n-a apărut în dimineaţa următoare. Cel puţin nu la început. Am fost, poate, deranjat. Dar nu îngrijorat. Alex întârzia de obicei. Nu putea niciodată să înţeleagă de ce mă deranja.

- Doar am venit, nu? obişnuia ea să spună. într-un fel avea dreptate. Dacă îţi place suficient de mult de cineva, nu contează cât te lasă să aştepţi - câtă vreme apare până la urmă. Dar eu nu mă pot abţine. Urăsc să aştept pe cineva. Nu înţeleg de ce ar vrea cineva să întârzie. Dacă nu se întâmplă cine ştie ce tragedie, alte motive nu există. Pur şi simplu nu există. Eu nu întârzii niciodată nicăieri. Am grijă întotdeauna să plec un pic mai devreme, ca să am o marjă de siguranţă în caz că totuşi se întâmplă ceva neprevăzut.

Dacă eu pot s-o fac, de ce nu pot şi ceilalţi?

Era Ajunul Crăciunului, doar îi spusesem asta. Magazinele se închid mai devreme. Voiam să plec de aici. Acum. Să pornim, să ne suim în tren, pe o navă, în avion şi să plecăm. Oriunde. Doar îi spusesem asta!

Era nouă şi jumătate. Unde naiba era?

Am aşteptat. Zece minute, douăzeci de minute, jumătate de oră. Am sunat-o. Nu răspundea nimeni. Am mai aşteptat o vreme, păşind în sus şi în jos, uitându-mă

la ceas la fiecare două minute. Am sunat din nou. Nici un răspuns. Mi-am făcut un ceai, am înjurat, am continuat să mă preumblu. La zece şi jumătate n-am mai rezistat. Mi-am pus căciula şi haina şi m-am dus la ele acasă.

Zăpada se aşternuse într-un strat gros, scrâşnindu-mi sub tălpi pe măsură ce înaintam pe drum. Ninsoarea se oprise, dar era frig rău. Strada era întunecoasă şi pustie. Ciudat de liniştită. Cerul era acoperit de nori cenuşii şi grei, învăluind totul într-un smog negru. Scrâşnetul sec al paşilor mei răsuna palid şi însingurat în aerul apăsător.

Maşina lor nu era în faţa casei. Nu se vedeau urme de cauciucuri, ceea ce însemna că trebuie să fi plecat de ceva vreme. M-am oprit la poartă şi m-am uitat la ferestre. Draperiile erau deschise, luminile stinse, nici o mişcare. Părea părăsită. Se simţea părăsită. Ştiam că e părăsită. M-am dus şi am sunat totuşi la uşă. Sunetul îndepărtat

n-a avut nici un efect. Nu s-au auzit paşi sau uşi deschi-zându-se, ori voci înăbuşite. Am făcut un pas spre dreapta şi m-am uitat prin geamul de pe verandă. Nimic. Doar un coridor pustiu, tulbure prin sticla jivrată, şi conturul vag al uşii de la bucătărie de la capătul coridorului, întredeschisă, dezvăluind un triunghi distorsionat de gresie albă şi neagră. Pustie. Când m-am dat înapoi, am atins cu piciorul sticla cu lapte. Sticla s-a clătinat şi am prins-o în ultimul moment înainte să se verse. Două sticle de lapte pline. Nedorite.

Nu era nimeni acasă.

M-am întors în atmosfera deprimantă a străzii.

Unde era? Dacă a trebuit să plece undeva, de ce n-a sunat? Era ora unsprezece deja. Unde naiba era?

Pe la jumătatea drumului m-am oprit şi m-am uitat peste umăr. Nu ştiu ce mă aşteptam să văd. Bătrâna camionetă Morris sosind de după colţ, Alex aplecată pe fereastră, zâmbind, făcându-mi cu mâna, strigându-mă: „Martyn! Hei, Martyn..." dar nu era nimic. Şi îmi puteam da seama după cum arăta strada că nici nu avea să fie ceva. Avea un aspect fără aşteptări.

Poate...

Poate că aşteptam degeaba...

Poate...

Nu.

N-ar face asta. Nici nu vreau să mă gândesc.

M-am întors acasă.

E probabil ceva banal, mi-am spus. Probabil că a trebuit să iasă cu mama ei, s-au certat şi ea a uitat să mă sune. Poate că nu mergea telefonul? Dar atunci ar fi traversat strada şi ar fi venit să-mi spună. Sau poate că au ieşit mai devreme la cumpărături sau să-şi viziteze nişte prieteni şi s-a stricat maşina? Ar putea fi blocate pe undeva, blocate în maşină. Şi ea nu putea să mă sune, pentru că nu era nici o cabină telefonică prin apropiere. Sau poate că au avut un accident? Drumurile sunt atât de proaste, acoperite de gheaţă. Probabil că mergeau pe drum, discutau, au luat o curbă prea repede şi s-au lovit de vreun parapet sau au lovit altă maşină... da, asta s-ar putea să fie. Un accident. Erau la spital. Asta s-ar putea să fie explicaţia.

Trebuie să cred asta. Se potriveşte. Este o soluţie bună. Explică tot.

La orice altceva nici nu vreau să mă gândesc.

Dar, când am intrat în casă şi am urcat scările, ştiam deja ce aveam să descopăr. Adevărul are felul său de a răzbi, indiferent cât de tare încerci să-l ignori.

Camera tatei părea rece şi abandonată. Ca o cameră în care n-a locuit nimeni. Am tras draperiile şi am deschis geamul, dar aerul refuza să intre. Umbrele palide ale dimineţii şopteau amintiri în neant.

Ochi care te fixau. Nimic altceva, doar ochi. Muţi, orbi, fără interes. Palizi, fără viaţă, morţi. Nu mort, doar adormit.

Tata.

Suntem răi?

Alex.

Uită-te la ea, uită-te la fata asta. Cine altcineva ar mai face aşa ceva pentru tine?

Am traversat încet camera.

Va trebui să-i închizi ochii.

Am deschis dulapul.

Spune-mi ce ai vrea să fiu şi voi fi.

Actorie.

Orice; o situaţie, o emoţie, o persoană, orice. O să joc pentru tine.

Era o actriţă.

Parfumată, aranjată, artificială.

Mama ei era o actriţă.

Putea să imite orice: voci, felul de a vorbi al oamenilor, postura lor, orice. Era nemaipomenită.

Nu era nici o jachetă. în dulap nu era nici o jachetă.

Ce faci? Nimic. Doar pun lucrurile la loc.

Au dispărut.

Mi se părea că era îmbrăcat cu cealaltă? Cea maro. Nu cea neagră.

Asta e jacheta pe care o purta, Martyn. îmi amintesc, OK?

Nu, nu e OK.

Poate să imite orice: voci, felul de a vorbi al oamenilor, postura lor, orice. E nemaipomenită. Geanta ei.

Era o chestie mare, aproape ca un rucsac, cu buzunare şi fermoare peste tot, suficient de încăpătoare încât să ducă un cal mai mic. M-am dus la birou. Mi-e doar un pic greaţă. L-am deschis.

Te-ar deranja să te duci jos? Nu era nici carnetul de cecuri, nici cârdul de cash. Sunetul apei trase la toaletă. Robinete pornite. Paşi în tavan. Ce face?

Nu era nici certificatul de naştere, nici cel de căsătorie, nici cârdul medical. Nici o scrisoare de la avocat. Dă-mi cârdul să-lpun înapoi în birou. Cum a ştiut? Scuză-mă! De ce, Alex?

Nu-s doar frumoasă, să ştii! A dispărut.

Nu-s doar frumoasă, să ştii! De ce? Nu-s doar... TACI ODATĂ!

Am coborât ameţit la parter şi m-am aşezat în fotoliu, devastat. Nu-mi venea să cred. Orice ar fi fost, nu-mi venea să cred. N-ar face asta. Sau ar face-o? N-ar face-o. Nu, trebuia să existe o explicaţie mai simplă. Gândeşte-te!

M-am gândit.

Alex la dulap. încordată şi agitată, cu ochii alergând prin toată camera. Alex la birou. Realitatea. Râsete. Alex bolnavă. Biata Alex! Frumoasa Alex. Deşteapta Alex... M-am gândit până m-a luat durerea de cap, apoi m-am mai gândit o vreme: cum ar fi dacă? Sau ce-ar fi să? Da? Nu? Poate asta. Poate alta. Cum? Când? De ce? Unde? Dar nu făceam decât să mă învârt în cerc. Nu puteam să-mi adun gândurile. La fel ca atunci când încerci să bagi o caracatiţă într-o cutie: de fiecare dată când ai reuşit să bagi un picior, altul iese din nou. Nu ajungeam la nici o concluzie. Apoi mi-am amintit de ceva spus de Sherlock Holmes: „Atunci când ai eliminat toate lucrurile imposibile, ceea ce rămâne trebuie să fie, oricât ar fi de improbabil, adevărul". Aşa că asta am făcut. Mi-am făcut nişte ceai, mi-am limpezit mintea, apoi m-am aşezat şi am eliminat cât am putut de multe lucruri imposibile. Şi am rămas cu asta: Alex a luat carnetul de cecuri, cârdul de cash, actele tatei şi scrisorile. Şi a mai luat jacheta. Şi probabil că şi alte haine. O cămaşă, o pereche de pantaloni, poate un sacou. Le-a îndesat pe toate în geanta aia mare a ei şi a plecat. De ce? Dacă stau să mă gândesc... maică-sa! Desigur! Maică-sa! Are cam aceeaşi statură ca a tatei, aceeaşi vârstă, aceeaşi apariţie. Ştie să joace. Dacă îşi pune o jachetă ponosită şi o cămaşă veche,

se machează un pic... are acte... se îmbracă la fel ca tata, se duce la bancă dis-de-dimineaţă şi scoate banii. Nimeni nu-şi va da seama, mai ales un funcţionar de bancă. Nu e imposibil. Improbabil? Poate. Dar nu e imposibil, nu-i aşa?

Da, este.

Este imposibil.

Pe de altă parte...

Nu ştiu.

Poate.

Da.

Nu.

Caracatiţa ieşea iar din cutie. Pierdeam din nou firul. Ba chiar am început să cred că era totul o glumă. O surpriză. Foarte bine, să presupunem că Alex a luat carnetul de cecuri şi hainele, şi toate alea, că maică-sa se dusese la bancă şi scosese toţi banii... asta nu însemna neapărat că voiau să mă înşele, nu? Poate că doar încercau să mă ajute? Să mă scape de a scoate banii cu ţârâita. Şi, după ce se vor vedea cu cele 30 000 de lire sterline, Alex avea să apară la uşă cu un zâmbet larg pe faţă şi buzunarele pline de bani... ta da!!!

Dar ceva nu mersese bine. La bancă. Au fost prinse. Acum sunt sigur la secţia de poliţie şi sunt interogate...

Nu fi prost!

Dacă mama lui Alex ar fi fost arestată în timp ce era deghizată în William Pig şi având asupra ei un carnet de cecuri şi un certificat de naştere pe numele de William Pig pentru a încerca să retragă de la bancă 30 000 de lire din contul lui William Pig, poliţia ar fi sunat la uşă demult.

Adevărul.

înfruntă-1.

Orice mai rămâne reprezintă adevărul. Au plecat. Ea a plecat. Au luat banii şi au plecat. Te-au furat. Te-au înşelat. Te-au folosit. Te-au trădat. Totul n-a fost decât o înşelăciune. Ea e actriţă. Cum ţi-ai putut imagina măcar o clipă altceva? Tu, Martyn Pig, cu Alex? Frumoasa Alex. Nici o şansă. Nici într-o mie de ani. Ce puteai să-i oferi? Dean avea dreptate. Ea e femeie. înţelegi ce spun?

Dean. Ea fusese mereu cu Dean. Băiatul cu faţa ca aluatul. Nu era chiar aşa prost cum îl credeai. Amândoi. M-au folosit ca să-l îndepărteze pe tata...

Nu.

Nu m-ar fi lăsat să arunc vina asupra lui. Dacă ar fi fost în cârdăşie cu Dean, nu m-ar fi lăsat să arunc vina asupra lui.

Nu.

Erau implicate doar ea şi mama ei. Mamă şi fiică. O fostă şi o aspirantă. Am fost înşelat de o fostă şi de o aspirantă.

Da.

Când?

Când a pus totul la cale? încă de la început? Şi a cui a fost ideea? A maică-sii? Sau a ei?

Nu.

Cum ar fi putut?

N-avea cum!

Şi unde a plecat?

Unde e?

Ce face?

Ce o să mă fac eu?

Ce pot să fac?

Am însemnat vreodată ceva pentru ea?

Alex?

Răspunde-mi!

Spune-mi ce s-a întâmplat!

Spune-mi ce ai făcut!

Spune-mi că e imposibil!

Spune-mi!

Te rog!

Tot mai şedeam acolo la miezul nopţii când a sunat soneria.

Toate gândurile rele mi-au dispărut din minte într-o fracţiune de secundă. Mă înşelasem. Fusesem un prost. Fusesem un idiot. Cum am putut să cred că era în stare să facă aşa ceva? Să mă trădeze? Alex? Eram prieteni. Cei mai buni prieteni. Poate şi mai mult. Am alergat la uşă şi am deschis-o larg.

- îl căutăm pe domnul Pig.

Poliţia. Doi poliţişti. Cel care vorbea era un bărbat cu părul argintiu, cu faţa ridată şi ochi ageri. De înălţime medie, puternic şi cu umeri rotunzi. Avea un aspect mai ponosit. Sub impermeabil purta un costum bleumarin care nu părea să-i vină tocmai bine.

- Domnul William Pig, a continuat el. E acasă?

Am clătinat din cap.

El îşi scoase legitimaţia.

- Detectivul inspector Breece. Acesta este detectivul sergent Finlay.

Finlay îşi flutură şi el legitimaţia. Era înalt, cu o expresie tristă, în jurul a treizeci de ani, părea ceva mai prostovan, dar probabil că nu era. Breece privi dincolo de mine, în hol.

- Băiete, unde e taică-tu?

Pe stradă începuseră să se aprindă luminile, să tresalte draperiile.

Breece mă privi din nou.

- Eşti singur?

Am dat din nou din cap.

- Şi maică-ta?

Am clătinat din nou din cap.

- Băiete, ştii să vorbeşti?

- Da, am răspuns.

- Cum te cheamă?

- Martyn, am zis. Martyn Pig. Martyn cu y şi Pig cu i şi cu g.

- Unde e, Martyn? -Cine?

- Taică-tu.

- Nu ştiu. El oftă.

- Crezi că am putea intra?

- Pentru ce?

- Pentru că e al naibii de frig afară, d-aia.

Am ezitat. Breece rămase acolo în aşteptarea răspunsului.

-Aveţi mandat de percheziţie? l-am întrebat.

- Un mandat de percheziţie?

Am dat din umeri.

Breece oftă.

- Uite ce-i, Martyn. Vrem doar să vorbim un pic. Despre taică-tu. Nu durează decât un minut.

N-am răspuns.

- Dacă vrei mandat de percheziţie, continuă el cu o voce monotonă, sergentul Finlay va trebui să rămână aici, iar eu va trebui să mă întorc la secţie, să trezesc pe

cineva, să mă duc după mandat şi să mă întorc aici. După toate astea, probabil că nu voi mai fi prea binedis-pus. Asta vrei?

Nici măcar nu ştiam dacă aveau nevoie de un mandat de percheziţie. îl cerusem doar pentru că nu ştiam ce să zic altceva.

Ce puteam să fac? M-am dat la o parte şi i-am lăsat să intre.

Breece mă urmă în bucătărie şi se aşeză la masă în timp ce eu puneam de ceai. L-am auzit pe Finlay bocănind pe sus.

- Unde se duce?

- La baie, răspunse Breece.

Am scos trei căni din dulap şi le-am clătit în chiuvetă. Reflexia lui Breece sclipea în geamul de la bucătărie. Nu-şi scosese impermeabilul. Părul îi era ud. Pe masă deschisese un carneţel.

- îl cunoşti pe Dean West? întrebă el.

Mai să-mi scape una dintre căni.

-Ce?

- Dean West, repetă el răbdător, îl cunoşti?

- Credeam că vrei să vorbim despre tata.

- Răspunde, te rog, la întrebare. îl cunoşti pe Dean West?

- într-un fel.

- într-un fel?

- Ştiu cine e.

Breece căută prin carneţel.

- înalt, păr blond, coadă de cal? Are o motocicletă.

- Da, s-ar putea.

- Când l-ai văzut ultima oară?

Apa începuse să fiarbă în ceainic. Am umplut cănile.

-Nu-l cunosc cu adevărat, am zis, este prietenul unui prieten.

Breece se uita la spinarea mea.

- Când l-ai văzut ultima oară?

- Nu ştiu. Acum câteva luni, vara, în magazinul Boots.

- Boots?

- Farmacia.

- De atunci nu l-ai mai văzut?

Am scuturat din cap.

- Nu, nu cred. Nu-mi amintesc. Breece îşi notă ceva în carneţel. Ce legătură are Dean cu noi? am mai întrebat.

-Asta încercăm să aflăm.

De sus se auziră paşi şi apoi Finlay apăru în uşa de la bucătărie.

- Domnule?

Breece se ridică şi ieşi în hol. Şchiopăta uşor, de parcă unul din picioare i-ar fi fost mai greu decât celălalt. Schimbară câteva vorbe pe înfundate, apoi Breece se întoarse şi se aşeză iar la masă.

L-am auzit pe Finlay intrând în camera din faţă.

- Ce face? am întrebat.

- Unde e taică-tu, Martyn?

- Nu ştiu.

- Dar maică-ta?

- Ea nu locuieşte aici.

- Dar unde?

- Nu ştiu.

El scutură din cap.

- Când l-ai văzut ultima oară pe taică-tu?

Am scos plicurile cu ceai din căni, le-am aruncat spre coşul de gunoi, dar am ratat.

- Sâmbătă. -Unde? -Aici. A ieşit.

- Unde se ducea?

Am turnat lapte în ceai, am amestecat şi i-am întins o cană lui Breece.

- Probabil la cârciumă.

- Şi nu l-ai mai văzut de atunci? M-am aşezat la masă.

-Nu.

- Nu eşti îngrijorat?

- Se întâmplă de multe ori să lipsească zile la rând. Bea, să ştiţi.

Finlay se întoarse şi rămase în picioare lângă fereastră. Părea plictisit.

Nu înţelegeam ce se întâmplă. Ce aflaseră? Ştiau despre tata sau nu? De ce mă întrebau despre Dean? Nu reuşeam să-mi dau seama ce ar trebui să răspund sau să

! fi |i i i Şiţ ii |i| ilf i j : 1 i ri-i j |||| I i: i: i > 1 i-1:11- i I i i- .'f.. - .... ■ r ! Itr:if ! | il I i'I II| I||||||I

spun. E greu să minţi convingător când nu ştii ce ştie

cealaltă persoană.

Breece îşi goli ceaşca şi scoase din buzunar câteva hârtii. Le despături şi le puse pe masă ca să le citesc şi eu.

Stimate domnule Pig, ca urmare a întâlnirii noastre de pe 1 decembrie, vă scriu să vă confirm că, după cum aţi solicitat, v-a fost virată în cont suma de 30 000 de lire, reprezentând plata integrală...

Mi-am ridicat privirea şi am întâlnit-o pe a lui Breece. Ochii lui albaştri mă sfredeleau fără să clipească. Fără alt cuvânt, el mai întinse o foie de hârtie pe masă.

Semnături. W. PIG. W. PIG. W. PIG. W. PIG... Un W mare şi lătăreţ şi un PIG mic înghesuit.

în minte mi-a revenit vocea lui Alex zicând - Nu vrei să laşi aşa ceva nesupravegheat, nu? O s-o arunc în toaletă.

- Scrisori adresate lui William Pig, zise Breece simplu. Tatăl tău.

- Nu ştiu nimic despre...

- Şi semnături falsificate. Acestea au fost găsite în apartamentul lui Dean West de dimineaţă.

- La Dean?

-A murit ieri după-amiază într-un accident de motocicletă.

- A murit?

- Motocicleta i-a alunecat sub un autobuz. Mai jos pe drum, la sensul giratoriu de la poalele dealului. Nu i-au ţinut frânele.

-Ce?

- S-au rupt. Probabil tăiate. Intenţionat.

- Nu înţeleg.

Breece mă privi pentru o clipă, apoi scoase din buzunar o pungă din plastic transparent pe care o puse pe masă. în pungă se afla o cârpă albastră împăturită. Ca un prosop de faţă. Era un prosop de faţă. Al meu.

- Sergentul Finlay a descoperit asta la tine în baie, zise Breece.

Pe prosop se vedea o dâră neagră.

Ulei.

Frâne.

Dean.

Alex.

Nu, am spus. Nu poate fi adevărat. Frâne tăiate? Chestiile astea se întâmplă numai în cărţi. E ridicol.

-Eu... eu... am zis.

- De unde e uleiul, Martyn?

- Nu ştiu.

- Ce a căutat Dean West aici?

-N-a fost...

- Unde e taică-tu?

- Nu ştiu.

-Unde erai după-amiază la douăsprezece şi jumătate?

-Eram aici!

- Domnule, interveni Finlay.

Breece ridică privirea, deranjat. Finlay doar se uită la el. Un fel de avertisment. Breece oftă şi se întoarse spre mine şi îmi vorbi, de data asta cu voce calmă:

- Putem să sunăm pe cineva? O rudă. O mătuşă sau un unchi?

- Pentru ce?

- Trebuie să te mai întrebăm şi alte lucruri. Eşti minor. Trebuie să fie un adult de faţă.

- Nu am rude.

- Prieteni? Vecini?

Am făcut semn din cap că nu.

Breece se ridică.

- Ia-ţi haina, Martyn!

- Pentru ce?

Mă ignoră şi se întoarse spre Finlay, încheindu-şi impermeabilul.

- Sună la Serviciile Sociale, Don.

Nu ştiu ce maşină era, dar era una mare şi frumoasă, călduroasă şi silenţioasă, cu bordul plin de tot soiul de indicatoare aprinse. Finlay conducea, iar Breece şedea în spate cu mine. De aproape îi puteam simţi mirosul de sudoare şi izul acru al whisky-ului în răsuflare. Am trecut de High Street, maşina torcând încet în noapte. Ninsoarea se transformase într-o ploaie neagră de iarnă. Un singur ştergător curăţa fără efort parbrizul udat de ploaie, miş-cându-se în stânga şi-n dreapta ca o mică sabie neagră. Fâş-făş, fâş-fâş, făş-fâş...

Deşi era târziu, străzile erau destul de animate. Grupuri de oameni se legănau ameţiţi pe trotuare, strigând şi urlând în ploaie, cu feţele strălucitoare de la alcool.

Unii dintre ei aveau beteală în păr şi căciuli de Moş Crăciun, alţii aveau spray-uri cu sfoară colorată sau suflau neîncetat în trompeţele.

Finlay înjură în barbă şi trase de volan ca să ocolească o fată cu privirea dusă, îmbrăcată într-o rochie scurtă de petrecere, care ţopăia pe tocuri prin şanţul de

la marginea drumului. Breece nu păru să observe, şedea ţeapăn cu braţele încrucişate, privind la ploaia de afară. Sastisit, probabil. Lucra până târziu. Seara de Crăciun.

M-am uitat la ceasul de pe bord: era unu noaptea. Era ziua de Crăciun.

Secţia de poliţie era curată şi luminată puternic. O clădire scundă de cărămidă aflată la marginea oraşului, înconjurată de pajişti tunse şi îngrijite, cu alei în pantă lină. Era un loc relaxant. Era liniştit. O oază în deşertul gălăgiei oraşului.

în interior, pardoseala era acoperită cu o mochetă albastră, care amortiza sunetul paşilor. Breece mă conduse dincolo de recepţie, prin nişte uşi securizate, pe o scară în spirală şi, apoi, pe o serie de coridoare înguste. Dincolo de uşile întredeschise ale birourilor, se auzea încet clăm-pănitul tastaturilor. Sunau telefoane silenţioase. Se auzea gâjâiala unor radiouri nevăzute.

Am fost condus într-o încăpere micuţă, ca un birou, la capătul unui coridor. Breece mă aşeză pe un scaun şi îmi spuse să aştept, apoi plecă. în faţa uşii stătea o poliţistă în uniformă cu mâinile la spate, privind ţintă peretele din faţă. Era scundă şi rotundă, cu părul maro-şoricel tuns scurt. O femeie aspră. M-am uitat la ea şi am zâmbit, dar ea nu a reacţionat.

Locul era minuscul, nu mai mare decât o chicinetă. Un birou, fişete, două scaune tari aşezate la perete, un automat de apă, hârtii lipite pe perete.

Biroul era o chestie ieftină, imitaţie de lemn negru şi era plin cu tot felul de lucruri. Monitorul calculatorului, tastatură, căni pline de pixuri, un telefon, o fotografie

înrămată cu doi copii şi un câine, ceşti nespălate de cafea, ambalaje goale de sendvişuri, dosare, bibliorafturi, hârtii de tot felul. M-am întrebat cum putea cineva să lucreze într-o asemenea dezordine.

Pe monitor străluceau palid liste de numere verzi. Le-am studiat o vreme, dar nu aveau nici o noimă.

Poliţista îşi drese glasul, iar eu m-am întors să mă uit la ea, crezând că o să spună ceva. Dar n-a făcut-o, îşi dre-sese doar glasul. A continuat să privească ţintă peretele. Se pricepea la asta.

Breece s-a întors după vreo zece minute, arătând destul de obosit şi agasat. Se părea că era destul de greu să găsească pe cineva de la Serviciile Sociale. Vor trebui să mă interogheze mâine.

- înseamnă că pot să plec acasă? am întrebat.

Breece zâmbi rece şi scutură din cap.

-Nu.

Credeam că aveau să mă cazeze într-o celulă peste noapte, ceea ce ar fi fost interesant. O încăpere rece şi goală cu pereţi albi şi pardoseală din ciment, un pat, o toaletă fără capac, un vizor de supraveghere pe uşă. Aş fi putut sta pe marginea patului cu capul sprijinit în mâini, holbându-mă la picioare, cu luna aruncând umbre pe chipul meu printre gratiile ferestrelor. Dar se pare că eram prea tânăr pentru aşa ceva. Aşa că m-au dus într-o încăpere fără ferestre, cu un pat adevărat, un covor, două scaune, toaletă şi chiuvetă separate, tablouri pe pereţi, ba chiar şi cu un mic televizor portabil. Foarte frumos. Era ca o cameră ieftină de hotel. Nu că aş fi fost vreodată

într-o cameră ieftină de hotel, dar îmi imaginam că ar trebui să arate cam aşa.

Poliţista mă conduse în cameră şi rămase în prag în timp ce eu studiam locul.

- Simte-te ca acasă! îmi zise ea pe un ton rece.

M-am aşezat pe marginea patului şi m-am descălţat.

- Mulţumesc, am răspuns.

Ea închise uşa.

*

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Aş fi putut să-mi dau seama. Dacă ar fi fost o poveste sau un roman poliţist, m-aş fi prins, aş fi înţeles ce se întâmpla. Era atât de evident!

Alex îl omorâse pe Dean.

Urmele din zăpadă spre motocicleta lui Dean erau ale ei. Luni. Probabil că se grăbise să se întoarcă de la apartamentul lui Dean cât el se mai afla încă la mine acasă, a tăiat frânele motocicletei, apoi a coborât dealul şi l-a aşteptat la sensul giratoriu de la baza dealului. Observând, asigurându-se. Asistând la moartea lui. De-aia se comportase aşa de straniu la întoarcere, îşi tot frecase mâinile, ascultând sirena ambulanţei. Tocmai îl văzuse murind.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Auzisem tot. Auzisem accidentul lui Dean. Mă rog, nu auzisem cu adevărat accidentul, dar, dintr-odată, nu mai auzisem sunetul scos de motocicletă. Se oprise brusc. La poalele dealului, în sensul giratoriu. Auzisem, dar nu m-am gândit la ceva rău.

Iluzie auditivă.

Ce idiot!

Negreala de pe degetele lui Alex era ulei. Am văzut-o. Probabil că s-a şters pe prosop când a urcat în baie. Şi atunci a luat probabil şi carnetul de cecuri şi restul.

Prefacându-se că-i era rău pentru ca eu să rămân jos, la

fel ca atunci când a luat hainele tatei.

Sigur. Poţi închide uşa. Incui-o, dacă vrei. O să fiu în camera din faţă. Nu-ţiface griji, n-o să aud nimic.

Era jenant.

Dar să taie frânele motocicletei? Era incredibil. O scenă scoasă parcă dintr-o carte de benzi desenate. Cum a ştiut ce să facă? Ce să taie? Incredibil. Era o ucigaşă.

Alex ucigaşa, cu privirea dură şi calculată, o asasină...

*

Cred că asta a fost. Cred că în clipa aceea mi-am dat seama că toată povestea asta nu mai era un joc stupid de copii.

- Hei, mi-am zis. Ăsta nu mai e un roman poliţist sau o carte de benzi desenate. Asta e real. Gândeşte-te. Ea a ucis pe cineva cu sânge-rece. Draga ta Alex chiar a ucis pe cineva...

Adevărul m-a izbit în plex şi am simţit cum mă albesc la faţă.

Alex îl omorâse pe Dean. Nu iusese un accident. Nu fusese neintenţionat. Nu fusese doar o chestie, un ghinion. Fusese un act premeditat de răzbunare. El o umilise, o

făcuse să se simtă un nimic. Se folosise de ea. Şi, pentru asta, a trebuit să plătească. Asta puteam înţelege. Simţeam şi eu acelaşi lucru.

Dar să-l omori... ?

Nu.

Era prea mult. Prea real. Era real real. Nu doar... în fine, nu doar acel altfel de real pe care îl trăisem săptămâna trecută. Era dincolo de real.

Şi era prea mult de suportat.

Şi, cum stăteam acolo gândindu-mă la toate astea, mâinile au început să-mi tremure şi, în clipa următoare, eram în genunchi în faţa toaletei şi mă simţeam mai rău decât aş fi putut vreodată să-mi imaginez.

De atunci m-am tot gândit la povestea asta şi tot nu reuşesc să înţeleg. Vreau să zic, nici mie nu-mi plăcea Dean. Îl uram. Era un nimic, un prost şi un îngălat. Nu reprezenta nimic pentru mine. Dacă s-ar fi prăbuşit de pe o stâncă sau ar fi murit de cine ştie ce boală, n-aş fi vărsat o lacrimă, aşa că de ce mă simţeam aşa de prost la gândul că Alex îl omorâse? De ce mă speria asta? Ce făcea ca toată povestea să fie aşa greşită? Durerea? Violenţa? Intenţia? Vinovăţia? îmi părea rău pentru el? îmi părea rău pentru părinţii, fraţii sau surorile lui...?

Nu ştiu.

Dar, în noaptea aceea, ceva m-a răscolit şi, orice-ar fi fost m-a întors pe dos.

După ce m-am spălat şi m-am plimbat prin cameră o vreme, stomacul începu să mi se liniştească, iar mâinile mi s-au oprit până la urmă din tremurat. Dar tot nu mă simţeam foarte bine. Picioarele-mi erau încinse şi mă mâncau, eram năduşit, iar capul îmi bubuia. Nu puteam să gândesc limpede. Prin minte mi se succedau imagini şocante: motocicleta lui Dean izbindu-se de autobuz; sunetul greţos de metal strivit de metal; Alex frecându-şi mâinile iar şi iar, frecând, frecând, frecând...

M-am aşezat pe pat şi mi-am aţintit privirea în podea. Am rămas complet nemişcat şi am început să respir

cât puteam de regulat. Nu ştiu dacă a ajutat la ceva, dar am continuat; după vreo zece minute, durerea de cap s-a atenuat, iar imaginile au dispărut în fundal. Tot mai transpiram, dar cu asta mă puteam descurca, iar arşiţa şi mâncă-rimea din picioare s-au domolit şi ele considerabil.

Eram pregătit să încep din nou să gândesc.

Cum s-a întâmplat?

De ce s-a întâmplat?

Cine a pus totul la cale?

A fost doar ideea lui Alex?

Mama ei s-o fi încurajat să facă asta?

Sau era şi una, şi alta?

Nu ştiu. Probabil că lucrurile pur şi simplu s-au aranjat. Noroc. Soartă. Destin. Totul e prestabilit...

Dar, oricum s-a întâmplat şi oricui i-ar fi venit ideea, cu siguranţă au valorificat-o la maximum. S-au gândit la toate detaliile. Aveau banii, casetele erau distruse, nu mai era nimic care să le lege de Dean, nimic care să le lege de mine. Iar eu nu puteam face nimic. Dean nu putea face nimic, iar tata, cu siguranţă, nu putea face nimic.

Era perfect.

Singurul lucru pe care nu-l înţelegeam era de ce lăsase Alex scrisorile de la avocaţi şi foaia cu semnături falsificate în apartamentul lui Dean. Era clar că ele îl implicau pe Dean în moartea tatei. Dar poliţia nu ştia că tata era mort. Şi, chiar dacă ar fi ştiut, Dean era şi el mort. Aşa că ce legătură să facă? N-au făcut decât să-i aducă pe poliţişti la mine. Şi atunci, Alex voia să-l incrimineze pe Dean sau pe mine? Sau pe amândoi?

Sau poate că încerca...

Nu conta prea mult. Nimic nu conta. Cum, când, unde, cine, ce, de ce... nu avea nici o importanţă. Era bun făcut. Tot ce mai conta acum era să mă salvez pe mine. M-am întins pe pat şi am închis ochii. Era timpul să mă pun serios pe gândit.

Ziua ie Crăciun

Eram aşezat pe marginea patului şi îmi legam şireturile când s-a deschis uşa şi a intrat Breece. Era ora opt dimineaţă. Nu dormisem. îmi petrecusem toată noaptea aşezat într-unui din scaunele de plastic, holbându-mă la perete şi storcându-mi creierii. Nu era uşor. Erau multe chestiuni de analizat. Erau multe chestiuni la care nu aveam de ce să mă gândesc, iar a nu te gândi la lucruri e destul de greu, mai ales când lumea tocmai ţi-a fost întoarsă cu fundul în sus şi n-ai mai dormit de 24 de ore. Aşa că, atunci când apăru Breece, nu mă simţeam prea bine, dar eram cât se putea de pregătit.

Sau cel puţin aşa credeam.

Breece purta acelaşi costum ca noaptea trecută. Fie nu dormise, fie avea doar un singur costum. Judecând după pungile de sub ochi şi după felul cum îşi târşâia paşii la intrarea în cameră, am dedus că nu dormise. Poliţista care l-a urmat şi a închis uşa părea ceva mai prietenoasă decât cea din seara trecută. Mai tânără, mai drăguţă decât cea din seara trecută.

- Bună dimineaţa, Martyn, zise Breece. Aceasta este poliţista Sanders. Sally.

Am dat din cap. Breece veni şi se aşeză greoi lângă mine pe pat. Tot mai mirosea a transpiraţie şi a whisky.

- L-am găsit pe tatăl tău, zise el, privindu-mă în ochi. E mort. îmi pare rău.

Când nu eşti sigur ce să faci, întotdeauna cel mai bine e să nu faci nimic. Aşa că n-am reacţionat, l-am privit doar pe Breece fără nici o expresie. Nu mă aşteptasem la asta. Pentru asta nu mă pregătisem deloc. Cum îl găsiseră aşa de repede? Ce ar trebui să fac? Fă ce ai face dacă ai fi nevinovat, îmi spunea vocea din capul meu. Imaginează-ţi cum e. Tu eşti nevinovat. Nu ştii nimic despre toate astea.

- Mort? am zis, uluit.

Breece mă studia. îmi dădeam seama. Expresia de compasiune de pe figură nu reuşea să-i ascundă îndoiala din ochi. I-am susţinut privirea. Tu nu ştii nimic, i-am zis în gând. Tu nu ştii nimic. Crezi că ştii, dar nu ştii. Nu vei putea şti niciodată ce e în mintea mea.

- îmi pare rău, spuse el.

Dar în privire nu era pic de părere de rău, doar o suspiciune născută din experienţă. Se ridică şi îi făcu loc poliţistei Sanders. Sally. Aceasta se aşeză lângă mine şi mă luă pe după umeri. N-am putut să nu bag de seamă aroma dulce a parfumului ei - atât de dulce încât îţi făcea greaţă. Dar nu era neplăcută. îmi amintea de parfumul pe care-l au fetele în prima zi de şcoală - dulciuri ieftine şi flori.

Ea îşi puse mâna pe genunchiul meu şi vorbi încetişor:

- Te simţi bine, Martyn?

Am dat din cap şi am început să mă smiorcăi, pri-vindu-l pe Breece cu coada ochiului. Din partea cealaltă a camerei mă fixau nişte ochi reci şi duri. Nu voia să

vorbească cu mine, nu voia să se apropie prea tare, voia

doar să observe de la distanţă.

Eram oare un băiat întristat sau un mincinos cu sânge-rece?

- Cum... cum a murit? am întrebat eu printre suspine.

- Nu ştim încă.

M-am uitat la mâna de pe genunchiul meu. Mică, subţire, fără inele pe degete. Moale şi curată. Mi-am şters mucii.

- Când... când s-a întâmplat? Un... Unde era? Sally îmi dădu un şerveţel şi se uită la Breece în căutare de ajutor. Acesta aprobă din cap - spune-i.

- Cadavrul i-a fost găsit la cariera de piatră, zise ea. -Unde?

- Vechea carieră de piatră. O ştii?

Am scuturat din cap şi m-am şters la ochi.

- Ce s-a întâmplat? Era beat? A fost un accident? Sally se uită din nou la Breece. Acesta îşi scoase

mâna din buzunar şi şi-o trecu prin păr.

- E prea devreme ca să ne pronunţăm, zise el. O să vorbim mai târziu despre asta, când o să te simţi în stare. Acum trebuie să-ţi punem nişte întrebări.

- Despre ce?

- Mai târziu. Se frecă pe gât. A venit mătuşa ta. La naiba! Cum or fi găsit-o?

-Ar dori să te vadă. -Nu.

Breece se uită suspicios la mine.

- E aici.

- Nu vreau s-o văd.

- De ce nu?

- Pur şi simplu, am zis mai tare. Mâna lui Sally se încleştă pe genunchiul meu. Nu sunt obligat, nu?

- Ei bine, nu, zise Breece. Nu, dacă nu vrei. Dar nu văd de ce...

- Nu vreau. Nu vreau s-o văd.

El îşi miji ochii. Nu-i plăcea, dar nu prea avea de ales, nu-i aşa? Nu putea să mă oblige să o văd. îşi frecă barba. Vrei ceva de mâncare?

Am scuturat din cap.

- Sally, mai stai cu el o vreme!

Mi-am suflat nasul şi am încercat să fiu curajos.

- Nu, mulţumesc. Sunt în regulă. Cred că aş vrea să rămân singur o vreme.

El dădu din umeri şi se întoarse să plece.

Sally mă mai îmbrăţişă o dată şi îmi zâmbi trist.

- Eşti sigur, Martyn?

- Da, am bălmăjit eu.

Ea se ridică şi îl urmă pe Breece.

- Domnule inspector? am zis chiar înainte să se închidă uşa.

Breece se opri.

- Aş putea primi o cană cu ceai, vă rog?

El mă privi o secundă, dădu din cap, apoi închise uşa.

N-a fost prea rău. N-a fost prea rău deloc. Destul de convingător. E destul de simplu să izbucneşti în plâns. Alex îmi spusese cum se face. Trebuie doar să te gândeşti la ceva foarte trist. M-am gândit la câinele pe care-l aveam când eram mic, Jacko. Un maidanez mic, maro, cu o pată neagră pe un ochi. Era doar un pui. îmi plăcea

mult de el. Cred că îl iubeam. Nu avusesem niciodată un animal de companie. Mergeam împreună peste tot. Eram inseparabili. Apoi, într-o bună zi, am venit acasă de la şcoală şi nu mai era. Tata l-a dat, pentru că tot făcea pipi pe covor. îl vânduse cuiva la cârciumă.

Nu cred că am reuşit să depăşesc momentul acela vreodată. Numai când mă gândesc şi mi se umplu ochii de lacrimi. Era un ticălos, taică-meu, chiar era.

După plecarea lui Breece, m-am mai gândit o vreme la Jacko şi m-am smiorcăit, şi am părut neconsolat. Probabil că erau camere video instalate în încăpere, în spatele oglinzii, ascunse în perete. Breece ar fi putut să stea în camera alăturată şi să mă observe pe un monitor. N-aveam de gând să-i dau satisfacţie.

Ceva mai târziu, Sally mi-a adus o cană cu ceai. îmi amintea de cineva, dar nu reuşeam să-mi dau seama de cine. Gura ei... ceva din forma gurii ei, boticul acela... Polly, asta era. Polly sau cum o mai chema din The Bill, cea blondă, drăguţă. Polly poliţista.

- Cana cu ceai, Martyn, zise ea blând şi puse cana pe masă zâmbind din nou trist.

- Mulţumesc, am răspuns.

După ce a plecat, mi-am sprijinit capul în mâini şi am început din nou să plâng. De data asta lacrimile îmi curgeau şiroaie. Poate că duceam lucrurile prea departe, exageram, mă păcăleam până şi pe mine cu atâta îndurerare. Sau poate că se adunaseră toate - mama, tata, Jacko, Alex, Dean, mătuşa Jean, viaţa, moartea, neantul şi mai ştiu eu ce... totul. Cine ştie? Oricare ar fi fost motivul, nu mă puteam opri. Am rămas pe marginea patului şi am plâns ca un copil.

După o vreme, lacrimile mi-au secat şi am încetat să mai suspin. Mă simţeam stors. Obosit. Stors şi cu ochii lipiţi. M-am spălat pe faţă cu apă rece şi am băut nişte ceai rece, apoi m-am întins din nou în pat.

Plânsul cere un efort foarte mare. Corpul meu era absolut epuizat. Probabil şi deshidratat. Dar mintea mi se limpezise din nou. Mă simţeam întinerit. Deţineam iar controlul. Lacrimile îmi spălaseră toată mizeria din cap. Mintea îmi era iar curată. Curăţată. Descâlcită. Puteam gândi.

Şi m-am pus pe gândit.

Nu ştiam cum îl găsiseră pe tata, dar îl găsiseră. Ceea ce însemna că trebuie să fi găsit părul lui Dean sub unghii şi mucul de ţigară, probabil că l-au comparat cu cele din apartamentul lui. Trebuia să fie suspectul principal. Acum, Dean era mort şi făcuseră legătura între el şi mine. Uleiul. Uleiul de la motocicleta lui Dean pe un prosop din baia mea. Prima problemă. A doua problemă. Ştiau că am minţit în privinţa lui Dean. De ce? Ce motiv aveam să mint?

A treia problemă. Trebuia să plec de la premisa că percheziţionaseră casa. Era ceva în casă? Ce era cu caseta cu sforăitul tatei? Unde era? O luase Alex? Conta? Nu. Nu aveau de ce să verifice casetele fără motiv. Sau poate? Nu, cu siguranţă, nu. Altceva? Dormitorul tatei? Şemineul? Urme de sânge? Curăţasem tot. Dar mănuşile, pantofii, hainele, fibrele? Prea multe lucruri la care să mă gândesc.

A patra problemă. Scrisorile, semnătura falsificată a tatei în apartamentul lui Dean.

Cum? De ce?

A cincea problemă, a şasea problemă... Nu înţelegeam cum se complicase totul în asemenea hal. Nu era niciodată aşa de complicat în cărţi. în fine, poate că era, dar în alt fel. Complicaţiile din poveşti sunt simple complicaţii. Indicii, comploturi, răsuciri şi răstu-nări de situaţie. Complicate, dar rezolvabile. Dar aceste complicaţii, complicaţii reale, acestea erau toate claie peste grămadă, amestecate bine. Era ca diferenţa dintre un ghem de sfoară bine înfăşurat şi o grămadă de sfoară plină de noduri. Cu ghemul poţi să apuci un capăt şi să-l desfaci încetişor şi, la un moment dat, tot afli de unde vine. Dar cu grămada de sfoară înnodată, tragi de un capăt şi toată se mişcă odată. Deodată. E un balamuc. Simplitatea austeră faţă de lâna înnodată a faptelor. Cine a spus asta? Tot Einstein? Nu. Dar cine a fost? Nu ştiu. Probabil că am citit-o pe undeva. Sau nu? Poate n-a spus-o nimeni? Poate că e invenţia mea?

în orice caz, era ridicol. Totul se înnodase la grămadă. Nici măcar eu nu ştiam ce se petrece, iar eu fusesem cel care declanşase totul. Totul era o grămadă dezordonată plină de noduri.

îmi chiorăia stomacul. De data asta nu era de la greaţă, era de la foame. Nici măcar nu-mi aminteam când mân-casem ultima oară, iar stomacul meu era gol de la atâta vomitat. Era Crăciunul. Ar fi trebuit să mă înfrupt dintr-o farfurie plină cu bunătăţi. Curcan, cartofi, cârnaţi, bacon, sos, mazăre, varză de Bruxelles...

Nu mai contează. Acum eşti în doliu, eşti prea trist ca să mănânci.

Mi-am întors gândurile înapoi la noduri.

încăperea pentru interogatorii nu semăna deloc cu cea din visul meu. Nici vorbă de pereţi albi, golaşi, strălucind de la condens. Nici vorbă de bec golaş. Nici vorbă de un Sherlock Holmes cu nasul coroiat care să mă privească neîndurător. Era doar o

încăpere care arăta ca un birou: pereţii proaspăt zugrăviţi, lumină de neon, o masă curată, scaune confortabile, ba avea chiar şi o fereastră. Puteam vedea norii palizi alunecând pe un cer alb ca hârtia. Ninsoarea încetase şi ieşise soarele, taman la timp pentru Crăciun.

Singurele asemănări cu visul meu erau casetofonul dublu, mare şi negru aşezat pe un raft lângă perete şi eu, aşezat la masă cu palmele transpirate.

Sergentul Finlay se întinse, băgă două casete în case-tofon şi apăsă un buton. Se auzi un scârţâit scurt, apoi se aprinse beculeţul roşu. De partea cealaltă a mesei, inspectorul Breece părea plictisit şi îşi lărgi cravata.

- Interviul cu Martyn Pig a început... se uită la ceas... la ora 12.32, decembrie 25. Sunt de faţă: detectivul inspector Samuel Breece, detectivul sergent Donald Finlay şi... se opri şi se uită la bărbatul aşezat lângă mine, invi-tându-l să-şi spună numele.

- Peter Bennett, spuse bărbatul.

-... şi Peter Bennett de la Serviciile Sociale.

Era un bărbat subţire cu părul roşcat tuns scurt şi cu o mustaţă la fel de roşcată care nu merita osteneala de a o fi lăsat să crească. Arăta ca o omidă scurtă şi roşcată. Când Breece mi-l prezentase cu o jumătate de oră mai devreme, primul meu gând a fost că arăta ca un clopotar. Avea un ten bolnăvicios şi palid, iar buzele-i erau prea subţiri. Arăta subnutrit.

Se aşezase lângă mine şi-mi explicase situaţia - nu eşti arestat, eşti liber să pleci oricând doreşti, nu eşti obligat să răspunzi la nici o întrebare, bla, bla, bla -, dar vocea îi era prea plicticoasă şi m-am trezit că îi studiez hainele. Sacou maro de costum peste o cămaşă albă fără guler, încheiată până sus, o pereche de blugi noi şi pantofi maro fără şireturi. Nu se poate hotărî ce vrea să fie, m-am gândit. Un tip profesional sau un tip tânăr şi cool. I-aş fi spus că nu conta, oricum s-ar fi îmbrăcat, tot ca un clopotar arăta.

Acum l-am privit cum deschidea o servietă maro, subţire; scoase un carneţel şi un pix, apoi puse servieta jos, lângă masă. Breece îl privea şi el cu un dispreţ abia reţinut, aşteptând în timp ce el îşi deschidea carneţelul, căuta o pagină curată, apăsa butonul pixului şi abia apoi ridică ochii.

- Gata? întrebă Breece uşor sarcastic.

- Daţi-i drumul, inspectare, replică Bennett cu pixul pregătit.

Breece îşi îndreptă atenţia de vultur spre mine.

- Martyn, ai înţeles că te afli aici din proprie voinţă?

Nu prea mi se părea că sunt, dar am dat totuşi din cap.

- Poţi, te rog, să răspunzi cu voce tare, ca să poţi fi înregistrat.

- Da, am zis.

- Nu trebuie să răspunzi la nici o întrebare, dacă nu vrei. Nu eşti arestat. Vrem doar să lămurim câteva lucruri.

- Bine.

- In ordine. Breece se uită în carneţelul său. Când am vorbit marţi seară, ai spus că ultima oară ţi-ai văzut tatăl sâmbătă.

-Da.

- Eşti sigur?

- Sigur că am spus sau sigur că era sâmbătă.

El se uită la mine.

- O să te mai întreb o dată. Când ţi-ai văzut tatăl ultima oară.

- Sâmbătă. Atunci când a început să se simtă mai bine.

- Mai bine? Ce vrei să spui?

- A fost bolnav.

-Când?

- Când ce?

- Când a fost bolnav?

Mi-am ridicat gânditor privirea în tavan.

- Cel puţin vineri. Atunci a fost mătuşa Jean pe la noi. O să vă spună şi ea. Ea l-a văzut. Dar era încă în pat atunci. Gripă sau aşa.

- Dar sâmbătă s-a simţit mai bine.

- Da. Dimineaţă a început să se simtă mai bine, apoi seara, pe la cinci sau şase mi-a spus că iese.

- A zis unde se duce?

Am scuturat din cap.

- Doar că iese.

- Ce ai făcut când ai văzut că nu se întoarce?

- Nimic. V-am spus, se întâmpla să nu se întoarcă. Obişnuia să bea.

Breece mă privi fix câteva clipe, evident neîncrezător. Mi-am coborât privirea spre carneţelul lui Bennnet. Pagina era plină de notiţe scrise îngrijit cu litere mari şi

rotunde cu cerneală albastră. Cercuri în loc de puncte. Pixul său, o chestie cu aspect scump, era pregătit, îl ţinea deasupra paginii, aşteptând ca interviul să continue.

Breece se ridică de la masă, îşi sumeţi pantalonii şi se îndreptă spre fereastră.

-Ai un sac de dormit, Martyfl?

L-am privit uluit.

- Un sac de dormit?

- Un sac de dormit.

M-am uitat la Bennett.

- E relevant, inspectore? întrebă acesta.

Breece îl ignoră.

-Ai un sac de dormit? repetă el.

- Nu, am răspuns.

- Eşti sigur?

- De ce n-aş fi?

- Nu înţeleg ce relevanţă... începu Bennett.

- Domnule Bennett, întrebarea este relevantă pentru ancheta noastră. Vă rog să-i daţi voie lui Martyn să răspundă.

Bennett îşi notă totul cu acribie în carneţel, iar Breece continuă:

- Dar tatăl tău? El avea un sac de dormit?

- Nu ştiu. Ar fi putut. Nu ştiu.

Breece privi peste umăr spre Finlay, clipi, apoi se întoarse spre mine.

- Cadavrul tatălui tău a fost găsit într-un sac de dormit. Fibre similare cu ale acestui sac au fost găsite la tine acasă de cei de la criminalistică.

- Intr-un sac de dormit? am spus, contrariat.

- Inspectore... Bennett vorbea cu o voce de genul „pentru Dumnezeu, nu e decât un copil".

Breece îl ignoră din nou. Se întoarse încet la masă, se aşeză, privindu-mă în tot acest timp cu o expresie care reuşea să exprime şi îngrijorare, şi neîncredere.

- Sacul de dormit a fost capsat, îngreunat cu pietre şi apoi aruncat în groapa de la cariera de piatră.

- Serios, inspectore! izbucni Bennett şi sări de pe scaun. Nu pot permite aşa ceva!

Breece îşi ridică încet capul şi îl fixă pe Bennett cu o privire insolentă.

- Staţi jos, domnule Bennett!

-Exageraţi, inspectore! Martyn...

- Staţi jos, domnule Bennett! îi porunci Breece.

Bennett se înroşi tot la faţă şi se lăsă la loc în scaun.

Aproape că-mi părea rău de el.

Breece continuă:

- Rapoartele preliminare indică faptul că tatăl tău era mort de ceva vreme.

- Nu înţeleg, am zis.

- Nici noi. De aceea discutăm cu tine. El făcu o pauză şi se scărpină absent la ceafă. E ceva ce ai dori să ne spui, Martyn? Ceva ce poate că ai uitat?

- Despre ce?

- Orice. El făcu o pauză. Dean West, de exemplu.

Asta era partea dificilă. Am ezitat.

- Poate...

Breece se lăsă pe spate în scaunul lui.

- Poate?

Am aşteptat, clipind din ochi, părând agitat.

- Mi-a fost frică.

- Frică de cine?

- De el, de Dean.

- De ce ţi-era frică de el?

- A zis că avea să mă prindă el.

- Când?

-Acum câteva săptămâni, i-am explicat eu, bâlbâin-du-mă şi încercând să nu plâng. Era o petrecere de Crăciun la şcoală, la sfârşitul trimestrului. Vorbeam cu o fată. Asta e tot ce făceam. Vorbeam cu ea. Nu ştiam că era prietena lui Dean.

Finlay care se mai afla încă în spatele meu vorbi pentru prima dată:

- Cum o cheamă?

Nu m-am întors.

- Nu ştiu. Am vorbit cu ea doar câteva minute. Era singură, aştepta pe coridor. Am început să vorbim. Părea destul de prietenoasă. Era drăguţă. Nu făceam decât să vorbim. Apoi a apărut Dean la capătul coridorului şi, din-tr-odată, ea a devenit înspăimântată şi mi-a spus că mai bine aş pleca. Era prietenul ei, aşa zicea, şi lui nu-i plăcea când vorbea cu alţi băieţi. Am crezut că doar se prosteşte, ştiţi, aşa, ca să mă impresioneze. Dar părea foarte speriată. Aşa că am decis să plec. Cum mă întorceam să plec, Dean a strigat ceva şi apoi a pornit după mine.

- Ce ai făcut?

Am dat din umeri.

-Am fugit. Părea furios, nebun. Cred că era beat.

-Apoi?

-Am fugit. Nu ştiu dacă m-a urmărit, nu m-am uitat înapoi. Dar, câteva zile mai târziu, am auzit zvonuri că voia să mă prindă, că ştia cine eram şi că intenţiona să mă atace.

Breece părea nedumerit.

- Din pricina fetei?

- Presupun că da.

- Şi nu ştii cum o chema?

-Nu.

- Câţi ani avea? întrebă Finlay. Cum arăta?

- înjur de şaisprezece-şaptesprezece ani. De statura mea, păr blond, scurt, drăguţă.

- Era cineva din şcoală?

- Nu. Nu o mai văzusem niciodată.

- Ce făcea Dean la o petrecere la şcoală? întrebă Breece.

- Nu ştiu. Era cu nişte bikeri.

Breece se încruntă. Nu era prea încântat.

- Deci, l-ai văzut mai recent, nu?

Am dat din cap, apoi mi-am amintit de înregistrare şi am zis:

-Da.

-Când?

- Săptămâna trecută, am zis plin de remuşcări. A venit la mine acasă.

-Când?

- Joi. Cu unul dintre prietenii lui bikeri.

- Nume? făcu Finlay.

- Nu ştiu. Era mai scund decât Dean, mai slab, mai tânăr şi cu părul negru lăţos. Au intrat în casă... credeam că o să mă bată...

M-am scuturat numai la acel gând.

Breece îi aruncă o altă privire lui Finlay.

- Continuă!

- Tata ar fi putut să mă ajute, dar dormea buştean la el în cameră. Dean m-a bumbăcit un pic, mi-a spus să nu mă mai apropii de prietena lui că mă omoară.

-A zis asta, că te omoară?

- Da. Apoi m-a întrebat dacă sunt bani în casă. A zis că, dacă nu-i dau bani, el şi prietenul lui mă vor bate. I-am spus că nu sunt bani, dar nu m-a crezut, a început să caute peste tot, a răscolit sertare, s-a uitat prin oale, dar n-a găsit nimic. Eram foarte speriat, se purta ca un nebun. I-a spus prietenului său să mă păzească şi s-a dus sus. L-am auzit scotocind peste tot prin dormitorul meu, al tatei...

-A intrat în camera tatălui tău?

- Da. A fost peste tot. Când a coborât, avea nişte scrisori în mână şi rânjea ca un nebun. Erau scrisorile pe care mi le-aţi arătat, alea despre banii tatei, testamentul. Nu ştiam nimic despre asta.

Bennett interveni:

- Numai o clipă, Martyn. Nu eşti obligat să...

- E în ordine, am spus. Vreau să le spun ce s-a întâmplat.

- Da, ştiu, dar...

- Vreau să le spun. E în ordine?

Bennett se îmbufnă şi se întoarse la carneţelul său.

Am continuat.

- Dean mi-a arătat scrisorile şi mi-a spus că voia banii. Toţi. 30 000 de lire. I-am spus că nu ştiam nimic despre asta, că erau banii tatei. Că erau probabil la bancă. Dar nu-i păsa. Era agitat tot, de parcă luase droguri sau mai ştiu eu ce. Mi-a spus că se va întoarce luni şi că, dacă nu aveam banii, avea să mă omoare.

- De ce nu ne-ai spus asta până acum? întrebă Breece.

- Mi-a spus că, dacă el sau prietenii lui păţeau ceva, avea să vină după mine.

- Şi s-a întors luni? se interesă Breece.

- Da, m-am smiorcăit. Era spre prânz. Nu ştiam ce să fac. Voiam să vorbesc cu tata despre asta, dar a fost bolnav până sâmbătă şi apoi a dispărut. Eram singur. Eram speriat, nu ştiam ce să fac. I-am spus lui Dean că nu puteam să fac rost de bani, am încercat să-i explic, dar nu voia să asculte, era furios, urla şi zbiera, spunându-mi că sunt terminat...

- Era singur?

- Nu ştiu. Mi s-a părut că văd pe cineva în spatele motocicletei lui când a venit, acelaşi tip cu care apăruse joi, dar Dean a venit singur în casă, aşa că nu sunt sigur. Ningea, n-am putut să văd prea bine.

- Ce s-a întâmplat după aia?

- M-a mai ameninţat o vreme... nu ştiu... s-a dus sus, a fost la baie, apoi l-am auzit bocănind prin dormitorul tatei. Avea un sac cu el, ca un rucsac. Cred că fura lucruri.

- Ce lucruri?

- Nu ştiu. Nu intram niciodată în cameră la tata. Nu ştiu ce avea.

-A intrat sigur în baie?

- Da, l-am auzit.

-Apoi?

- Nimic. Când a coborât, mi-a zis că mai am o şansă să fac rost de bani. Că se va întoarce seara, de data asta cu prietenii lui. Am dat din umeri. Dar n-a mai apărut.

în încăpere se lăsă liniştea pentru o vreme. Bennett se oprise din scris, iar Breece mă ţintuia cu privirea din partea cealaltă a mesei, frecându-şi gâtul, meditând. în spatele meu îl auzeam pe Finlay scriind ceva în carneţelul

său, iar în partea cealaltă casetofonul hârâia în continuare, înregistrând liniştea.

- De ce nu mi-ai spus toate astea mai devreme? vru Breece să ştie.

Mi-am coborât ruşinat privirea.

- Mi-a fost frică. Nu ştiam ce să fac. îmi pare rău.

- Te-ai apropiat vreodată de motocicleta lui Dean?

-Nu.

-Ai văzut pe altcineva apropiindu-se?

- Nu. Asta doar dacă nu era cineva cu Dean când a venit, ştiţi, tipul cu care fusese şi joi.

- L-ai văzut pe Dean cu un sac de dormit?

-Nu.

- Dar geanta lui? Ai spus că avea un rucsac. Ar fi putut să fie un sac de dormit în rucsac? Sau altceva?

M-am gândit un pic.

- Poate, am spus. Nu ştiu.

- Cât despre banii ăştia...

- Cred că e de-ajuns pentru moment, inspectore, îl întrerupse Bennett.

- Dar mai am câteva întrebări...

- De fapt, sunt cam obosit, am zis. Ceea ce era destul de adevărat. Minciuna e tare obositoare şi, combinată cu lipsa somnului şi a hranei, mă adusese în pragul leşinului.

Breece mă studie din nou. Era greu de spus la ce se gândea acum. Dar cel puţin îi dădusem ceva la care să se gândească.

- Foarte bine, zise el în cele din urmă şi se uită la ceas. Interviul s-a încheiat la ora 13.02.

îi facu semn lui Finlay să oprească aparatul.

-Acum pot să plec acasă? am întrebat.

Breece se ridică, se întinse şi îl privi pe Bennett.

Bennett zise:

- Nu te putem lăsa singur acasă, Martyn.

- De ce nu?

- Eşti prea tânăr.

- Dar am mai facut-o.

- Da, sunt convins de asta, zise el şi îşi puse carnetul şi pixul la loc în servietă. Mătuşa ta a fost destul de drăguţă să accepte să aibă grijă de tine.

-Nici vorbă! am zis.

- Poftim?

- Nu mă duc cu ea.

- De ce nu?

- Nu vreau. Nu vreau!

Bennett zâmbi subţire.

- Mă tem că nu e nimeni altcineva.

- O să stau aici.

Finlay găsea toată situaţia amuzantă şi rânjea aşa, ca pentru sine.

- Nu poţi să stai aici.

Avea o voce idioată şi vorbea cu mine de parcă eram handicapat, aşa că îmi venea să-i dau un pumn în gură. Eram convins că o s-o fac dacă situaţia mai continua. Aşa că am tăcut.

Bennett consideră tăcerea mea ca un acord.

- O să te duc la mătuşa ta. O să vorbim pe drum, să lămurim lucrurile.

Lasă că te lămuresc eu, m-am gândit.

Breece mă privea din partea cealaltă a camerei. Ştiam că nu mă crede. Ştia că mint. Iar eu ştiam că el nu ştia de ce mint. Dar ce putea să facă?

- Mai e ceva, inspectore? vru să ştie Bennett.

Breece nu-şi lua ochii de la mine.

- Inspectore?

Breece se întoarse spre Bennett şi îl privi ca pe un gunoi. Bennett îşi ţuguie buzele. Se lăsă o tăcere stânjenitoare, apoi Breece ridică din umeri, dădu din cap şi începu să-şi strângă lucrurile de pe masă.

- Va trebui să mai vorbim o dată cu tine, îmi zise.

- N-o să plec din oraş, am replicat.

El rânji cu toată gura, dar nu răspunse. Finlay scria ceva pe spatele casetelor. Le puse în buzunar, îşi închise carneţelul, se uită la Breece, apoi se duse să aştepte lângă uşă.

Breece îşi puse sacoul şi porni şi el spre uşă.

- Cum l-aţi găsit? am întrebat eu.

Breece înţepeni.

-Ce?

- Pe tata. Cum l-aţi găsit?

- Scafandri.

- Da, dar de unde aţi ştiut unde era?

- Că era unde?

- în groapa de pietriş. Mi-aţi spus că a fost aruncat pe fundul gropii cu pietriş, îngreunat cu bolovani.

-Am zis pietre.

- Pietre, bolovani, care-i diferenţa?

Pe faţa lui smochinită se ivi umbra unui zâmbet. îşi puse pixul în buzunarul de la sacou.

- Un telefon anonim, explică el. La trei dimineaţa de pe un mobil furat. Ne-a dat poziţia exactă a cadavrului. Voce bărbătească, în jur de patruzeci de ani, părea beat. îşi închise sacoul. Ai vreo idee?

- Nu, am zis, poate un pic prea repede.

Breece ridică o sprânceană şi deschise uşa.

- Asta-i tot? am întrebat.

- Deocamdată.

Afară era lumină. Era rece, luminos şi agitat. O altă realitate. Era ca atunci când ieşeai de la cinematograf după-amiaza târziu, când totul pare plicticos şi palid şi banal. Lumina, mirosul din aer, sunetul traficului redus din ziua de Crăciun - totul mult prea real. Afurisitul de Peter Bennett mărşălui alături de mine până în parcare, legănându-şi cheile de la maşină într-o mână şi servieta stupidă în cealaltă, în timp ce turuia despre Dumnezeu ştie ce. Dar eu nu-l ascultam. Mă gândeam la Alex.

Alex.

Te-ai gândit la toate, nu-i aşa?

Şi cam asta e tot, serios. Asta-i tot ce am de gând să vă povestesc. Stau la mătuşa Jean de peste un an acum. Nu e chiar aşa de rău cum am crezut că va fi. Deşi nu pot nici să spun că e grozav sau mai ştiu eu ce. Am destul de furcă cu ideile mătuşii. încearcă mereu să mă educe, asta o dată. îmi tot prezintă ceea ce ea consideră a fi fineţurile vieţii - petreceri plicticoase, oameni amabili, maniere, hoby-uri. Ea îi spune educaţie socială.

- Pentru Dumnezeu, Martyn! Caută-ţi un hobby decent, studiul păsărilor sau altceva de genul ăsta, ceva sănătos. Nu poţi să zaci toată ziua în camera ta şi să citeşti romane poliţiste.

De ce nu?

Şi vrea mereu să ştie unde mă duc, unde am fost, cu cine am fost. Nu că ar conta, că nu prea mă duc nicăieri. Şi chiar atunci când o fac, nu-i spun nimic. Mint. Dar chiar şi aşa, mă calcă pe nervi.

Cel puţin casa ei e foarte frumoasă. Un duplex, în partea cealaltă a oraşului, liniştită cu spaţiu destul. Şi e şi bine situată financiar. Aşa că nu-i rău.

Chestia amuzantă e că şi ea bea. La fel ca tata. Probabil că e moştenire de familie. Ea susţine că bea doar la ocazii - vişinată, cocteiluri, chestii d-astea -, dar are sticle ascunse peste tot. Sub chiuvetă, în dulap, în baie. Gin, în

general. De cele mai multe ori n-ai şti că e beată, ştie să se ascundă mult mai bine, mai bine ca tata. Dar, câteodată, seara, după ce a tot sorbit toată ziua de ici, de colo, văd cum se împiedică pe scări în sus, cu faţa roşie de la băutură, cu ochii lipsiţi de expresie, vorbind singură. Ea pretinde că răceşte la cap, ţine o batistă parfumată la gură ca să ascundă mirosul de alcool. Dar e în ordine, nu mă deranjează. Nu e violentă sau mai ştiu eu ce, e mai degrabă genul de beţiv depresiv. Plânge adesea. Lacrimi tăcute, frumoase, de beţiv.

Toată chestia cu tata şi Dean nu a dus la nimic. A fost o anchetă a celor de la morgă, desigur, apoi câteva săptămâni de nebunie cu presa şi televiziunea peste tot. Apoi a fost înmormântarea, pe care am urât-o. A fost îngrozitor. Să stau în capela aia idioată, cu o sumedenie de oameni pe care nu-i cunoşteam, toţi tăcuţi, încercând să nu se uite la sicriul acoperit şi aşteptând răbdători în faţă în vreme ce pe fundal se auzea muzică de înmormântare. îmi amintesc că am privit în jur, uitân-du-mă la toate feţele alea nefericite, întrebându-mă cine naiba sunt. Bătrâna aia îmbrăcată într-o tristeţe de rochie neagră modelul sac şi strângând în poală o poşetă neagră ponosită şi cu privire inexpresivă. Cine e? Tipii ăia doi ca doi dihori cu feţe slăbănoage care şedeau ţepeni sub una dintre ferestre. Cine erau? Şi tipa aceea blondă cu aspect de târfuliţă care suspina tare într-o batistă mică şi albă şi-şi tot trăgea tivul rochiei negre mini, de parcă nu reuşea să înţeleagă de ce era aşa de scurtă. Te cunosc de undeva?

Breece era şi el acolo, şedea discret în spate, îmbrăcat în eternul lui costum bleumarin. Apoi mai erau cei pe

care îi cunoşteam: mătuşa Jean, desigur, nişte tipi graşi de la cârciuma lui tata, tipul de la magazinul de băuturi. Dar restul erau străini. Străini într-un loc străin.

După o jumătate de oră şi mai bine de muzică deprimantă, vicarul s-a ridicat şi a început să spună o droaie de prostii despre tata. Bărbat bun, ultima odihnă, bla, bla, bla... am încercat să nu ascult, privind în schimb sicriul din faţa mea. Tata într-o cutie de lemn, întins acolo ca un nimic în întunericul golaş.

Mă întrebam cum arăta acum.

Imnuri, rugăciuni şi mai multe cuvinte, şi mai multe imnuri. Ridicaţi-vă în picioare, staţi jos... apoi, în cele din urmă, cuvintele au secat, coşciugul a fost împins, draperiile s-au închis şi cutia a dispărut.

Şi asta a fost tot.

Cazul e în continuare deschis, dar nu i-am mai văzut de luni de zile nici pe Breece, nici pe Finlay. Breece a mai continuat să investigheze, punând mii de întrebări, interogând oamenii, căutând dovezi, dar nu a ajuns la nici un rezultat. Ghemul de sforară avea mult prea multe noduri. A descoperit destule chestii, bucăţi, bucăţele, dar nimic care să se potrivească suficient de bine încât să dovedească ceva. Ştia că fusesem implicat într-un fel, dar nu reuşea să-şi dea seama cum. Cred că era destul de sigur că Dean l-a omorât pe tata - părul şi mucul de ţigară din sacul de dormit, scrisorile, semnăturile din apartamentul acestuia -, dar, din nou, nu putea dovedi. Ba, mai mult, nu găsea motivele. De ce ar fi vrut Dean să-l omoare pe tata? Dacă încerca să pună mâna pe banii lui, atunci de ce să-l omoare?

Cât despre cine l-a omorât pe Dean, cred că dădea vina pe mine. Dar nu avea ce să facă în privinţa asta. Povestea mea - cu petrecerea de la şcoală, prietena lui Dean, bikerul prieten - a fost verificată destul de bine. Nimeni nu-şi amintea să mă fi văzut la petrecere, dar, pe de altă parte, nimeni nu putea dovedi că n-am fost acolo.

O femeie din vecini - tipa de la numărul şapte, dansatoarea de cancan - a confirmat că a văzut un tânăr cu părul strâns în coadă de cal lângă casa mea joi şi apoi şi luni. Parcă i s-a părut că ar mai fi fost cineva cu el, cineva care ar fi putut fi mai scund ca Dean, care ar fi putut avea păr negru. Parcă a văzut pe cineva pe vine lângă motocicleta lui Dean, umblând la roţi, dar nu era sigură. Ar fi putut fi chiar o fată.

Poate, ar fi putut, cine ştie...

Iar despre ce s-a întâmplat cu cele 30 000 de lire, nu cred că Breece s-a lămurit vreodată. înregistrările video de la camerele de supraveghere indicau o siluetă care a încasat un cec de 30 000 de lire marţi dimineaţă. Deşi era blindată bine împotriva frigului cu palton, eşarfă şi pălărie, silueta aducea de departe cu domnul William Pig. Aceeaşi statură, aceiaşi vârstă, aceeaşi jachetă maro jegoasă sub sacou, aceiaşi ochi încercănaţi, aceleaşi mişcări dezordonate. Dar cum se putea? Autopsia dovedise că tata era deja mort. La fel şi Dean. Aşa că cine naiba era?

în orice caz, nu eram eu. Eu eram mult prea scund.

Mătuşa Jean declarase că tata încă mai trăia vineri. Era în pat, bolnav, a zis ea, arăta ca un mort încălzit.

Nu erau urme de cauciucuri la groapa de la carieră, pământul era îngheţat bocnă. Amprentele lui Dean din

casă de la mine dovedeau că a fost acolo, dar singura amprentă de la etaj în afară de a mea, a mătuşii Jean şi a tatei, nu a putut fi identificată. Aşa că poate chiar mai

era cineva luni cu Dean? Sau poate că tata avea vreo prietenă misterioasă? Cine ştie? (M-am întrebat mereu dacă Breece a luat legătura cu Maeve, acea inimă nu chiar atât de singură. Ei, nu era ceva cu care să-mi bat capul, dar cam speram că nu o făcuse.)

Desigur, amprentele mele erau peste tot. Dar eu locuiam acolo, asta nu dovedea nimic.

Cineva şi-a amintit că a văzut un soi de camionetă parcată în faţa casei mele sâmbătă seară, cineva a auzit pe cineva ţipând... lista era nesfârşită, zeci de mici informaţii contradictorii, care nici una nu dovedea, de fapt, nimic.

Vedeţi, nu contează ce crede poliţia, nu contează ce ştiu, tot ce contează sunt dovezile. Dacă nu pot dovedi ceva, n-au ce să facă. Nimic. Sunt în găleată. Aşa funcţionează lucrurile. Asta-i justiţia.

După două sau trei luni, lucrurile au început să se fâsâie. Cazul a fost lăsat deoparte. O pierdere de vreme.

Alex nu a fost amintită decât o singură dată. Breece venise într-una dintrele desele lui vizite ca să mă întrebe iar una sau alta. începusem să mă obişnuiesc. Era uşor. Tot ce trebuia să fac era să ţin cont de ceea ce spusesem deja şi, dacă apărea ceva mai complicat, nu-mi aminteam. Iar când aveam dubii, nu spuneam nimic. în fine, probabil că era spre sfârşitul lui aprilie. Eram în sera casei la mătuşa Jean. Casa mea. Mătuşa Jean făcea curăţenie de primăvară. O puteam vedea prin uşile duble

lustruind de zor mobila din camera din faţă, aplecată peste masă cu mânecile suflecate, braţele pompând ca nişte pistoane. Uşile deschise de la seră invitau soarele să intre însoţit de parfumul florilor proaspete. Breece era tolănit într-un scaun de răchită, plictisit, bând ceai, părând mai jerpelit ca oricând. Acelaşi costum ponosit, aceeaşi faţă smochinită. îi dădea înainte cu nu ştiu ce, când, aşa, deodată, se opri şi mă întrebă:

- Cât de bine o cunoşti pe Alexandra Freeman?

Mai să mă înec cu ceaiul.

-Cine?

- Alexandra Freeman. Locuia mai jos de tine pe stradă.

-A, da, Alex. Da. îmi amintesc de ea.

- Eraţi prieteni?

- Nu, nu prea. Mă rog, într-un fel. Mai petreceam timp împreună câteodată... ştiţi.

- Nu, nu ştiu.

Am ridicat din umeri.

- A fost vreodată la voi în casă?

- De câteva ori.

- De câteva ori. Nu mai des?

- Poate, cine ştie. Nu-mi amintesc. Am înghiţit. De ce întrebaţi?

El îşi puse jos ceaşca de ceai şi se uită pe fereastră.

- Frumoasă grădină.

-Da.

I-am urmărit privirea.

Era o grădină frumoasă. Un pat de flori lung şi un gazon îngrijit frumos, tufe, câteva sălcii tinere şi o zonă cu pietriş şi câteva plante alpine. Frumoasă şi liniştită. Calmă.

- Tu o tunzi? -Ce?

- Iarba, tu o tunzi? -Nu.

El tuşi, o tuse profundă, cu flegmă.

- Şi ce mai făceaţi tu şi Alexandra?

- Nu prea multe. După cum spuneam, nu o cunoşteam chiar aşa de bine.

- Vorbeaţi la telefon destul de des.

- Serios?

- Ba chiar foarte des, conform listei de telefoane. Nu ştiam ce să spun.

- In special în preajma Crăciunului, continuă Breece. De două-trei ori pe zi, câteodată chiar mai des.

- Mă ajuta cu ceva.

El ridică o sprânceană.

- Un proiect, am spus. Un proiect pentru şcoală.

- Un proiect.

- Temă pentru acasă. Pentru vacanţa de Crăciun. Despre teatru. Alex ştia o sumedenie de lucruri despre interpretare, lua lecţii de actorie. Mă ajuta cu un proiect.

Breece aprobă din cap, gânditor:

- Foarte drăguţ din partea ei.

- Da... aşa era ea. Săritoare.

-Ai mai văzut-o în ultima vreme?

- Cred că s-a mutat.

- Când s-a întâmplat asta?

-Nu ştiu... imediat după Crăciun, cred. -Ai idee unde?

- Nu. îmi pare rău.

El nu mai zise nimic preţ de câteva minute, privind grădina şi trăgându-se din când în când de lobul urechii.

Era o zi superbă. Cer albastru, fără nori, sălciile se legănau alene în bătaia vântului, păsărelele cântau.

- Cum te simţi, Martyn?

- Poftim?

- Cum te simţi acum, când ştii că ai scăpat nepedepsit pentru crimă?

Am tăcut câteva clipe, apoi am răspuns foarte calm:

- Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

El zâmbi. Era prima dată când îl vedeam zâmbind.

- Nu... presupun că nu înţelegi.

*

Asta a fost aproape ultima dată când l-am mai văzut. Cred că după asta a mai venit o dată sau de două ori, dar nu a mai amintit niciodată de Alex. Iar eu ştiam deja cum decurgeau lucrurile. îmi dădeam seama din privirea lui că renunţase.

Ieri am primit o scrisoare. De la Alex.

De obicei nu mă ostenesc să verific corespondenţa, nu e niciodată nimic pentru mine, dar s-a întâmplat să trec pe-acolo taman când poştaşul arunca o grămadă de plicuri prin fanta de la uşă. Chiar şi aşa, în mod normal nu m-aş fi deranjat, dar mătuşa Jean a strigat din bucătărie:

- A venit poşta? Poţi să mi-o aduci tu, Martyn, fii drăguţ.

Asta-i altă chestie care nu-mi place, îmi zice drăguţ mereu.

Era o scrisoare paravion într-un plic bleu. Ştampila poştei era mânjită, fusese trimis de undeva din California. Adresată mie. De la Alex. Scrisul ei. Am rămas cu plicul în mână, holbându-mă la numele meu. M. Pig. Scrisul ei. Mi-a făcut o gaură în inimă. Nu mai puteam să respir.

Mătuşa m-a strigat din nou: - Martyn! Martyn! Ce faci acolo? Aşa că mi-am revenit şi am tras aer în piept. Am îndesat scrisoarea în buzunar, i-am dat restul corespondenţei mătuşii Jean şi apoi am fugit la mine în cameră.

Era o singură pagină. O pagină subţire. Hârtia mi se părea fragilă în mâna mea, de parcă ar fi putut să se topească. Era ireal. Ca într-un film unde eroul e singur în cameră şi citeşte o scrisoare de amor, iar în fundal auzi vocea iubitei. Exact asta era senzaţia. Exact.

Dragă Martyn,

Dacă citeşti rândurile astea înseamnă că lucrurile s-au rezolvat, aşa că sper că citeşti. Dacă nu -ei bine, scuze. Am încercat să las lucrurile indicând o anumită direcţie.

Mi-ai spus odată că răutatea e o chestie relativă -ai spus că ceva e rău doar dacă tu crezi că e rău. Că, dacă tu crezi că e bine, şi alţii cred că e rău, e doar rău dacă eşti prins. Atunci nu am înţeles ce voiai să spui. Dar acum cred că am înţeles. Sper că mai eşti de aceeaşi părere. Dacă nu, ei bine, ce pot să spun.

Oricum, iată-mă în SUA şi în sfârşit am reuşit să mă impun ca actriţă. Săptămâna trecută am primit primul meu rol. E doar o reclamă, dar măcar e un început. Este pentru un deodorant. Trebuie să mă plimb în sus şi în jos pe plajă în costum de baie şi să arăt cool. Ce zici de asta? Se va da la televizor. Am şi alte audiţii, pentru roluri adevărate - film, teatru, musicaluri. Roluri adevărate.

Aşa că ar fi bine să te grăbeşti şi să scrii romanul ăla poliţist de care îmi spuneai, altfel voi deveni prea faimoasă şi n-o să-ţi poţi permite să mă angajezi când o să se facă filmul.

Deci, Martyn, pune-te pe scris. Sunt sigură că poţi inventa o poveste.

Cu drag, A.

Am lăsat scrisoarea din mână şi m-am uitat pe fereastră, începea să ningă.

-w-

Rao pentru copii

O DAVID ALMOND

Skellig O E.B. WHITE

Pânza lui Charlotte O ALAIN BAKER

Crăciunul şoricelului Chiţ O J.M. BARRIE

Peter Pan / Peter Pan tn Grădina Kensington O LUC BESSON

Artur fi minimoţu /Artur fi Cetatea Interzisă/Artur fi răzbunarea lui Maltazar /Artur fi războiul celor două lumi O MICHAEL BOND

Un urs pe nume Paddington / Mai multe despre Paddington / Paddington sare m ajutor/Paddington tn străinătate O M. BOND, R.W. ALLEY

Ursuleţul Paddington / Paddington fi surpriza de Crăciun /Paddington la Carnaval O IAN BECK

Tom inimă<urată. Băiatul aventurier O LYNNE REID BANKS

Indianul din dulap / Indianul se mtoarce / Secretul indianului / Misterul dulapului O CRISTINA BRAMBILLA

Cheia alchimistului O DESPINA CALAVREZO

Winter Time O ROALD DAHL

Fantasticul domn Vulpe O KATE DICAMILLO Povestea lui Despereaux O ZIZOU CORDER

Băiatul-Leu / Urmărirea /Adevărul O SABINA COLLOREDO - seria .Hotel Olimp" Zeus / Hera / Poseidon / Afrodita

O ROALD DAHL

Vrăjitoarele / Uriaşul cel Prietenos / Charlie şi Fabrica de Ciocolată/ James şi Piersica Uriaşă / Charlie şi Marele Ascensor din Sticlă O ANNA DALE

Şoptindu4e vrăjitoarelor O GITTY DANESHVARI

Şcoala fricoşilor O JIM DAVIS

Garfield ia proporţii / Garfield mai mare decât viaţa / Garfield pe larg / Garfield se îngraşă Garfield ia cireaşa de pe tort / Garfield supărare mare / Garfield stă acasă / Garfield păcăleşte cântarul / Garfield îşi pierde picioarele O EMILY DIAMOND

Copilul apelor O SALAMANDA DRAKE Dragonsdale /

Dragoonsdale - Călăreţii furtunii O HEATHER DYER

Băiatul din cutia de biscuiţi O CORNELIA FUNKE

Călăreţul dragonilor / Cand Mof Crăciun a căzut din cer / Poveşti / Igraine Fărădefrică O LAURA HUNT

Stuart Little 2 O ERICH KÄSTNER

JS Mai O GARRY KILWORTH Attica

O ADRIENNE KRESS

Alex şi comoara Wigpowder O C.S. LEWIS

- seria „Cronicile din Narnia" Calul şi băiatul /Jilţul de argint / Prinţul Caspian / Călătorie pe mare cu

Faceţi cunoştinţa cu Martyn Pig. Numele e rău. într-adevar, dar viata-i e chiar mai rea...

Viata lui Martyn e îngrozitoare, dar mereu a fost asa. Mama l-a părăsit. Tatal îl urăşte. Dar cel puţin lucrurile n-au cum să fie mai rele de-atât. Sau cel puţin aşa îşi imaginează el.

Când tatăl lui moare într-un accident stupid. Martyn îşi dă seama că. pentru prima dată în viata, are de ales. Sigur, ar putea să anunţe ce s-a întâmplat şi să se mute la oribila mătuşă Jean. Sau ar putea să scape de cadavru şi să-şi vada de viaţă. Aşa că Martyn pune la cale un plan perfect pentru a ascunde trupul tatalui său. La urma urmei, ce-ar putea să mearga prost?

ISBN 978-606-609-333-0

9 786066 093330 www.rao.ro

www.raobooks.com

9786066093330